

Nguyệt Loan Loan

Contents

Nguyệt Loan Loan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	64
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	73
20. Chương 20	76
21. Chương 21	79

Nguyệt Loan Loan

Giới thiệu

Vương Gia thôn nằm ở phía tây huyện Đại Lĩnh, phải đi qua một con sông mới tới. Con sông đó bị người trong thôn xưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-loan-loan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Vương Gia thôn nằm ở phía tây huyện Đại Lĩnh, phải đi qua một con sông mới tới. Con sông đó bị người trong thôn xưng là sông Diêm Vương, chỉ là vì mỗi khi đến mùa mưa nước sông sẽ đột nhiên dâng tràn, mỗi năm đều có người chết chìm trong sông, cho nên người trong thôn mỗi ngày đều phải thờ phượng một lần, biểu thị tâm ý, cầu xin cho các hương thân trong thôn có thể sống an lành. Người trong thôn khi trời tối

đều không dám qua sông, vì liên quan tới truyền thuyết quỷ thần, tin thì sẽ linh, không tin cũng không có chuyện gì, nhưng thứ này hơn phân nửa vẫn dọa người.

Vương Đại Ngưu là một người nổi danh trong thôn, sinh ra đã có một thân hình tốt, cao thước tám, hai vai săn chắc hữu lực có cơ thịt, một tay có thể nhắc được cối xay bằng đá ở đầu đông của thôn, làn da trắng kiện màu đồng cổ, một người có sức lao động tốt như vậy ở nông thôn cũng không thấy nhiều, cũng nên nói là đến lúc cưới vợ rồi, nhưng trách cũng chỉ trách tướng mạo của y, một bộ dạng giống như Trương Phi như vậy thì cũng không có cô nương nào nguyện ý gả cho, lại thêm Vương Đại Ngưu này là một cô nhi, trong nhà trừ một gian phòng một mẫu đất thì tài sản gì cũng không có, nên càng không có cô nương nào nguyện ý cùng y.

Vương Đại Ngưu tướng mạo dọa người, thật ra thì trong lòng không xấu, vô cùng hàm hậu, biết tướng mạo của mình không đẹp mắt nên yêu cầu chọn vợ không cao, chỉ cần thân thể không bệnh không tai, có thể làm việc, hoàn cảnh trong nhà thì không quan trọng lắm, còn có một điều quan trọng nhất là mộng phải bự, nghe di ở cách vách nói nữ nhân mộng to thì có thể sinh được nam oa oa. Nhìn Vương Đại Ngưu dọa người như vậy, nhưng lại rất yêu thương hài tử, hài tử trong thôn luôn nguyện ý chạy tới chỗ y, vì Vương Đại Ngưu mỗi lần đi lên huyện trở về đều mua mấy xâu kẹo đường cho chúng.

Căn nhà tranh của Vương Đại Ngưu là tài sản duy nhất mà cha y trước khi qua đời đã để lại, những thứ khác đều tiêu sạch để chữa trị cho lão nhân rồi. Căn nhà tranh này nằm ở phía đông của thôn, cách con sông đó không đến một khắc, vào mùa hạ người trong thôn thà đi tới nhánh sông Nhạn Giang cách thôn mấy dặm tắm rửa cũng không nguyện tắm ở đây, Vương Đại Ngưu gan lớn, trước giờ không có kỵ điểm này, thường xuyên vào đêm hạ đến dòng sông tắm rửa, hứng gió, tắm hết khí nóng toàn thân, để ngủ một giấc ngon, để hôm sau tiếp tục làm việc.

Vào giữa tháng tám, trong không khí ban đêm vẫn còn lưu lại sự nóng bức của ban ngày. Vương Đại Ngưu thoát sạch y phục, toàn thân quang lỏa đến tảng đá lớn nằm cạnh bờ sông, tay nhắc hòn đá, lòng bàn tay đều là nhiệt khí, vốn đang đầy nhiệt huyết y nhanh chóng thả tay trượt xuống sông. Nước sông không sâu lắm, khi Đại Ngưu đứng thì nước có thể ngập tới thắt lưng y. Lúc này Vương Đại Ngưu nằm trong dòng nước, không ngừng động chân để bản thân bảo trì tình trạng nổi trên mặt nước. Nước sông vì cả một ngày phơi nắng nên vẫn còn giữ lại độ ấm, được dòng nước âm ỉ chảy qua thân thể, Vương Đại Ngưu thoải mái rên rỉ một tiếng, nhắm mắt lại tận hưởng sự thanh nhàn khó có được.

Một hắc ảnh từ trong rừng xông ra, từ hướng của huyện Đại Lĩnh mà tới, hắc ảnh đi qua sông Diêm Vương, rồi dừng lại, lặng lẽ tránh sau tảng đá mà vừa rồi Vương Đại Ngưu đã dụng tới, tảng đá này thật ra không lớn, nhưng hắc ảnh này lại có thể nhanh chóng ẩn nấp bản thân, Đại Ngưu vẫn đang hưởng thụ trong dòng sông không nhìn thấy sự tồn tại của hắc ảnh đó.

Ngâm cũng lâu rồi, Đại Ngưu đứng dậy, đám cá nhỏ xung quanh chạy đến tìm mồi cắn cắn trên lông chân của Đại Ngưu, ngứa ngứa nhột nhột khiến Đại Ngưu cười lớn. Y đi đến trước tảng đá lớn, trên đó đặt y phục, khăn và quả bồ kết mới của y. Trên bầu trời không có ánh trăng, chỉ có chút tia sáng lấp lánh của vì sao, ở vùng nông quê tiều nên không đốt đèn, thị lực của Đại Ngưu trong bóng tối cũng rất tốt, y chuẩn xác lấy được khăn và bồ kết mình cần, nhưng không nhìn thấy nhân ảnh ẩn nấp sau tảng đá. Nhân ảnh cẩn thận di động vị trí của mình, từ một góc độ khác lén nhìn Đại Ngưu.

Thần kinh Đại Ngưu vốn rất đơn giản, không chút cảm nhận được bản thân đang bị nhìn trộm, y vẫn giống như bình thường tắm rửa. Vương Đại Ngưu và những nông dân khác không giống nhau ở chỗ y rất yêu sạch sẽ, cho dù là mùa đông cũng phải theo định kỳ nấu nước tắm, cho nên trên thân thể của Đại Ngưu không có mùi hôi thường thấy của nông thôn, ngược lại còn thêm chút vị thơm của bồ kết, người khác hay nói y lãng phí thứ châm lửa tốt này, y lại không để ý, dù sao sức lực lớn, đến lúc cần lại lên núi chế củi là được.

Đại Ngưu vắt khăn lên vai, bóc ra một chút bồ kết, phủ ở trước ngực, y cúi đầu tỉ mỉ xoa lên, tắm lưng mình mìn mìn vì thể hoàn toàn lộ ra, bị hắc ảnh đang ẩn nấp sau tảng đá nhìn thấy rõ ràng. Trên lưng vẫn còn lẫn vài giọt nước, làn da một tầng ẩm ướt, dưới ánh sao như phủ lên một tầng ngân sắc. Nương theo vận động của Đại Ngưu, từng giọt nước tinh nghịch trượt từ cổ y, thuận theo cột sống chảy xuống, sau đó là thắt lưng săn gọn, bờ mông tròn trịa. Hai chân của Đại Ngưu dạng ra, cho dù trong bóng đêm, làn da trắng mịn trong bắp đùi vẫn có thể nhìn thấy rất rõ. Giọt nước đáng yêu trượt qua phần đùi xinh đẹp, rồi rơi thẳng xuống mặt nước, gợn lên một trận sóng lăn tăn. Có thể là phía trước đã rửa xong rồi, Đại Ngưu

đang ngâm trong nước lại trôi ra, xung quanh y hình thành một tầng bọt màu trắng, y lại cầm khăn quần lấy bỏ kết, tay trái kéo lên trên, rồi tay phải lại kéo xuống dưới, cứ thế qua lại ma sát, làn da ở bắp vai vì liên tục bị dùng lực mà hồng lên, bắp thịt ở vai phải cũng gồng lên, tràn đầy sức sống. Khi Đại Ngưu đang tắm rửa vẫn luôn thích tìm vui, ha ha hát tiểu khúc của thôn quê, hoàn toàn không nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt sau tảng đá kia. Giống như một con mèo, hoặc là con lang đã nhắm chuẩn con mồi, hắc ảnh chậm rãi di động, dưới tình huống Đại Ngưu hoàn toàn không có chuẩn bị mà nhào lên, Đại Ngưu không kịp kinh hô đã bị người đó điểm vào á huyệt.

Vương Đại Ngưu kinh hoảng mở trừng mắt, y không biết là kẻ nào tấn công y, hay là tại sao lại tấn công y, sẽ không phải muốn giết người diệt khẩu đi. Đại Ngưu bị cái bóng hắc sắc nắm chặt thắt lưng, vòng qua phía trước, để mặc Đại Ngưu giãy dụa. Hắc nhặc Đại Ngưu mang lên bờ, vứt Đại Ngưu lên mảnh đất mọc đầy cỏ xanh. Mông Đại Ngưu chạm đất, y cảm thấy phần dưới đau nhói một chút, xem nữa đã rơi nước mắt. Y đợi cơn đau này trôi qua, liền ngẩng đầu nhìn rõ nam nhân trước mặt này. Ánh sao chiếu xuống không thể nhìn thật rõ, nhưng là đôi mắt của nam nhân này sáng như con dao mổ heo của đồ tể ở trấn trên, bờ môi mỏng cắn chặt lại, nhìn không ra hỉ nộ, một thân trường bào màu tối, cũng không nhìn rõ màu sắc, hắc đứng ở đó, giống như một vị thần, thái độ khinh khi nhìn Đại Ngưu toàn thân quang lóa. Dưới nhãn quang nam nhân, Đại Ngưu quên cả sợ hãi, xấu hổ chiếm thượng phong, y co ro người lại, muốn tránh khỏi ánh mắt của nam nhân.

Nam nhân nhào lên thân thể Đại Ngưu, áp chế tứ chi vì sợ hãi mà muốn giãy dụa của Đại Ngưu. Động tác của hắc đơn giản mà nhanh chóng, lật người Đại Ngưu lại, kéo mở y sam của mình, không có bất kỳ tiền hí (chuẩn bị trước khi làm) nào, phốc một tiếng, Đại Ngưu chỉ cảm thấy bản thân bị đâm vào một cây trụ gỗ cự đại, nội tạng dường như muốn bị dồn ra khỏi thân thể, cực đại đau đớn lan tràn trong thần kinh, y mở to miệng, phát ra tiếng gió hự hự, giống như thanh âm khi cánh cửa gỗ cũ kỹ được đóng lại. Nam nhân hoàn toàn không có kỵ tới Đại Ngưu vì đau đớn mà co rút, cánh tay cường mãnh hữu lực của hắc nắm tay Đại Ngưu cố định lên đỉnh đầu y, hai chân kẹp chặt hai bên thắt lưng Đại Ngưu, để phòng ngừa Đại Ngưu vì đau đớn mà muốn bò về trước tránh khỏi hắc. Trên trán nam nhân tiết ra từng giọt mồ hôi, rơi xuống tấm lưng quang lóa của Đại Ngưu, y phục nữa thân trên của hắc chỉnh tề, khí tức bình ổn, rất khó tưởng tượng hắc đang hưởng thụ loại khoái cảm nóng bỏng. Bao chặt lấy hắc là nội bích nóng bỏng, xúc cảm như tơ lụa, co duỗi mang tính đàn hồi, khiến một kẻ trước nay luôn lãnh tĩnh như hắc cũng dần dần giải phóng một hơi. Đại Ngưu mở to mắt, dường như ngay một giây tiếp theo con mắt đó sẽ nứt ra, hai tay của y không ngừng cào cấu vào đám đá cỏ phía dưới, như để phát tiết ra sự đau đớn của thân thể, huyết dịch hòa lẫn với bùn đất thấm đẫm đầu ngón tay. Nam nhân ngẩng cao đầu, bầu trời đầy sao hiện kỳ quan sát sự mập mạp nguyên thủy nhất này, nơi này không có địch nhân, không có kẻ thăm dò, không có bất cứ thứ gì có thể bán đứng hắc, hắc yên tâm đem hết tâm trí tập trung vào việc này, mang hết khoái lạc giao phó lên nông phu dưới thân này, đó là một loại cực đỉnh, khoái lạc chưa từng được thể nghiệm, thân tâm giống như được chấp thêm đôi cánh, du ngoạn lên chín tầng mây. Nương theo một tiếng rên dài của nam nhân, dịch thể nóng rực tràn vào thân thể của Đại Ngưu, tại chỗ kết hợp rỉ ra nhiệt dịch hỗn hợp trắng đỏ. Nam nhân ngồi trên người Đại Ngưu, như đang suy nghĩ gì đó mà nhìn ngắm Đại Ngưu đã hôn mê. Thân thể này tựa như có một loại ma lực nào đó, trong lúc Đại Ngưu hôn mê còn bài xích dị vật tự bên ngoài, lại vận động trong nội bích này, vật cự đại của nam nhân thêm một lần lên đến đỉnh, không cần suy nghĩ, thuận theo bản năng, nam nhân chìm vào trong thế giới cực lạc hoàn mỹ. Nam nhân không có sở thích kì quái gì đó, chỉ một tư thế mà hắc dùng tới hai canh giờ, cho đến khi nhiệt tình đều đã được thỏa mãn mới rời khỏi thân thể tiêu hồn này. Đại Ngưu đã chìm sâu vào trong hôn mê, nam nhân nhìn ra xa, đi đến cạnh tảng đá, cầm lấy y phục vải thô của Đại Ngưu phủ lên cho y, lại nghĩ nghĩ, lấy ra một miếng vàng nhét dưới người Đại Ngưu, rồi đến bờ sông rửa mặt, cuối cùng nhìn lại một lần người nam nhân vừa rồi còn cùng hắc mưa rền gió giạt, nhảy lên một thân cây, mấy lần phóng bước rồi tiêu thất trong bóng đêm. Đại Ngưu trong lúc hôn mê còn đau đớn rên hừ hừ, một tư thế duy trì quá lâu khiến thân thể y cứng ngắc.

Khi trời tờ mờ sáng Đại Ngưu mới tỉnh lại, đã từng nghe nói qua mấy gia đình đại hộ trong thành có sở thích luyện đồng, nhưng những luyện đồng này đều là oa oa non nớt mười mười hai tuổi, nào có ngờ được bản thân một đại hán cao to cường tráng thể này lại bị người ta, người ta xâm phạm như vậy, giống như nam tử lấy sắc thị nhân bị người coi thường, nghĩ tới đây, Đại Ngưu hung hăng dậm lên mặt đất bên dưới, nước mắt nóng hổi cũng không thể khống chế được nữa mà rơi xuống. Khóc một hồi lâu, Đại Ngưu mới ngừng lại, nhìn xung quanh căn bản không có ai, y rất mừng là người khác không ai biết chuyện này,

sắc trời cũng đã sáng tỏ, một lát nữa sẽ có xe bò đi qua đây lên huyện Đại Lĩnh, nghĩ tới cái gì đó Đại Ngưu bỗng đỏ mặt một trận lại tái nhợt một trận, y cẩn thận quan sát tứ phía, phủ áo lên đi tới bờ sông, cả người đều chìm vào sông. Đại Ngưu chìm mình trong nước, lòng nghĩ cứ như vậy chết đi cho xong, nhưng bản năng cầu sinh khiến y vào lúc cuối cùng vẫn nổi lên, toàn thân đầy bọt nước thần sắc đờ đẫn. Y cúi lưng, ngón tay vươn ra đưa vào dòng chảy xấu hổ kia, dẫn dịch thể đó ra ngoài. Y hung hăng moi móc, hoàn toàn không thèm để ý đến màu đỏ trong nước càng lúc càng đậm, sau đó Đại Ngưu lại chìm vào nước khóc lớn, đợi khi y leo lên bờ lần nữa thì đã hoàn toàn không chế được tình tự của mình. Y còn không thể chết, lão Vương Gia (diêm vương) vẫn còn chờ lại cho y mạng nhỏ này, trước khi cha y qua đời đã căn dặn y nhất định phải thành hôn, hiện tại y còn chưa có được hài tử để nối dõi tông đường, thì nói sao y cũng không thể chết được.

Đại Ngưu mặc y phục chỉnh tề rồi lão đảo ngả nghiêng rời khỏi chỗ này, căn bản không chú ý tới miếng vàng dưới người y, thứ lấp lánh sáng này sau khi Đại Ngưu rời đi thì bị đám cỏ đi ngang qua nhặt về cất giấu, ở đây lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đại Ngưu miễn cưỡng trở về nhà, vì đi bằng đường nhỏ, nên không đụng phải người nào, vừa về nhà, thì không còn chống đỡ nổi liền ngất xỉu trong vườn.

Khi đường trắng trên chân trời bị ẩn dưới đám mây để mặt trời lộ ra chiếu đỏ, thì người trong thôn đã bắt đầu lục tục vội vàng. Khói bếp bắt đầu dâng cao, trong đó còn kèm theo vài tiếng gà kêu chó sủa, một ngày bình thường của hương thôn cứ như vậy bắt đầu trong không khí bình hòa.

“Đậu phụ đây..... Đậu phụ, đậu phụ ~ tươi mới đây ~ ~” Nương theo tiếng rao gọi nhịp nhàng, một lão đầu bán hàng rong thấp bé từ phía tây đi tới. Thôn tử không lớn, một con đường xuyên suốt từ đông sang tây, Vương Ma Tử là người duy nhất bán đậu phụ trong thôn, mỗi ngày trời vừa sáng thì hần liền gánh gánh đậu phụ đi qua con đường này.

“Dừng lại, dừng lại, cho ta hai khối đậu phụ.” Vương Ma Tử vừa đi mấy bước đã bị ngăn lại.

“Ta nói đi ngốc này, tiền đậu phụ hôm qua ngươi còn chưa trả đó.” Vương Ma Tử bỏ gánh xuống, mở nắp tre lên, nhận lấy cái bát sành của một nữ phụ trong niên, múc vào hai khối đậu phụ.

“Ai, người đó, ta lúc nào thiếu tiền ngươi đâu. Đây, bốn đồng đó, không thiếu đi.” Thân hình nữ phụ cồng kềnh, gương mặt phề phề.

“Này này, ngươi làm gì đó.” Đại ma hàng xóm của nữ phụ trung niên cũng đi ra, “Ngươi chỉ có một gian hàng mua bán nhỏ như vậy, cứ bán chịu như thế thì làm sao sống nổi.” Đại ma không để ý đến nữ phụ trung niên, quay người nói với Vương Ma Tử, “Cho ta một khối là được.”

“Ai, hàng xóm kế bên mà, không sao.” Trên mặt lão hán là nụ cười chân thành.

“Ai ~” Đại ma than thở, “Cứ cái tính này của ngươi, nên cả đời mới không cưới nổi vợ, niên kỷ đã lớn như vậy rồi, sắp tới lúc bước nửa chân vào mộ rồi, ngươi nói nên làm sao đây?”

“Không sao, không phải còn có Đại Ngưu sao.” Lão hán nhận tiền, lại nhắc gánh lên.

“Nói tới Đại Ngưu, đó là một hảo hài tử, đáng tiếc có tướng mạo như vậy, không thì cũng có thể tìm một người vợ tốt.”

“Ai, mấy năm nay may mà có Đại Ngưu giúp ta, nếu không thân thể xương cốt này không chịu nổi rồi.” Lão hán cũng than thở, “Ngươi giúp đỡ trông chừng điểm này, đừng để cho y phải giống như ta a.”

“Một hài tử tốt như thế, để ta tính xem.”

“Ai, người đi về trước đi, ta đi đây.” Lão hán lại đi tiếp, bắt đầu rao đậu hủ của ông. Mấy chuyến cũng đi sắp tới trưa, trên gánh vẫn còn hai khối đậu hủ chưa bán hết, Vương Ma Tử cũng không tính đi bán nữa, cứ lấy đem cho Đại Ngưu ăn. Trong thôn này, Vương Ma Tử không vợ không con là một lão nhân cô quả, Đại Ngưu cũng là cô nhi không cha không mẹ, hai người giúp đỡ lẫn nhau, cũng tựa như là hai ông cháu.

Lão nhân đi đến nhà Đại Ngưu ở phía đông, kỳ quái phát hiện cửa nhà Đại Ngưu mở rộng, từ xa nhìn thấy nông cụ của Đại Ngưu vẫn đặt trước cửa, xem ra Đại Ngưu hôm nay không xuống ruộng. Đại Ngưu trước giờ đều là hài tử tốt cần cù, hôm nay không đi làm có thể là do xảy ra chuyện gì. Nghĩ tới đó trong lòng

Vương Ma Tử liền khấn trương, gia tăng nhanh cước bộ, gấp đến muốn lộn nhào. Đến trước cửa, ông mới nhìn rõ được Đại Ngưu ngất xỉu trong vườn, lão nhân vội bỏ gánh xuống, chạy qua.

“Đại Ngưu, Đại Ngưu, sao vậy, tỉnh lại đi.” Lão nhân rờ lên trán của Đại Ngưu, nóng hầm hập, liền dọa ông hoảng hốt. Trong thôn này không có đại phu xem bệnh, bình thường đều là đợi nhờ đại phu tạm bợ, nếu không thì phải lên huyện Đại Lĩnh tìm đại phu ở y quán, nhưng ở đây đều không phải là người dư dả, nào có tiền mà đi y quán tìm đại phu? Lão nhân khấn trương vội hô hoán cầu cứu, nhưng hàng xóm cạnh nhà Đại Ngưu gần nhất cũng cách một khoảng, không có ai có thể nghe được tiếng gọi xuy yếu của lão nhân. Lão nhân bất đắc dĩ đành bỏ Đại Ngưu xuống chạy đi tìm cứu binh.

Không bao lâu Vương Ma Tử chạy về theo sau là một đám người, một nữ phụ ăn mặc như đại tiên đi đến cạnh Đại Ngưu.

“Ai da, đây là đụng phải hồ tiên đại nhân rồi, phải mở đàn tế bái thôi.” Tiếng nói sắc nhọn của nữ nhân kích vào tai người khác phát đau.

“Tránh ra, tránh ra.” Một thanh niên đẩy đám người ra xông vào. “Chớ nghe mấy lời bậy bạ của ả, Đại Ngưu có thể là bị thương hàn rồi. Ta đem thuốc lần trước cha ta uống chưa hết tới đây này, cho Đại Ngưu uống một lần là tốt rồi.” Thanh niên trên người mặc áo quần ngắn, mày rậm mắt to, làn da màu nâu sẫm, hai mắt như ưng có thần, là bạn thân từ nhỏ chơi với Đại Ngưu.

“Người.....” Đại tiên y phục ngũ màu lục sắc phần nộ nhìn thanh niên, nói không ra lời, vì lần trước cứu người thất bại, ả đã trở thành trò cười của toàn thôn. Đại Ngưu là đứa nhỏ mà mọi người trong thôn đã chứng kiến đến trưởng thành, nên ai ai cũng lo lắng, cũng không có người nào đi chọc ghẹo nữ nhân đáng thương này. Thanh niên cầm thuốc đi nấu, người tại đó đều vội vàng mang Đại Ngưu vào trong nhà.

Trong căn nhà tồi tàn vô cùng, trừ một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế rách nát, còn thì ngay cả thêm một thứ để ngồi cho người khác cũng không có.

“Mọi người đều đi ra đi, để Đại Tiên ở lại là được, người nhiều cũng không có tác dụng.” Một đại thúc cách Đại Ngưu gần nhất lên tiếng, những người khác thấy không có chuyện lớn gì cũng lục tục trở về. Trong nhà chỉ còn lại Vương Ma Tử và bà, nhặt khăn ướt ở ngoài vào, dùng nước giếng rửa sạch rồi đắp lên trán cho Đại Ngưu, “Đây là làm sao a? Sao đột nhiên lại bệnh, còn ngất ở trong vườn.” Bà vừa chiều cổ Đại Ngưu vừa hỏi Vương Ma Tử ở bên cạnh.

“Ta đâu biết? Ta thấy đậu phụ cũng gần hết rồi nên muốn đem cho y một khối, không ngờ lại đụng phải y đang cái dạng này.” Vương Ma Tử đem gánh gánh vào trong vườn, cũng cùng đại thúc hàng xóm chiều cổ Đại Ngưu.

Đại thúc là một người tốt nhiệt tình, bà thấy Đại Ngưu sốt cao lợi hại, sợ xảy ra chuyện gì liền cời ngoại y của Đại Ngưu ra, muốn giúp y lau thân thể để hạ nhiệt. Đại Ngưu trong lúc phát sốt có thể là cảm thấy quá nóng không thoải mái, khó chịu lay động, làn da màu cổ đồng phủ lên một tầng mồ hôi mỏng, chân mày nhíu chặt, tiếng rên rỉ khó chịu cũng vô tình phát ra. Đại thúc và Vương Ma Tử nghi hoặc nhìn lẫn nhau, luôn cảm thấy Đại Ngưu hôm nay có gì đó bất đồng, họ không hiểu cái gì là hương diễm, quyến rũ, nhưng Đại Ngưu vì phát sốt mà vô ý biểu hiện ra mị hoặc cũng vẫn khiến họ có cảm giác. Đại thúc xấu hổ đỏ mặt, đều đã là người năm sáu chục tuổi rồi, vội bỏ đồ trong tay xuống rồi đi ra ngoài.

Vương Ma Tử cảm thấy kỳ quái, dù sao cả hai cũng là nam nhân, không có nghĩ gì, liền muốn giúp Đại Ngưu lau người. Làn da của Đại Ngưu bị lá cổ và đá vụn đâm và rạch tạo ra rất nhiều vết thương nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không thấy. Vương Ma Tử cũng rất đau lòng, trên người của hài tử này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đại Ngưu phát sốt cao không cảm nhận được tất cả những gì đang xảy ra, toàn thân đau đớn đến muốn lấy mạng, còn có loại sỉ nhục bí mật này khiến y chỉ muốn trốn tránh, không muốn tỉnh lại.

Vương Hữu Tiên là bạn nối khố từ nhỏ tới lớn với Đại Ngưu, hẩn nấu thuốc dưới sự giúp đỡ của đại thúc, rồi bưng vào cho Đại Ngưu uống. Vừa vào phòng liền thấy Đại Ngưu đang nằm trên giường, tấm lưng và cánh mỏng quang lỏa trong không khí, Vương Ma Tử đã đi ra ngoài giếng lấy nước, Đại Ngưu là hoàn toàn ở trong đường nhìn của Vương Hữu Tiên. Bộ dạng mặt đỏ mày nhíu của Đại Ngưu so với trước đây hình như đã bất đồng, còn phải nói cái gì bất đồng, hẩn cũng nói không ra.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Đại Ngưu lần này bệnh hết mấy ngày, vẫn là do thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh, một lần thuốc, nghỉ ngơi hai ba ngày là có thể ra đồng làm việc. Đối với những người trong thôn đến thì y đều nói bệnh này đến quá đột nhiên, Đại Ngưu sau khi bệnh khỏi trở nên trầm mặc hơn, hài tử trong thôn cảm thấy rõ ràng nhất, Đại Ngưu ca của chúng không còn phát kẹo cho chúng nữa.

Bình thường trong thôn không có gì quá vui vẻ, ngày lễ ngày tết hoặc thờ cúng thì mới mời đoàn hát về, bình thường đều chỉ là đến thuyết thư (kể chuyện, đọc sách), nhưng thôn tử không lớn, cũng không có người nguyện ý tới hoài, người đến toàn những loại biếng nhác, không biết nói gì nhiều, thường là mang những chuyện mới mẻ chạy đến khắp nơi, nếu chưa từng nghe qua thì được vui vẻ, mời miếng cơm, nhưng là không có tiền. Tối hôm nay, thái dương xuống núi, không có làm ruộng, thôn dân ăn no rồi tụ tập lại ở đầu tây thôn, còn về tại sao không phải là đầu đông, trước đó đã nói qua rồi.

Vương Tử Hiền, nghe thì là một cái tên rất văn nhã, thật ra chính là một quỷ lười, vốn là một tú tài, sau đó liên tục thi nhiều lần nhưng không đậu, trở về nhà lại không chịu kiếm sống, bình thường đều dựa vào việc viết thư hoặc thuyết thư cho người ta kiếm chút tiền, sống qua ngày.

Nhà nhà hộ hộ trong thôn không tính là giàu có, mấy hộ gia đình gom tiền làm một ***g đèn treo ở trên cây đại thụ đầu tây, lúc không dùng thì cất trong động cây, lúc dùng thì lấy ra, tiền dầu đều là do người trong thôn chia đều. Trời đã hoàn toàn tối, vì sao đây trời chớp đôi mắt hiếu kỳ nhìn lên nhân gian, ánh trăng nhỏ đến đáng thương, treo trên bầu trời phía tây, Vương Tử Hiền nhìn ánh trăng đêm nay không đẹp, đi đến dưới tàng cây móc một lát, lấy đèn ***g ra, lấy tẩu thuốc của lão hán kế bên để đốt tim đèn lên. Chỉ với một ngọn đèn nho nhỏ như thế, vây xung quanh là hơn ba mươi người, nói thế nào cũng không tính là sáng, ra xa một chút thì không còn thấy rõ nữa, may mà vẫn còn có ánh sao trên trời, cũng coi như kết hợp lại, dù sao người đến chỉ để thuyết thư, không có đèn cũng được.

“Nghe nói,” Vương Tử Hiền cầm một cây quạt cũ gỗ bóp một cái lên chiếc bàn cũ giống như khối gỗ được gõ trên công đường. Nhưng hiển nhiên thanh âm của cây quạt này không lớn, mà toàn bộ nơi này vẫn thấy từng trện ong ong, không thấy có người dừng lại. “Các người có nghe hay không a?” Cảnh tượng này Vương Tử Hiền không mấy vui vẻ, nói thế nào thì hắn cũng là một người có học vấn, hạ thấp thân phận của mình đến góp vui cho dân thôn là đã rất giá lắm rồi, vậy mà còn bị trêu đùa, có chuyện có thể nhin, nhưng có chuyện không thể nhin nha.

“Này, Đại Hiền, tối nay người không ăn cơm sao, sao lại nói nhỏ như vậy? Chúng ta ở đằng sau không nghe thấy gì cả.” Không nhìn rõ mặt, phía sau có người lớn tiếng nói.

“Ai dô, mấy thứ bánh bao dưa muối của chúng ta ở đây không đủ cấp cho Vương tú tài rồi.” Khi trong thôn mời Vương Tử Hiền đến thuyết thư trước hết đều mời hắn ăn một bữa, cá thịt gì thì không có, chỉ có bánh bao mà thôi.

Có người dẫn đầu, liền có một đám hưởng ứng theo, dù sao tất cả đều không có ác ý, chỉ là làm cho nơi này náo nhiệt hơn thôi, để không khí thêm vui vẻ.

“Vô học thoái hóa.” Vương Tử Hiền nhỏ giọng lầm bầm, cũng biết đàm luận văn chương với mấy người thô thiển này giống như đàn gảy tai trâu, còn không bằng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Khụ khụ.” Hắn cầm quạt lên, ho khan mấy tiếng, trên mặt quạt vẽ non nước chim chóc, vốn trước đây còn có tờ vàng trang trí, nhưng sớm đã bị Vương Tử Hiền rút ra bán mất, còn lại chính là một cây quạt cũ cạnh, nghe nói là một vị tuần phủ đã ban cho lão Vương gia nhà họ, nhưng không có ai tin. Thấy không ai chịu yên lặng, nói khéo không xong nên Vương Tử Hiền trực tiếp đi vào chủ đề, “Trong thành xảy ra đại sự rồi.”

Hiệu quả của câu nói này cũng không như ý muốn. “Ta nói Vương tú tài, người mở màn có thể nào đổi mới một chút không? Lần trước, lần trước nữa, còn lần trước trước nữa, người đều nói như thế, kết quả thì sao? Không phải huyện thái gia lấy thêm ngũ thiếp thì chính là kỹ nữ ở thanh lâu chạy trốn cùng một thư sinh, còn không nữa thì là một quả phụ tái giá, người có thể nào nói cái gì mới mẻ hơn một chút không?”

“Nga, mới mẻ đi, nga, mới mẻ đi.” Phía dưới bắt đầu vì câu nói này mà ồn ào lên, tuy không đưa tiền, nhưng mớ bánh bao đó cũng là phải tiết kiệm từ lương thực của mọi người, cũng tính là đã đưa thù lao, cứ bị ứng phó tạm như thế này hoài thì không được.

Vương Tử Hiền lau mồ hôi trên mặt, người nói xem huyện đại lĩnh này cũng chẳng phải nơi gì lớn, có thể có chuyện mới mẻ gì? Thuyết thư, thật ra một tú tài như hần chẳng qua là một cái vỏ, khi trong nhà còn có tiền thì bỏ tiền mua sách, một chút học vấn của hần đó, cũng chỉ miễn cưỡng viết được mấy phong thơ, còn họa tự thì đừng nghĩ, nếu không thì hần có thể nghèo đến độ này sao?”

“Được rồi, yên tĩnh, yên tĩnh. Hôm nay thật sự là có chuyện lớn, không tin sao.” Bung quạt ra thật to đặt trước ngực, bước to chậm rãi, “Các người nghe ta nói.”

“Nói nhanh đi.” Lại một tiếng nói, nhưng không có người nào hưởng ứng, mọi người biết đây thật sự vào chuyện chính rồi.

“Huyện Đại Lĩnh chết người rồi.” Vương Tử Hiền thần bí nói phần đầu rồi phe phẩy cây quạt một vòng, cười như không cười chờ kẻ khác ngắt lời.

Quả nhiên sẽ có, “Chết người? Ai chết a?”

Vương Tử Hiền không nói nữa, dừng rất lâu, “Lần này chết là người nổi tiếng!”

“Ai? Tú bà ở Vạn Hoa Lâu? Hay là bà chủ của Hồng Vận Lâu?” Một câu hỏi như thế, không khí khá tốt vừa rồi liền mất hết, mọi người rủ rừ rừ nghị luận cô nương ở Vạn Hoa Lâu và bà chủ Hồng Vận Lâu bên nào đẹp hơn.

“Ngừng, ngừng, nghe ta nói!” Vương Tử Hiền bực bội vỗ vỗ cây quạt, “Người chết là tổng tiêu đầu của Trường Phong tiêu cục, và một nhà một trăm hai mươi ba nhân mạng của họ!”

Một tiếng này, mọi người đều tĩnh lặng xuống, không ai tin tưởng chuyện này, đó là tổng tiêu đầu của tiêu cục a, không có công phu giỏi có thể mở tiêu cục sao?

“Ta nói nha Đại Hiền, người đùa giỡn đi? Nhưng cũng không thể đem chuyện này ra mà đùa đâu, người nên biết những người đó đều có gia thế, không phải người người có thể chọc tới đâu.” Trong đám người ồn ào cuối cùng cũng có người nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Đúng a? Đại Hiền, người cũng biết nói dóc quá đi? Nghĩ xem đó là tổng tiêu đầu của Trường Phong tiêu cục, nghe nói cũng là một nhân vật có tiếng trên giang hồ, huống hồ trong câu nói của người còn có mấy trăm người, nói chết là chết sao? Người cẩn thận bọn họ tới tìm người.”

“Ai ~ Đại Hiền, người nói như thế là quá mức không thể tin nổi rồi, cẩn thận người ta cắt đứt tử tôn căn của người.”

Phía dưới lại một trận huyên náo, một đám ta một lời người một câu nói với Vương Tử Hiền. Vương Tử Hiền sắc mặt đỏ bừng, không biết là tức hay là do ánh đèn tạo nên.

“Ta không nói láo, đây là một đại án, đã mấy ngày rồi.”

“Thiết, quá giả dối rồi, chuyện lớn như vậy sao không có một chút tin tức nào?” Câu nói của người này không còn được người khác hưởng ứng nữa.

“Nghe người nói như thế ta lại nhớ ra, huyện Đại Lĩnh cấm nghiêm rồi, không cho người ở trong đó đi ra, cũng không để chúng ta đi vào, là rất kỳ quái đi.”

“Không phải nói là do có đại nhân vật đến sao?”

“Chúng ta rất lâu không có lên trấn Đại Lĩnh, có lẽ thật sự xảy ra chuyện rồi chẳng?”

Đột nhiên lời nói đó lay chuyển suy nghĩ của mọi người, “Khụ khụ!” Lần này Vương Đại Hiền đã nghiêm thần lại, hần ho mấy tiếng nhưng không nói gì tiếp, hoài nghi của mọi người giống như thủy triều lan rộng dần.

“Đại Hiền, nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Nhanh nói, nhanh nói a!”

Thấy từng gương mặt bên dưới đang khẩn trương chờ đợi đáp án của mình, cũng coi như lấp đầy thỏa mãn lòng hư vinh của Vương Tử Hiền, “Cần nói tin tức quan phủ đưa ra cũng đúng, người tới lần này, cũng thật sự là một đại quan.” Hắn dừng một chút, uống vài chớp trà cho thuận cổ.

“Ta nói Đại Hiền, người đừng dừng đứng chỗ như vậy, nhanh nói đi.” Người bên dưới bắt đầu hồi thúc.

Vương Tử Hiền nhìn quanh bốn phía, đều là những cái cổ ngóng dài, lỗ tai nhỏng tới trước, một bộ dạng rất hiếu kỳ, “Ta nói cho các người, các người không thể nói ra ngoài, nói ra sẽ bị họa sát thân đó. Những điều này là do bằng hữu trong thành của ta nói cho ta biết.” Bằng hữu mà Vương Tử Hiền nói mọi người đều biết, thật ra chính là một đám ăn xin, họ biết lỗ hổng trong phòng thủ của thành, rất dễ dàng chui ra để bán tin tức.

Nhưng nếu như thật sự thông qua ăn xin mà biết, chuyện lớn như vậy. Sớm đã lan tràn rộng rãi rồi, sao còn giấu được đến lúc này?

“Nhanh nói đi, bảo chứng sẽ không nói ra mà!” Câu nói này là không thể tin tưởng nhất, thường thường là tin tức luôn có thể từ trong cái thôn này lan truyền ra từng ngõ ngách đến tận huyện Hồng Phong, ai tin tưởng mới là kẻ ngốc.

Vương Tử Hiền biểu tình không mấy để ý, thanh thanh cuống họng “Người đến là Vu Chí Thành, Vu đại nhân.”

Câu nói này lại dẫn đến một đám ong vỡ tổ phía dưới, “Người nói đó là vị Vu đại nhân đã giải rất nhiều oan án sai lầm cho bách tính chúng ta công đạo phải không?”

“Thật sự là Vu đại nhân?”

“Đó là người tốt a.”

“Đúng a, chính là nói.....”

Niên đại này tin tức không phổ biến, nhân vật có thể khiến cho các nhà đều biết, trừ hoàng thượng có thể coi như không có mấy ai có thể chân chính khiến cho bách tính đều biết mà bàn luận. Một đám người phía dưới bắt đầu nghị luận về kỳ công của vị Vu đại nhân này, nhất thời náo nhiệt vô cùng, mà Vương Tử Hiền sớm đã bị người ta bỏ qua một bên.

“Ta nói, nghe ta nói a, ta còn chưa nói xong đâu.” Vừa thấy mình bị bỏ lơ, Vương Tử Hiền liền gấp, vỗ quạt lớn. “Làm chuyện này có thể là chỉ do một người!”

Chính câu nói này, mọi người lại yên lặng, hét ra một câu này, trên trán Vương Tử Hiền bắt đầu đổ mồ hôi, điều này không nằm trong dự tính của hắn, cái này chắc gọi là nói nhiều ắt sai lầm đây. Vương Tử Hiền ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó giống như nhìn thấy được thứ gì đó mà mắt sáng lên, rồi sau đó lại hồi phục bình thường, lắc lắc chiếc quạt nát, chậm rãi nói: “Chính là thứ người ta nói kẻ tại giang hồ, thân bất do kỷ. Nghe nói tổng tiêu đầu Lâm Phong của Trường Phong tiêu cục, trước khi chuyển đến huyện Đại Lĩnh này cũng là hảo hán một phương, một thân đầy chương pháp, trên giang hồ cũng có địa vị. Sau đó không biết làm sao đạt được một bức đồ, thì liền quy ẩn, vì bức đồ này mới gặp họa sát thân.”

“Ta biết rồi, khẳng định lại là mấy loại bản đồ bảo tàng.”

“Nói cái gì a? Là một bản võ lâm bí tịch.” Vương Tử Hiền không hài lòng khi bị người ta cắt lời, phản bác nói, “Các người còn muốn nghe hay không?”

“Nhanh nói, nhanh nói.” Phía dưới lại một trận hưởng ứng.

“Ân.” Vương Tử Hiền lấy một cành cây nhỏ điều chỉnh ánh đèn sáng lên một chút, lại ho khan mấy tiếng, chỉnh lại bộ dạng, “Chính là vì cuốn võ lâm bí tịch này, khiến cho người trên toàn giang hồ đều chú ý đến Trường Phong tiêu cục của họ. Vị tổng tiêu đầu này biết tập mật này tất mang đến họa sát thân cho hắn, nên muốn thông qua một lần đại hội do thiếu lâm chủ trì, công khai tỉ võ để giao tập mật này ra, bảo trụ tính mạng của gia đình.”

“Hai, có võ công lợi hại như thế, còn sợ bọn chúng sao.” Một hán tử cường tráng chen mồm nói.

“Nói vậy, các người biết chuyện gì trên giang hồ chứ?” Vương Tử Hiền bày ra bộ dáng bác học.

“Ai không biết, Lâm Xung, Lỗ Trí Thâm đều không phải là người trong giang hồ sao, giang hồ chính là giống như mấy người bọn họ chứ gì.” Một mảng ồn ào trong đám người.

(Lâm Xung, Lỗ Trí Thâm: Cả hai đều là nhân vật anh hùng trong Thủy Hử)

“Hừ hừ, các người chỉ mới nghe thuyết thư mấy lần đã biết giang hồ sao? Giang hồ là chỗ nào chứ, chỗ đó chỉ có nói chuyện bằng quyền cước thôi, nếu giống như các người, không có bản lĩnh gì thì sớm đã bạch đao đi vào, hồng đao đi ra rồi. (Khi đi vào thì đao sạch, khi đi ra đao đỏ máu, nghĩa là hung tàn, nguy hiểm, giết chóc)” Vương Tử Hiền uống mấy hớp trà, chuẩn xác nói.

“Thật sao?” Người bên dưới đều là nông dân bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, ai cũng không có kiến thức về giang hồ, đều là nghe thuyết thư nói qua, cũng không biết có thể tin ai.

Vương Tử Hiền nói bắt đầu nói tràn lan đại hải, mở đầu là moi hết vốn liếng của hắn, có bản thân hắn tự xem sách mà biết, còn có nghe người trong thành nói, dù sao có tiếp tục đàm luận về huyết án của Trường Phong tiêu cục hay không không quan trọng, chuyện đại sự thế này trong con thôn nhỏ an lành cũng chỉ là một chuyện xa vời, chỉ trở thành chuyện phiếm sau bữa cơm, chứ cũng không có gì đáng để chú tâm nhiều.

Ở bên ngoài vòng người, một nam nhân thân mặc một bộ hoa phục đứng sau một đại thụ, cách đám người không tính là xa, nhưng cũng vừa khéo là góc nhìn của đám người không chuyển tới chỗ này. Sau khi sắc trời tối đen, thì không thể phân biệt được tướng mạo của nam nhân, nhưng trên thất lưng của nam nhân có đeo một miếng bích ngọc phiếm ra ánh sáng đẹp mắt.

“Thiếu gia, không tra được cái gì.” Một trung niên nam tử nói nhỏ bên tai nam nhân.

Hai tay nam nhân buông thông tự nhiên hai bên người, một chân đá đá thứ gì đó trên đất, “Cái gì cũng không tra được?” Khẩu khí của nam nhân có chút không kiên nhẫn.

“Thiếu gia.” Qua một lúc lâu, một người cỡ khoảng bốn mươi đến cạnh nam nhân, “Chúng tôi tìm được thứ này.” Trong tay nam tử là một mảnh vàng.

Nam nhân đối với thứ này rất có hứng thú, “Phát hiện ở chỗ nào?” Hắn đánh giá mảnh vàng trong tay người đó vẫn còn dính đầy bùn đất và cỏ vụn, “Đây không phải là thứ mà bách tính bình dân có thể có được a.”

“Tại hạ cũng có nhận định như vậy, hơn nữa ở gần đó còn có dấu vết đánh nhau. Rất rõ ràng là một bên cưỡng chế một bên, nhưng là mảnh vàng này thật sự không thể giải thích rõ được.”

“Tuyệt đối không thể nào là hắn thua được, nhưng mảnh vàng này, đích thực là của hắn.” Nam nhân cầm mảnh vàng bỏ vào trong tay nhìn kỹ, miếng vàng đầy đất đặt trong lòng bàn tay trắng nõn đặc biệt rõ ràng hơn, “Người xem đường vân này, là ta đặc biệt phân phó khắc lên cho hắn. Xem ra hắn thật sự có từng đi qua chỗ này. Nhưng mà.” Nam tử gật đầu một chút, “Hắn dừng lại ở chỗ này làm gì? Có chuyện gì? Gặp người nào? Hắn chắc chắn không còn người thân bằng hữu gì nữa a.” Nam nhân ngưỡng mặt nhìn trời sao, hai tay đặt sau lưng.

“Thiếu gia, chuyện này, tựa hồ không phải là người bình thường làm, ngài xem chúng ta còn cần tra không?” Nam tử chùng bốn mươi đó từ trong vết chân ngựa mà nhận định rằng án lần này có liên quan đến giang hồ, nói đến giang hồ, đó là một nơi có quy củ riêng của mình, khiến quan phủ bọn hắn cũng rất khó có thể quản lý đến, huống hồ xem thủ pháp trong án lần này tinh chuẩn tàn nhẫn, không phải là thứ tốt lành gì. Muốn truy cứu sâu hơn, cũng khẳng định là một án không đầu, nhưng nếu như giao cho nhân thể trong võ lâm quản lý, ít nhất cần có một chút giao phó.

Nam nhân dường như không nghe thấy lời nam tử nói, quay đầu nhìn nam tử chừng ba mươi bên cạnh, “Người xem biểu tình của những người đó, có biến hóa đặc biệt gì không?”

“Thiếu gia, không có, đa phần là hiếu kỳ, xem thành một câu chuyện mà thôi.” Nam tử cung kính hồi đáp.

“Nga, đó chính là kỳ quái đó. Tất cả chứng cứ đều nói rõ hắn đến nơi này, còn lưu lại dấu vết, rõ ràng như thế, các người lại không tìm được bất cứ đầu mối nào có thể dùng sao?”

Nghe khẩu khí bất thiện của nam nhân, hai người kia vội vàng quỳ xuống, “Xin thiếu gia nguôi giận, đều là thuộc hạ hành sự không tốt.”

“Bỏ đi, bỏ đi, đứng dậy. Dựa vào công phu của hần, các người không bắt được cũng bình thường.” Nam nhân quay đầu không nhìn hai người nữa, nhìn chăm chăm vào Vương Tử Hiền trong đám đông. “Có nhìn thấy người đó không? Ngày mai hỏi hần một chút đi.”

“Người đó?” Nam tử khoảng bốn mươi ngẩng đầu nhìn Vương Tử Hiền đang phun nước miếng khắp nơi giữa đám đông, “Có thể dựa vào hần sao?”

“Không có ai đầu lại tiền được.” Nam nhân không để ý nói, “Chuyện này cũng không có cái gì có thể giấu diếm, nếu tiếp tục giấu diếm chỉ tạo nên hoảng sợ cho bách tính thôi. Ngày mai mở cổng thành, đem chuyện này tuyên bố rộng rãi, người đó trước giờ không để ý. Các người đi theo quan trường là được, đến lúc cần sẽ có người trong võ lâm đến xử lý chuyện sau đó.” Nam nhân không nhìn họ nữa, chậm rãi đi khỏi.

Ngày thứ hai trời vừa sáng Vương Gia thôn đã náo nhiệt hẳn, một đội quan binh đến bao vây thôn. Vương Tử Hiền đứng cạnh vị đại nhân mới tới, ưỡn ngực tự hào đi giữa hai hàng hương thân. Vừa mới đầu đám hương thân đều nhìn không nổi, lặng lẽ ở sau lưng hần phun nước miếng, sau đó nghe nói đại nhân mới đến này là Vu đại nhân, lập tức quỳ một hàng, cảm tạ Vu đại nhân vì bách tính bọn họ mà ra tay.

Vu Chí Thành không nghĩ đến chuyện này lại dễ làm như vậy, có thể nói hần hỏi cái gì bách tính cũng đều nói cả. “Tối sáu ngày trước, các người ai đến bờ hồ đầu đông?” Khi đám thôn dân biết hần hỏi đến chuyện này mới ấp a ấp úng không nói nữa.

“Đại nhân, chúng ta bình thường đều không đi đến đó.” Rất lâu mới có một thôn dân đứng lên nói với Vu Chí Thành.

“Con sông đó luôn sẽ chìm chết người, trừ khi đi ngang qua chứ chúng ta rất ít khi đặc biệt đến đó.” Vương Tử Hiền vội lên trước rót nước cho Vu Chí Thành, “Vào buổi tối thì càng không có người đi.” Lấy vấn đề Vu Chí Thành giao cho hần đi hỏi một vòng, sau đó Vương Tử Hiền vội vã quay lại hỏi báo.

“Người bên đó có tiền triển gì không?” Vu Chí Thành đẩy chén trà Vương Tử Hiền đưa tới, hỏi.

Thấy đại nhân không nhận hảo ý của mình, trong lòng Vương Tử Hiền không biết là tư vị gì, hần lặng lẽ nhìn tứ phía, tựa hồ không có ai chú ý đến điểm này thì hần mới yên tâm. “Bình thường chúng ta không đi, nhưng trong thôn chúng ta có một tên gốc lớn gan, tên là Vương Đại Ngưu, hần cứ luôn đến đó để tắm rửa giặt giũ.”

“Đại nhân, Đại Ngưu nhà ta sẽ không làm chuyện xấu gì đâu a.” Nghe Vương Tử Hiền nhắc đến Đại Ngưu, Vương Ma Tử vội vàng đứng ra bảo đảm.

“Đừng lo lắng, lão nhân gia. Ta chỉ là tìm người đã đến con sông đầu đông vào đêm đó để hỏi thăm một chút, không có nói y chính là thủ phạm.” Vu Chí Thành nhanh chóng an ủi Vương Ma Tử đang quỳ đó, đi tới đỡ lão nhân đứng lên. Mọi người đều vì vị Vu đại nhân công chính chấp pháp mà cao hứng. “Dám hỏi lão nhân gia, Vương Đại Ngưu đó có ở đây không?”

“Y còn đang ở dưới ruộng làm việc, ta đi tìm cho ngài.” Một tiểu hài tử chạy đi hướng về phía đồng ruộng.

Đại Ngưu toàn thân bùn đất, vừa nghe tin đại nhân muốn triệu kiến y thì vội vàng vàng chạy tới. Người xung quanh nhường một đường nhỏ cho y, Đại Ngưu cũng không dám nhìn người phía trên, quỳ củ quỳ xuống, “Thảo dân Vương Đại Ngưu tham kiến Vu đại nhân.”

“Đứng lên đi.” Khi Đại Ngưu đứng lên Vu Chí Thành mới nhìn rõ được người phía dưới này, quả nhiên là to gan, bộ dáng đó vượt trội hơn cả Trương Phi, không cần trừng lớn mắt cũng đã là một bộ hung tướng, nhưng hần cũng không phải là người nhìn người khác bằng bề ngoài, “Người nói xem ngày đó người nhìn thấy cái gì? Chính là buổi tối sáu ngày trước.”

“Ta....” Buổi tối sáu ngày trước là ký ức mà y không nguyện ý nhắc tới nhất, không biết nên nói thế nào, y do dự như thế, Vương Ma Tử liền khẩn trương, đây không phải là nói rõ y chính là phạm nhân đó sao? “Đại Ngưu, người có gì thì nói đi, đại nhân sẽ làm chủ cho người.” Đại Ngưu quay đầu nhìn Vương Ma Tử

đang lo lắng trong đám người, lại nhìn những vị hương thân, liền hạ quyết định. “Ngày đó ta đang tắm, đột nhiên một bóng đen lướt trên mặt sông, rất nhanh. Ta cho rằng là quỷ, nên bị dọa chạy mất.”

“Ai da, Vu đại nhân, Đại Ngưu nhà ta nói đều là thật a, vì thế mà y còn bị bệnh một trận.” Vương Ma Tử gấp gáp làm rõ cho Đại Ngưu, chuyện Đại Ngưu sinh bệnh, người cả thôn đều biết, mọi người liền phụ họa.

“Im miệng, đại nhân đang hỏi Vương Đại Ngưu, các người chen mồm vào làm gì?” Vương Tử Hiền đứng lên, giọng nói bén ngót đòi mạng.

“Hắn chỉ là lướt qua?” Vu đại nhân nhíu mày, vậy thì mảnh vàng đó còn có những vết đánh nhau kia thì nói thế nào?

“Đại nhân, là thật mà, ta thật sự không lừa ngài. Con sông đầu đông được gọi là sông Diêm Vương, mỗi năm đều có người bị chết chìm, mọi người đều không muốn đến đó. Vì nhà ta cách đó rất gần nên mới tới, nhưng tối hôm đó thật sự bị bóng đen kia dọa.” Đại Ngưu nói hết sức khẳng định để tránh phải nói ra chuyện xấu hổ ngày đó.

“Nhưng mà, ta phát hiện cái này ở nơi đó.” Vu Chí Thành mở tay, mấy mảnh vàng lấp lánh nằm trong lòng bàn tay chần chừ vết chai của hắn, “Còn có dấu vết kịch liệt, mấy ngày trôi qua những dấu vết này vẫn còn bảo tồn rõ.”

Người xung quanh hoàn toàn bị mảnh vàng trong tay Vu đại nhân hấp dẫn, tứ phía vang lên tiếng hút khí, mục quang tham lam đều tập trung vào chỗ đó, rất nhiều người đều phần hận tại sao không đi đến đầu đông. Vu Chí Thành lặng lẽ quan sát Vương Đại Ngưu, trong lúc đó sắc mặt Đại Ngưu trước tiên là trắng bệch, sau đó là đỏ bừng, cuối cùng đều đỏ đến sắp rỉ ra máu.

Đại Ngưu là đang xấu hổ, ngày đó y căn bản không có kịp xử lý hết dấu vết xung quanh, vậy thì những dịch thể đó khẳng định là còn lưu lại, rồi lại còn bị vị đại nhân này nhìn thấy, cho dù không biết là y bị xâm phạm, nhưng vẫn khiến Đại Ngưu không còn mặt mũi. Đại Ngưu cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt đất, hận không thể hiện ra một vết nứt để chui vào.

Bất tri bất giác đã đến giữa trưa, ánh mặt trời nóng bức khiến mặt đất cũng muốn sắp đổ một lớp dầu. Vu Chí Thành nhìn Vương Đại Ngưu hết nửa ngày, cũng không nhìn thấu hán tử này, chỉ đành giải tán, phân phó Vương Tử Hiền một chút rồi ngồi kiệu trở về huyện thành.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Huyện Đại Lĩnh không phải là một nơi lớn, đại giới trung tâm đồng bằng sát biên giới, không phồn hoa gì, nhưng cuộc sống của bách tính cũng tạm được. Huyện thái gia của huyện Đại Lĩnh này tuy không đến mức là thanh quan, nhưng lòng tham cũng không lớn, phủ đệ của huyện thái gia cũng tựa như mấy nhà phú thương, cũng không đến mức là nơi phú lệ đường hoàng đến thần cũng phải nể. Hiện tại trong nhà của huyện thái gia có một vị khách quý, đương nhiên phải trang hoàng lại viện tử cho tốt, vị khách quý này không phải là Vu đại nhân như người ta đoán mò, mà là tam hoàng tử Cơ Nguyên của đương kim thánh thượng.

Vào giữa tháng tám, thời tiết nóng nực, gió thổi qua còn mang theo chút khí nóng. Cơ Nguyên vô cùng nhàn chán ngồi dưới mái hiên, thực vật dây leo bám đầy trên mái hiên, hình thành một nơi tạm tránh nắng. Ở trước mặt Cơ Nguyên, một hồ nước nhỏ được rắc mấy cánh sen nhỏ, khi gió ẩm thổi qua sẽ hơi lay động, mấy phiến đá xếp thành một hòn giả sơn, nhìn thì khiến người ta rất thoải mái. Duy độc có một điểm là bên trái viện tử vốn nên làm một hoa viên lại trồng một thửa rau, màu xanh lấp lánh dễ chịu, những trái dưa chuột treo lủng lẳng trên giàn, đám ớt đỏ tươi đỏ điểm một chuỗi, bí ngô cỡ bự lẳng lẽ nằm an nhàn hưởng thụ ánh mặt trời, Cơ Nguyên nhìn viện tử tốt nhất này cũng coi như tạm được.

Cầm một khối băng bỏ vào miệng, tiếng rộp rộp rộp rộp vang lên kéo dài trong viện, mát lạnh đến tận tâm, ở một nơi rách nát này, cũng có loại nước đá có thể cạnh tranh với cả hoàng cung, những thứ khác, Cơ Nguyên nhíu mày, nếu không phải vì để bức người đó xuất hiện, hắn sao phải bị lạc bước đến chỗ này. Nghĩ tới là thấy tức giận, Cơ Nguyên hắn tuy là tam hoàng tử của vương triều, nhưng từ nhỏ đã đi theo Cửu Hoa

Chân Nhân lên núi luyện võ, nhận được sư phụ chân truyền, sau khi hạ sơn dùng chức danh Phụng Viễn để vào giang hồ, một thanh Vô Khuyết kiếm tung hoành thiên hạ không có địch thủ, vậy mà người thiên hạ lại chỉ xem hắn là đệ nhị, mà tên sát thủ như thần long thấy đầu không thấy đuôi đó lại là đệ nhất. Cơ Nguyên đương nhiên không phục, muốn so tài một trận với tên sát thủ đó, nhưng tức ở chỗ là tên sát thủ đó xuất hiện ở giang hồ bảy năm, không ai biết danh tánh, tuổi tác, tướng mạo, chỉ là từ vết thương để giết người nhìn ra người này là nam nhân, vì thế Cơ Nguyên phải bỏ công sức thật lớn đi tìm hắn, tung tích duy nhất chính là Lãnh Thanh Thanh kỹ nữ Dương Châu giúp hắn nhận mối làm ăn.

Ăn mấy khối băng, thoải mái một chút, Cơ Nguyên cầm trái cây ướp lạnh cắn một miếng, Lãnh Thanh Thanh này cũng không phải là một nhân vật dễ gần. Lãnh Thanh Thanh kỹ nữ nhân này cũng không có gì để tra ra, vốn là nha đầu được thanh lâu mua về, cũng không xinh đẹp gì, tú bà ở đó cũng không ép nàng tiếp khách, nhưng một lần khi phục vụ một kỹ nữ họ Nhậm gì đó thì bị khách nhân nhìn trộm mà xâm phạm. Từ đó tính cách đại biến, người thì vẫn là người như vậy, nhưng thần âm thì lại mê hoặc kỳ lạ, điểm này Cơ Nguyên hẳn cũng rất hoài nghi. Vì tìm kiếm tên sát thủ đó, hắn cũng đã từng gọi Lãnh Thanh Thanh, mất một mí, mặt hình bầu dục, mũi không cao, môi hơi dày, một người hưởng qua nhiều nữ nhân như hắn thật sự là cảm thấy không thuận mắt, nhưng chỉ cần nàng nhẹ nhàng lông mày, lại giống như tất cả hào quang trên thế gian này đều được phong kín vào trong ánh mắt nàng, cả người đều trở nên khác lạ, loại vị đạo tựa như cấm dục, nhưng lại dục cầu hoan nghênh này là tiêu hồn nhất, càng khó tránh được là Lãnh Thanh Thanh này tài nghệ song tuyệt, chưa từng có người khác chạm vào người nàng. Gặp qua nàng, Cơ Nguyên cảm thấy được đây là một nữ tử cực kỳ thông minh, trong ngôn từ có khí phách của nam tử, trách không được lại bị quái nhân đó lấy làm người trung gian, đáng tiếc chính là miệng quá chặt, hắn lại không thể làm ra những thủ đoạn tàn ác để bức bách nàng. Nói cách khác, không ai thật sự có thể làm khó nàng, biết bao nhiêu văn nhân mực khách, quan trường hiển quý đều là khách mời trà của nàng, còn có một tên sát thủ thần bí khó đoán, chưa từng thất thủ làm hậu thuẫn, muốn làm gì nàng, cũng phải suy xét cẩn thận trước sau.

Đổi tư thế khác dựa vào ghế, lưng ghế này không biết là làm bằng loại vải nào, chắc dày nhưng không nóng, rất dễ chịu, xem ra huyện thái gia này cũng biết hưởng thụ lắm. Hắn nghĩ tới nữ nhân đó lại bất đắc dĩ, dưới tình huống không thể tìm ra đầu mối nào khác có thể sử dụng, hắn liền nghĩ ra một chủ ý, hắn đến làm kẻ đi thuê, thuê sát thủ đó đi giết người, vậy thì không phải hắn đã có thể nắm vững hành tung của đối phương trong tay sao? Kết quả là hắn đã quá ngây thơ, một đám tham quan nhận hối lộ đều chết một cách kỳ lạ ở những nơi khác nhau, cũng chính là căn bản không có quy luật để tìm. Sau đó hắn lại nghĩ ra một biện pháp, đưa thù lao cho tên sát thủ đó đều là mảnh vàng, sau đó khắc kí hiệu lên, chiều này rất có tác dụng, cuối cùng tìm được tông tích của hắn ở một huyện thành rách nát nhưng một chút bất cẩn lại để người chạy mất, tức chết hắn mà. Bên này hắn đang tức giận, phía dưới lại nghe lời truyền tới, nói là huyện thái gia hôm nay lại đến hương thôn cạo sát dân tình rồi, sẽ không trở lại. Cơ Nguyên nhíu mày, nói tên huyện quan này làm sao không biết, chuyện của một hoàng tử như hắn sẽ đến đã âm thầm thông tri tới tai rồi, vậy mà tên huyện quan đó lại giống như gặp phải ôn thần, từ sau khi hắn tới thì không thấy trở về phủ đệ, đây cũng quá kỳ quái rồi, lẽ nào hắn tham lam đến mức không dám gặp ta?

Đây cũng không thể a? Nghĩ tới bản thân mấy ngày trước còn không có gặp qua quan của chỗ này, Cơ Nguyên không vui, suy nghĩ, được, mặt mũi người lớn lắm, để ta chờ thử coi.

“Chuẩn bị ngựa, thiếu gia ta muốn đi xem thử lão gia nhà các người.” Đợi khi hắn xuất môn thì ngựa yêu Mặc Mục đã được chuẩn bị tốt, cưỡi ngựa phi loạn một vòng, làm nổi lên một làn bụi đầy trời ở trên đường trong huyện thành, người xung quanh đều bị bụi mù che mắt, sớm đã không thấy bóng dáng của Cơ Nguyên.

Ở Vương Gia thôn, Vu đại nhân đi rồi, nhưng người xung quanh vẫn chưa tản đi, mọi người thảo luận về chuyện mảnh vàng ở đầu đông và chuyện huyết án diệt môn. Đại Ngưu không nguyên ý tham gia vào chuyện này, trong đó có ký ức không chịu nổi của y, nên lặng lẽ muốn xuyên qua đám đông, lại ra ruộng làm việc, mấy ngày không xuống ruộng, cỏ dại sớm đã mọc đầy mảnh ruộng rồi.

“Đại Ngưu.” Vương Hữu Tiên phát hiện Đại Ngưu đang muốn lủi ra khỏi đám đông, liền kêu lớn lên muốn y ngừng lại, “Thân thể của ngươi còn chưa khỏe khoắn, đợi ta với, ta đi giúp ngươi.” Vương Hữu Tiên này vốn có ý tốt, nhưng lập tức lại khiến cho người toàn thôn chuyển lực chú ý tập trung hết lên người Vương Đại Ngưu, mọi người nhớ tới tối hôm đó chỉ có một mình Vương Đại Ngưu, liền rầm rộ hỏi Vương Đại Ngưu rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Có phát hiện mảnh vàng không, rốt cuộc là y có lấy mấy thứ đó không, Đại

Ngưu mới vừa bệnh khỏi, bị bao vây như thế liền cảm thấy ngột thở khó chịu, mười phần không thoải mái.

“Ta nói Đại Ngưu, người thật sự không có nhìn thấy rõ thứ đó sao, có thể nào là tiểu quỷ đến lấy mạng không, ta nghe nói lão đầu ở thôn cách vách mới chết đó.” Người phụ nữ ngày đó ăn mặc như vị đại tiên giờ đã cởi bỏ mớ y sam lòa lẹt rực rỡ đó, thay bằng bộ y lao động, nhưng giọng nói bén ngọt vẫn chói tai như thế.

“Đại Ngưu, người sao lại không nhìn thấy mảnh vàng đó chứ? Trong tay Vu đại nhân có một thanh đó.” Mọi người càng hứng thú với tung tích của miếng vàng hơn.

“Đúng a, Đại Ngưu, người có thể nói hôm đó người ở khúc nào của sông Diêm Vương không, chúng ta cũng muốn đi tìm thử?”

Đại Ngưu lắp ba lắp bắp nói không ra lời, chuyện này bảo y làm sao mà nói, y còn chuẩn bị tối nay một mình đi tới chỗ đó để lau sạch dấu vết kia, y không thể để bất cứ ai biết về chuyện đó.

Mọi người thấy Đại Ngưu không nói, lại mồm năm miệng mười lao xao lên, “Đại Ngưu, người sẽ không muốn độc chiếm đi.” Không biết là ai la lên như thế, trong thôn liền an tĩnh xuống, mọi người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng mục quang đặt lên người Đại Ngưu, Đại Ngưu càng khẩn trương càng không biết nói gì, càng thêm ấp a ấp úng, cảm giác bị người ta vây quanh thật khiến y không chịu nổi. Vương Hữu Tiên thấy Đại Ngưu xem bộ sắp ngắt xiù rồi, vội vàng kéo Đại Ngưu ra khỏi đám đông, “Ai nói bậy bạ, Đại Ngưu nếu như có tiền còn cần ở đây sao, sớm đã cao chạy xa bay rồi. Các người ai ai cũng bị tiền làm mờ mắt rồi, nếu có thời gian thì đi lo làm việc đi.”

“Đúng a, dù sao chúng ta cũng không lấy được, đi thôi, làm việc thôi.” Nghe lời của Đại Tiên mọi người đều dần tản ra, nhưng không ít người trong lòng vẫn còn đang ngẫm tính, đều dùng ánh mắt hoài nghi để nhìn Đại Ngưu, nhìn rất lâu mới không cam tâm tản đi.

“Đại Ngưu, đừng nghe họ nói, bọn họ muốn tiền muốn tới điên rồi.” Hữu Tiên ôm vai Đại Ngưu, điều bình thường này không tính là gì, nhưng lúc này Đại Ngưu thân thể không tốt, bị Đại Tiên ép gần như lão đảo, Hữu Tiên ôm vòng vai Đại Ngưu kéo một cái, liền biến thành Đại Ngưu dựa vào trong lòng hắn. Đại Ngưu có chút choáng váng, không có cảm giác gì, nhưng Hữu Tiên cảm giác được trong lòng như có một đồng lửa, còn thêm hần không ngờ làn da của Đại Ngưu lại trơn mịn như thế, tay của hắn chính là đang vòng quanh tay của Đại Ngưu, chớp mũi không ngửi thấy mùi hôi gì, mà là mùi hương bồ kết nhàn nhạt.

Hữu Tiên cảm giác không khí có chút quái dị, vội vàng buông tay Đại Ngưu ra. Đại Ngưu không kịp chống lực, liền ngã đập mông xuống đất. “Ai da, xin lỗi, ta kéo người dậy.” Hữu Tiên vội vàng đưa tay kéo Đại Ngưu lên, tay của Đại Ngưu tràn đầy vết chai.

Đầu của Đại Ngưu quay quay, căn bản không chú ý tới sự biến hóa của Hữu Tiên, khi đứng dậy còn không phân rõ được đông tây nam bắc. “Nếu không thì hôm nay người đừng xuống ruộng nữa, ta giúp người làm, người cũng không có bao nhiêu mẫu đất.”

Lúc này Đại Ngưu mới hoàn toàn tỉnh táo, “Vậy làm sao mà được? Nhà người còn có ruộng phải lo, một mình ta là được.” Đại Ngưu biết Hữu Tiên có ý tốt, nhưng gia đình hắn cũng chỉ có một nhi tử là hắn, trong nhà lại có bốn mẫu đất, căn bản bận tới mệt, hiện tại y cũng gần khỏe rồi, y cũng không thể chỉ chờ người khác giúp đỡ.

Nghe vậy Hữu Tiên liền không cao hứng, “Chúng ta là ai với ai a, cối trường ngủ chung giường, bận chung một cái quần, lại nói, nhà ta và nhà người cũng không xa, làm xong của người thì người lại sang giúp ta không phải được rồi sao.” Nói xong kéo Đại Ngưu đi về ruộng. Đại Ngưu nghĩ thấy cũng đúng, nhà y đất ít, ruộng nhà Hữu Tiên khi nào bận quá thì y lại chạy sang giúp, nên cũng không thoái thác nữa, cùng Hữu Tiên đi.

Đất của nhà Đại Ngưu và đất nhà Hữu Tiên cách nhau chừng năm mẫu, chính giữa là của bà Trần quả phụ ở đầu tây. Đất nhà họ đều trồng lương thực, còn nhà Trần quả phụ người ta thì không có, trồng rau và giống hoa bốn mùa, đều là chủ ý của huyện thái gia đưa ra, lúc đầu huyện thái gia phái người đến khuyên thôn bọn họ trồng rau dưa hoa quả các loại, nhưng người ở đây đều nhờ vào lương thực mà ăn cơm, không trồng lương thực thì ăn cái gì? Trồng mấy loại rau a, hoa a, không thể ăn, bán lấy tiền cũng không biết có thể bán được bao nhiêu tiền, nên không có mấy người chịu nghe theo huyện thái gia, trong khu này, cũng

chỉ có Trần quả phụ và Trần viên ngoại của Trần gia *** tử là nghe theo huyện thái gia, Trần viên ngoại người ta thì chẳng qua lấy ra hai ba thửa để trồng rau, mà Trần quả phụ thì lại trồng toàn bộ, mùa đông nhà này không biết làm sao mà sống. Đại Ngưu trước giờ tấm lòng lương thiện, mỗi lần thấy thửa ruộng xanh màu rau đỏ đều than thở, may mà bà cũng không nhàn rỗi, luôn canh theo mùa mà đổi lại giống rau, còn có một quán cơm cố định thu mua, nên cũng kiếm được một chút, nhưng vừa nghĩ tới lương thực vào ngày đông thì Đại Ngưu lại vẫn không nhịn được lo lắng giùm.

“Người lại ăn mặn mà đi lo chuyện người ăn nhạt nữa (nghĩa là: mỗi người sống theo cách riêng, không thể hiểu suy nghĩ của người kia, không thể lý giải thì không nên lo giùm), người ta có chuyện của người ta, người quan tâm làm gì? Còn không mau làm tốt mảnh ruộng của mình, nếu không người trong thôn lại nói bậy bạ nữa.” Hữu Tiền thấy bộ dạng của Đại Ngưu liền tức giận. Đại Ngưu tính cách mềm, thấy người ta có khó khăn, ngay cả nhà hàng xóm đầu đường có chuyện gì gọi y cũng liền chạy tới. Đất của Trần quả phụ nằm ngay bên cạnh y, nữ nhân đó nuôi một hài tử, không dễ dàng gì, Đại Ngưu luôn giúp người ta cày xới đất. Một quả phụ, một gia hỏa trẻ tuổi lực khỏe, lời đồn này không ngăn nổi bay tùm lum, Trần quả phụ tính cách chua cay, thấy ai dài lưỡi liền mắng đuổi về, nhưng Đại Ngưu thì không biết cách nói chuyện, không đáp lời để người ta ức hiếp. May mà Đại Ngưu bộ mặt hung ác, nên không có ai dám ức hiếp lên đầu y. Thật ra người trong thôn đều biết Đại Ngưu nhìn thì hung, thật ra tính cách cực tốt. Nghĩ tới đây Hữu Tiền lại than thở, luôn cảm thấy Đại Ngưu này nếu không có người bên cạnh thì sẽ bị bắt cóc liền vậy, vừa nghĩ tới hần lại cảm thấy buồn cười, một đại nam nhân như hần lại phải vì một đại nam nhân khác mà bỏ nhiều tâm tư lo lắng như vậy, liền phốc một tiếng bật cười.

“Cười cái gì?” Đại Ngưu cầm cuốc cuốc đất, phật cổ, mồ hôi thấm ướt y sam, chặt chẽ dính sát vào da của y. Hữu Tiền ngẩng đầu, nhìn thấy y phục ướt đầm nhìn thấu cả đường nét thân thể Đại Ngưu, làn da màu cổ đồng có thể nhìn thấy rõ ràng, ***g ngực rộng lớn, thắt lưng chắc khỏe, bắp đùi cường tráng hữu lực, nhìn thế nào cũng không giống như lúc thường. Hôm nay tại sao nhìn thấy chân của Đại Ngưu lại cảm thấy đẹp như vậy, không có một chút thịt thừa, hình dáng ưu mỹ hữu lực, Hữu Tiền đã từng đi học mấy ngày ở trường tư, nhưng cũng không nghĩ ra từ hình dung nào cho tốt.

“Người đang nhìn cái gì a? Còn không mau làm, một lát còn phải về làm đất ở nhà người kia.” Đại Ngưu buồn cười nhìn mục quang ngây ngốc của Hữu Tiền, tiện tay cởi áo trên ra, tiếp tục phật cổ cuốc đất. Hữu Tiền không dám nhìn nữa, chỉ là trong lúc không để ý mục quang lại vẫn lén trượt lên tấm lưng trơn bóng chắc nịch của Đại Ngưu, một trận chói mắt, ta chắc là bị bệnh rồi, hần nghĩ như vậy.

Mặt trời buổi trưa nóng hầm hập, Trầm Minh Vũ mặc áo bông, ngồi xổm trong đám ruộng lúa cùng bách tính đang làm ruộng trong một con thôn không xa huyện thành lắm có tên là Cốc Tử thôn nói chuyện. Trời nóng bức lại mặc một thân y phục nghiêm chỉnh, không nóng là nói xạo, mồ hôi của hần đã thuận theo trán mà nhỏ xuống đất, làn da trắng lộ ra ngoài của hần giống như bị nước tưới qua một lượt, nước rịn rịn. Bách tính xung quanh nhìn bộ dạng này, cũng quên sợ hãi, chỉ cảm thấy vị huyện thái gia này sao lại đẹp như thế? Giống y như tiên đồng trong tranh vẽ. Nếu là những lão bách tính bình thường, cả đời có thể có mấy lần gặp huyện quan, thấy thì cũng không phải là chuyện gì tốt, dân không cùng quan đầu là đạo lý mấy ngàn năm truyền lại, họ cũng hiểu rõ. Nói cũng kỳ, mấy năm trước đều nói huyện thái gia ăn hối lộ háo sắc, sau đó bệnh một trận lớn, liền biến thành thông minh, huyện Đại Lĩnh này bị chỉnh lý từng chỗ, người ta nói là do ông trời hiển linh. Sau đó còn nhiều chuyện khiến họ kinh ngạc, huyện thái gia này nổi hứng lên tu sửa thủy lợi và đường lộ, khi không có chuyện gì cũng chạy vào thôn, không chỉ chạy tới, mà người xung quanh cũng phải cùng đi, nói là tiến hành nghiên cứu gì đó, lão bách tính mới đầu không biết là chuyện gì, còn cho rằng lại muốn thu thuế, ai biết huyện thái gia này không những không thu thuế, còn dạy bọn họ một số thứ, địa lý mùa màng tốt hơn, liên tục hai năm bội thu, ai ai cũng đều nói huyện thái gia này là quan tốt.

Nhưng có chuyện này nói ra cũng huyền bí, thứ huyện thái gia nghĩ cả ngày người khác đều không thể nào mò ra, không để người ta trồng cây trồng, lại muốn trồng rau và hoa, còn trồng một số thứ mà họ trước giờ chưa từng thấy qua, giống như cái loại bắp ngô gì đó, cũng không biết ngai từ chỗ nào đem tới. May mà ngai cũng chính là khuyên bảo bằng miệng thôi, người nếu như không chiếu theo lời ngai làm thì ngai cũng không dùng quan chức ép người, chính là lải nhải lảm nhảm nói không xong không xong gì đó sau lưng bách tính. Chuyện này đã sắp trở thành một kỳ cảnh của huyện Đại Lĩnh rồi, một tiểu công tử xinh đẹp cả ngày chạy quanh ruộng đất mà người ta làm việc, cũng không chán ghét một thân bị bẩn.

“Minh Vũ, uống nước đi.” Một nam tử mi mục tuần lãng cầm một ly trà đưa vào tay Trần Minh Vũ, sau đó moi ra khăn tay lau mồ hôi cho hắn.

Trần Minh Vũ nhận lấy ly trà, uống ực ực hết sạch, dùng tay áo chùi miệng, nói với đối tượng nói chuyện lúc này. “Ta nói đến đâu rồi.” Hán tử đối diện vẻ mặt mê mang, hiển nhiên trước đó Trần Minh Vũ nói gì hắn đều không hiểu. Trần Minh Vũ buồn bực, liền quay sang lải nhải với nam tử, “Trần Tín, đều là người chen vào, ta quên mất đang nói tới đâu rồi.”

Trần Tín cũng không tức giận, lại đưa qua một ly trà, “Ta biết ý người nói, nhưng họ chưa từng học qua trường lớp, nghe không hiểu đạo lý mà người nói đâu. Ở đây đều dựa vào đất để ăn cơm, chính là có thể kiếm tiền, giá gạo cao như thế, họ cũng không mua nổi a. Nào, uống thêm một ly, đừng để trúng nắng.” Hắn lấy ly rỗng từ tay Trần Minh Vũ về, thời tiết quá nóng, mặt Trần Minh Vũ cũng đỏ lên, giống như hoa đào tháng hai, thật sự đẹp mắt, khiến Trần Tín nhìn híp cả mắt.

Cho dù Trần Minh Vũ bình dị dễ gần, người xung quanh cũng không dám nói chuyện, ai nấy đều như tượng gỗ ngồi xung quanh hắn, bận rộn cả buổi sáng, đều muốn ăn cơm mà vợ nhà mang tới, nhưng huyện thái gia này không đi, họ cũng không dám rời khỏi a.

Lại uống ực ực một ly, chùi miệng, Trần Minh Vũ phát tiết một trận, đều là vì cho bọn họ cuộc sống phú túc mà hắn mới phải nói rách cả miệng cả ngày giảng giải, người cho rằng hắn thích chạy quanh trong thời tiết nóng bức này sao? Trần Minh Vũ nhũm mày không nói, người xung quanh đều cẩn trọng lo lắng.

Trần Tín rót thêm vào ly Trần Minh Vũ đã uống qua, khi Trần Minh Vũ nhắm nhĩ ly trà, mỉm cười nói, “Người cũng đừng gấp quá, người xem đã tới giữa trưa rồi, người cũng đói, chúng ta đi ăn cơm trước đi.” Người xung quanh nghe Trần đại công tử nói ra suy nghĩ trong lòng mình, liền một trận cảm động, đều dùng ánh mắt chờ mong để nhìn Trần Minh Vũ. Bụng của Trần Minh Vũ cũng vì một câu của Trần Tín mà kêu lên ột ột, hắn xấu hổ đỏ cả mặt, mọi người mới như trút được gánh nặng rồi đi.

Trần Tín kéo hắn vào dưới táng cây, Trần Minh Vũ còn đang âm trầm đầy mặt, đây đều là vì tốt cho họ, sao lại không có ai thèm nghe? Trần Tín nhìn ra Trần Minh Vũ không vui, kéo hắn ngồi xuống, gia đình bên cạnh bưng cơm tới. “Ta nói người hạ một công văn xuống, không phải sẽ giải quyết xong sao?” Hắn nói rồi đón lấy tấm khăn tiểu tư đưa để lau tay cho Trần Minh Vũ.

“Như vậy sao được? Cho dù ý nguyện của ta là tốt cũng không thể làm vậy, đó là xâm phạm nhân quyền.” Trần Minh Vũ gấp lên, ngược lại quên hết phiền não.

“Người lại nói những lời ta nghe không hiểu, những lời này không thể nói cho người khác nghe, trên quan trường nói chuyện cần cẩn thận, người chẳng có một núi đồ nào để dựa, phải cần lưu tâm, không thì không chỉ là chuyện giáng chức, cái mạng nhỏ của người cũng không giữ nổi đâu.” Trần Tín cười híp mắt lấy đồ ăn ra, trong không khí lan tràn vị thơm của thức ăn.

“Ta căn bản không muốn là đại quan, đợi ta kiếm được một chút tiền ta liền không làm nữa, bản thân ta tự mở một cửa tiệm.” Trần Minh Vũ cũng không khách khí, cầm một cái màn thầu lên cắn, lời nói ra cũng không còn rõ, “Đúng rồi, ruộng thử nghiệm ở nhà người thế nào rồi?”

Trần Tín nghe câu này, thảm than, “Người đừng lại nẩy ra chủ ý gì nữa, chỉ có mấy mẫu ruộng thôi mà cha ta đã không vui về gì rồi, nhưng hiện tại cũng còn tốt, chính là không biết tới mùa đông đàn gia súc đó của người phải làm sao.”

Họ đang nói chuyện, trên con đường nhỏ giữa ruộng truyền tới tiếng ngựa hí, một đám bụi ngất trời từ phương xa bay tới, hai người dừng cuộc nói chuyện, đều nhìn sang bên đó, trong lòng nghĩ là ai mà lại cưỡi ngựa đến thôn này?

Lại nói Đại Ngưu và Hữu Tiền cũng ngồi dưới bóng râm ăn bánh, Hữu Tiền nhìn bánh của Đại Ngưu trắng trơn không có chút gì, liền đổi một cái của mình cho y. Làm anh em bao năm, Đại Ngưu cũng không khách khí, bọn họ mỗi người mười cái bánh ăn đến phát ngán, uống xong nước trong thùng thì lại vội vàng đi đến đất nhà Hữu Tiền làm việc.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

“Đó là ai? Khoa trương quá.” Ánh mắt Trần Minh Vũ đuổi theo khoái mã băng đi, trong tay còn cầm cái màn thầu kẹp thịt gà, tận hưởng hương thơm.

“Ngựa tốt.” Trần Tín cũng nhìn theo khoái mã đi xa, thầm thì nói, hần nhú mảy lại, tựa hồ đang nghĩ cái gì, sau đó cúi đầu nhìn Trần Minh Vũ, “Hôm nay đi tới nhà ta đi, người không phải muốn bỏ qua mấy thửa ruộng thử nghiệm đó chứ?”

“A?” Trong miệng Trần Minh Vũ tràn đầy thức ăn còn chưa nhai hết, nhìn Trần Tín, dùng sức nuốt hết, uống một ngụm trà: “Đợi xong việc buổi chiều đã.”

“Trước tiên tới chỗ ta, chuyện này của người cũng không phải một sớm một chiều là có thể làm xong.” Trần Tín cướp lời, hần rất không thích tên hoàng tử đó, Trần Minh Vũ đơn thuần thế này bị một kẻ quyền cao chức trọng đó nhìn trúng, thì thật phần không phải là chuyện tốt.

“Vậy ta phải nói một tiếng với sư gia đã, nếu không ngày mai trong nhà không có ai thì không được, không phải là có một hoàng tử tới sao, nếu hần thấy ta không quản sự thì làm sao được, chức quan mất là chuyện nhỏ, ta là sợ bị đứt đầu.” Trần Minh Vũ rờ cổ, nơi này hoàng quyền là lớn nhất, phạm lỗi mà nằm trong tay hoàng tử thì không thể nào xong tốt được.

“Không sao, chỉ đi hôm nay, ngày mai ta đưa người về. Trong nhà mấy thửa ruộng đó cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào.” Nghe Trần Tín nói như thế, Trần Minh Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Mặt trời giữa trưa nóng bức, ve sầu trên cây kêu đến chói tai, Đại Ngưu để trần nửa thân trên làm việc trong ruộng nhà Hữu Tiền, Hữu Tiền làm ở đầu tây, thỉnh thoảng lại nhìn Đại Ngưu một cái, Đại Ngưu một thân da màu cổ đồng ẩm ướt một tầng mồ hôi, lấp lánh ánh sáng dụ người. Tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, mới bắt đầu thì hai người không để ý, cho đến khi một tiếng ngựa hí vang lên, một con ngựa cao to đứng trước mặt hai người. Con ngựa đó một thân màu trắng, trời nóng bức thế này cũng không thấy lớp lông bị mồ hôi ướt lại, trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi, hai hàng lông mày thẳng tắp như kiếm hơi mỏng, một cặp mắt phượng long lanh có thần, sóng mũi cao, bờ môi mỏng, bờ môi đó so với tú nữ trong thôn còn đẹp mắt hơn. Một thân là trường bào bằng tơ lụa có viền bạc, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm, sợi tua giắt trên kiếm theo cước bộ của ngựa mà lắc tới lắc lui. Nam tử đó ngồi trên lưng ngựa nhìn không rõ được chiều cao, nhưng một thân nhỏ gọn phong cách, nghĩ tất là đáng người thon dài phiêu dật.

Hữu Tiền và Đại Ngưu hai người giống như kẻ ngốc nhìn đăm đăm Cơ Nguyên, Cơ Nguyên nhìn hai tên nông phu toàn thân bùn đất đăm nhìn hần một cách trắng trợn như thế hần liền muốn đánh ra, nếu lúc này trong tay có một cây roi thì hần sớm đã quát tới rồi. Cơ Nguyên kéo dây cương, kẹp chân vào thắt lưng Mặc Mục để nó không loạn động, Mặc Mục dừng lại khi một hơi, vừa đứng lại phả lên trên mặt của Đại Ngưu ở trước, Đại Ngưu bị dọa sợ, ngồi bệt xuống đất. Cơ Nguyên thấy Đại Ngưu mở tròn hai con mắt, miệng mở lớn ngã ra đất, cái bộ dạng hung hăng có bản lĩnh lại lộ ra vẻ đáng cười này, hần không kìm được cười lớn ha ha. Mặc Mục tựa hồ cũng biết người trước mắt dễ ăn hiếp, nhắc móng lên, Đại Ngưu không kịp tránh lại té sang một bên, chỉ thấy Đại Ngưu sắc mặt tái nhợt, không có chủ kiến.

Hữu Tiền không chịu được mấy loại công tử có tiền này xem họ thành trò chơi, tiến lên kéo Đại Ngưu dậy, quay đầu mắng, “Người người này, sao lại khi dễ kẻ khác, cẩn thận ta lên huyện đường cáo trạng người, huyện thái gia bây giờ là một thanh thiên đại lão gia, nhất định sẽ cho chúng ta một công đạo.”

“Nga?” Cơ Nguyên từ sau khi đến huyện Đại Lĩnh này thì đây vẫn là lần đầu tiên nghe được bách tính đánh giá tốt về vị quan phụ mẫu một phương, ngược lại dấy lên hứng thú, hần cong lưng, nằm trên lưng ngựa, cúi đầu đối mặt với Hữu Tiền nói, “Người nói thử xem, huyện thái gia hiện tại làm sao có thể làm chủ cho người.”

Đại Ngưu bị Hữu Tiền kéo dậy, cách xa con ngựa khi dễ người đó, cũng yên tâm không ít. Đại Ngưu tính cách hàm hậu, nhưng cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, vị thiếu gia trước mắt này lai lịch không nhỏ, vừa nhìn chính là người trong giang hồ, bách tính bình dân như bọn họ không thể đắc tội. Vội vàng kéo Hữu

Tiền sang một bên, “Chúng ta đều là lão bách tính, nào có từng gặp qua huyện thái gia, công tử người đừng nói đùa với chúng ta.”

Cơ Nguyên vốn chỉ chú ý đến tên huyện thái gia chưa từng gặp mặt đó, khi Đại Ngưu chen miệng vào, hấn híp mắt lại nhìn Đại Ngưu, xem ra hấn tử nhìn ngu ngu này cũng có chút lòng cẩn thận, cũng không ngu lắm. “Các người sợ cái gì, ta chẳng qua chính là một lãng tử trên giang hồ, trước giờ không hỏi chuyện của quan phủ. Chẳng qua là từ cổ chí kim đều là dân chữ quan, vị huynh đệ bên cạnh người nói quan tốt cũng thật là hiếm thấy, ta chính là hiếu kỳ mà thôi.”

Nghe được Cơ Nguyên tự khai gia môn là nhân sĩ giang hồ, Hữu Tiền hai mắt phát sáng, hấn đối với loạn giang hồ kỳ kiêu, cuộc sống giang hồ khoái ý ân thù trong miệng của thuyết thư tiên sinh vô cùng ngưỡng mộ, còn đối với những chuyện tương tự phong lưu nho nhỏ của giang hồ khát vọng không thôi, vội vàng cầm lấy bàn đạp lên yên ngựa hỏi: “Người nói người là người giang hồ?”

Cơ Nguyên thấy cánh tay bần bần đất đó đặt vào bàn đạp lên yên ngựa của mình, trong lòng không vui, nhú mày, nhẹ cười kẹp bụng ngựa một chút, Mặc Mục bung tới tránh đi cánh tay của Hữu Tiền, “Người giang hồ, ta, cứ xem vậy đi.”

“Vậy,” Mặt Hữu Tiền đỏ bừng, kích động giống như nhìn thấy được bạn đời của mình, hoặc là thấy được người trong truyền thuyết, hấn xát xát tay, không biết nói cái gì cho tốt, “Người có công phu không? Người biết bay chứ?”

Nghe được câu hỏi ngu ngốc như vậy Cơ Nguyên một chút cảm giác tự hào cũng không có, kiêu của hấn là kiêu đỉnh cấp, căn bản không phải là loại phạm phu tục tử này có thể lý giải được, hấn khinh thường hừ một tiếng, vốn không muốn trả lời, nhưng vẫn còn muốn từ trong miệng của người này moi được một chút tin tức liên quan tới huyện thái gia, cũng đành miễn cưỡng phô diễn, “Người tung hoành trên giang hồ, nào có thể không có một chút công phu.”

“Vậy,” Hữu Tiền hưng phấn mặt càng thêm đỏ, “Ta có thể xem thử không.”

Sắc mặt của Cơ Nguyên lập tức tối đi, hấn đường đường là một hoàng tử vương triều, làm dáng cho một nông phu xem, đây cũng quá hạ thấp hấn rồi. Đại Ngưu không ngốc, nhưng cũng không phải là người rất thông minh, y cũng rất muốn hưởng tới cuộc sống giang hồ tiêu sái đó, cũng mắt long lanh nhìn Cơ Nguyên. Cơ Nguyên tức giận, vốn muốn giáo huấn cái thứ không biết cả trời cao đất dày là gì này một chút, nhưng con người sáng long lanh của Đại Ngưu dưới ánh mặt trời phản xạ ra tia sáng xém chút sát thương mắt Cơ Nguyên, hấn nghĩ, tên nông phu này tướng mạo xấu một chút, nhưng ánh mắt lại rất đẹp, nên dẹp đi ý niệm giáo huấn hai tên này. Nhân thần Đại Ngưu thuần khiết như hài tử, mang theo chút hưng phấn, còn kèm theo chút chờ đợi, giống như Cơ Nguyên không biểu diễn thì y sẽ rất thất vọng, rất thất vọng vậy.

“Được rồi.” Cơ Nguyên như bị quỷ thần sai khiến mà đáp ứng, phi lên không trung, như con chuồn chuồn lướt nước chạy một vòng quanh thửa ruộng, khi trở lại trong tay cầm một cọng lúa non xanh, Hữu Tiền vỗ tay kêu tốt, Đại Ngưu cũng hưng phấn mở miệng cười. Cơ Nguyên lúc này dường như là vừa tỉnh lại liền đen mặt, Đại Ngưu cười một cái, lại thêm đám râu đen đen đó, thật sự là dọa chết người.

Vì Cơ Nguyên tung ra một chiêu này, Hữu Tiền và Đại Ngưu đối với Cơ Nguyên lại càng sùng bái và tín nhiệm, có thể nói sau đó không chuyện gì không nói với Cơ Nguyên, trừ chuyện liên quan tới huyện thái gia, và Vương Gia thôn, huyện Đại Lĩnh, còn thêm cả một mớ tạp nham đều nói một lượt, đến khi Cơ Nguyên không kiên nhẫn phát phát tay mới dừng lại.

“Người nói huyện thái gia này hôm nay không đến đất của Trần quả phụ?” Cơ Nguyên chỉ ruộng rau bên cạnh.

“Ân, hôm này ngài không tới.” Hai người đồng thanh đáp lời.

Trong lòng Cơ Nguyên buồn bực, người đến tìm lại không có, nhìn nhìn thời gian, mặt trời đã sắp sang tây, cáo biệt với hai người rồi liền về phủ. Đến khi về phủ mới biết vị huyện thái gia mà trong nhân gian còn nói tốt đó đêm nay không về nhà, Cơ Nguyên mò mò cảm của mình, lần này thật sự là câu lên lòng hiếu kỳ của hấn rồi.

Đợi Cơ Nguyên đi rồi, hai người lại nói một lúc mới phát hiện thời gian cả buổi chiều đều tiêu phí hết, cả

hai lập tức xuống ruộng làm thêm chút, mặt trời gần như đã treo ở chân trời họ mới về nhà, trên đường lúc đi qua nhà Hữu Tiền mẹ Hữu Tiền liền lưu Đại Ngưu lại cần bữa cơm, Đại Ngưu không đáp ứng, nhà Hữu Tiền nhiều hài tử, y cũng không tiện làm phiền, chỉ một mình trở về nhà.

Về đến nhà, mở cửa viện, bên trong trống rỗng, đặt đồ đạc vào trong góc, đóng cửa lại, đi đến bên giếng đổ đầy một thùng nước, Đại Ngưu không thể chịu được toàn thân dơ nhột. Đổ nước xong, y thoát y phục toàn thân, trời mùa hạ, cũng không sợ lạnh, y để trần truồng hóng mát. Trực tiếp xối nước lên người, chỗ bị nước xối qua lộ ra ánh sáng lấp lánh, những chỗ khác vẫn còn phủ một lớp đất. Lần đầu tiên tẩy qua cho cơ thể sạch sẽ bảy tám phần, y lại đổ đầy thùng nước, cẩn thận lấy khăn kỳ cọ thân thể. Quanh người một tầng bọt nước mông lung, thái dương ở chân trời giống như quả cầu đỏ lửa, sau lưng Đại Ngưu được những tia dư quang chiếu lên hiện rõ màu sắc xinh đẹp, tia sáng vàng đỏ làm hiện rõ thân hình khá đẹp của Đại Ngưu, cơ thịt nương theo một động tác của Đại Ngưu mà nâng lên, cả người y như vừa bước ra từ mặt trời.

Hữu Tiền vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn như vậy, mặt hắc hơi đỏ, lơ nhìn thấy thứ không nên nhìn rồi. Đại Ngưu nghe được tiếng cửa vang lên, y liền vội vàng kéo khăn thuận tiện che nửa người dưới, hạt nước nương theo xương quai xanh của Đại Ngưu trượt xuống, lăn qua chỗ bị che đi rồi trượt tiếp xuống bắp đùi quang lỏa của Đại Ngưu, càng che lại càng như để lộ ra, ánh mắt Hữu Tiền không thể dứt khỏi hai chân trắng kiện của Đại Ngưu.

“Hữu Tiền, có chuyện gì sao?” Đại Ngưu ho một tiếng, lay tỉnh Hữu Tiền rồi mới hỏi.

Hữu Tiền đỏ bừng mặt, lại không muốn cho Đại Ngưu nhìn thấy, nhưng nếu quay lưng lại thì càng thể hiện rõ bản thân làm sai mới chột dạ, dù sao đều là nam tử, nên hấn thoáng mái đi vào trong nhà, một tay cầm một cái đĩa, một tay đóng cửa, đặt đĩa lên trục đá, sau đó giúp Đại Ngưu lấy y phục giao qua cho y, “Nương ta nói đem cho người ít đồ ăn. Một nam nhân như người có làm sao cũng không nấu được thứ gì ngon, đây đều là rau dưa, không đáng bao nhiêu.”

Thấy Hữu Tiền thần nhiên, Đại Ngưu cũng không lúng túng nữa, tự nhiên thay đồ trước mặt Hữu Tiền. Mục quang Hữu Tiền như có như không đặt trên người Đại Ngưu, nhưng Đại Ngưu chỉ chuyên tâm thay áo, không chú ý thấy, “Ai da, đại thúc không cần phiền phức như thế, trong nhà ta còn có bánh và cải mặn mà, nấu một chút là có thể ăn, phiền toái đại thúc rồi.” Đại Ngưu vừa mặc y phục vừa nói.

“Không phiền.” Trong lòng Hữu Tiền đáp thành thịch, nói không ra là tại sao, thanh âm trả lời nhỏ như muỗi kêu.

“Cái gì?” Đại Ngưu mặc xong y phục, đến cầm cái đĩa trên trục đá lên, vào phòng đổ thức ăn vào bát nhà mình, rồi đưa đĩa lại cho người ta.

“Không có gì.” Hữu Tiền la lên, đứng sau lưng nhìn Đại Ngưu xắn quần lên, nhìn chằm chằm bắp vế chắc khỏe lộ ra ngoài đến ngây ngẩn.

“Này, hay ở lại ăn chút.” Đại Ngưu cầm đĩa trả cho Hữu Tiền, Hữu Tiền vẫn còn ngây ngẩn, “Sao vậy?” Đại Ngưu đẩy đẩy Hữu Tiền.

Hữu Tiền lắc một chút, mới miễn cưỡng đứng thẳng, lỗ mũi nóng nóng, có thể là bị nóng trong người rồi, “Tối nay người có đi tới sông Diêm Vương không?” Hấn không chút đầu óc hỏi một câu như vậy.

Đại Ngưu nghe tới mấy chữ sông Diêm Vương, sắc mặt liền trắng đi, “Không đi, không bao giờ đi nữa. Nói không chừng hôm đó ta đụng phải quỷ rồi.” Thanh âm gấp gáp của y giống như đang giãy bỏ điều gì.

“A?” Hữu Tiền hỏi rồi bản thân cũng một trận nghi hoặc, hấn cũng không nghĩ sẽ hỏi vậy, chỉ vì trong đầu hấn bất giác liền xuất hiện cảnh tượng Đại Ngưu tắm rửa trong nước.

Tí tách, tí tách, máu mũi liền chảy ra.

“Hữu Tiền?” Thấy mũi Hữu Tiền chảy máu như con sông nhỏ, Đại Ngưu cũng gấp lên, không kịp để ý cái gì chạy ra lấy nước giếng tát lên mặt Hữu Tiền, Hữu Tiền đang trong cơn mông lung cảm thấy tay của Đại Ngưu dịu dàng hữu lực, rất thoải mái, thế giới này điên rồi, Hữu Tiền đẩy Đại Ngưu ra một bên rồi liền chạy đi, Đại Ngưu ở sau lưng hô khẩn giọng cũng không thấy hấn quay đầu, cuối cùng Đại Ngưu cầm chiếc khăn trong tay kỳ quái nhìn theo phương hướng Hữu Tiền chạy đi, gia hỏa này làm sao vậy?

Đại Ngưu ăn cơm xong ngồi trong viện hóng gió, y không muốn lại đi đến dưới cây dương đầu tay nghe Vương Tử Hiền thuyết thư nữa, chỉ nằm trên cái ghế rách nhà mình ngắm nhìn trời sao. Bầu trời trong vắt, những vì sao lấp lánh, ngân hà ở chỗ xa có thể nhìn thấy rõ ràng, tựa như một dải lụa dùng chân trâu tết thành, vô cùng đẹp mắt. Đại Ngưu không nhìn ra có cái gì lãng mạn, nếu là trước đây thì y sớm đã ngủ rồi, nhưng hôm nay vì có tâm sự, y thế nào cũng không ngủ được.

Vừa nhắm mắt lại thì liền thấy cảnh tượng hoan ái trái đạo đức ngày đó, trong bóng đêm cặp mắt sâu thẳm của người đó khắc sâu vào trong lòng Đại Ngưu, khó thể xóa đi. Không thể nói rõ là sợ hãi hay là nhục nhã, người đó gần như chiếm cứ tâm thần của y, giờ giờ khắc khắc y đều để ý hình như người xung quanh tựa hồ có kẻ đã nhìn ra được bí mật của y. Một đại nam nhân tám tấc lại bị một nam nhân khác xâm phạm, ai tin, đến lúc đó trong thôn đi đến đâu cũng đều là lời ra tiếng vào nhắm tới y, đi tới chỗ nào cũng đều có người ở bên chỉ chỉ trỏ trỏ. Đại Ngưu nhắm mắt lại, hình như là mơ, lại như là thật. Trước hết là đại thúc Lý gia thích tán chuyện nhàn nhất, sau đó là vị đại tiên đầu đông kia, sau đó là người toàn thôn đều dùng ánh mắt khinh thường để nhìn y, tiếp sau đó nữa chính là Vương gia gia đầy thương tâm, Hữu Tiền phần nộ, cuối cùng xuất hiện là vị Vu đại nhân. A! Đại Ngưu một thân mồ hôi lạnh tỉnh dậy, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh chính là cảnh tượng như vậy. Đại Ngưu ngồi dậy thở dốc, càng nghĩ càng cảm thấy bất an, ngày hôm đó có thể có sơ sót gì không, hoặc là còn dấu vết gì tồn tại? Thật ra cách nhiều ngày như vậy thì dù có dấu vết gì cũng không thể thấy nữa, lý trí nói như vậy, nhưng cảm tình lại không chịu được.

Đại Ngưu đứng lên, nhìn về hướng sông Diêm Vương, lại ngồi xuống, sau đó lại đứng lên, cảm quái rơm cũ kỹ quạt quạt mấy cái, đứng ngồi không yên lại đi tới lui trong vườn. Đợi sau khi y quay quay không biết bao nhiêu vòng, y vứt cây quạt lên ghế đan, trở vào nhà tìm một cái áo rách, cuộn lại trên đầu, chỉ lộ ra đôi mắt, y nghĩ như vậy thì cho dù có gặp phải người quen cũng sẽ không thể nhận ra y.

Đại Ngưu luống cuống chân tay ra khỏi nhà, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nhà y vốn ở cuối đầu đông, nhà người khác đều cách nhà y rất xa, nên không ai chú ý tới Đại Ngưu trẻ như vậy còn vụng trộm lên lút rời khỏi nhà. Đại Ngưu không đi đường lớn, y cố chọn đường nhỏ, không bao lâu thì đến bên chỗ bờ sông mà y hay tới. Ánh trăng không sáng lắm, trên mặt đất là một mảng đen kịt, rừng cây đối diện thì một phiến tối thui, những tiểu trùng không biết tên vo ve kêu réo, còn thêm tiếng chim kêu quái dị, nhiều năm như thế, Đại Ngưu lần đầu tiên cảm thấy con sông này gọi là Diêm Vương thật không sai. Y có chút sợ hãi, trong hắc ám xa xa dường như có hắc ảnh gì đó đang di động, điều này càng khiến y thêm kinh hoảng sợ run. Y cẩn thận men theo bờ sông mà đi, tìm kiếm nơi họ đã dây dưa ngày hôm đó, qua mấy ngày, sớm đã không có vết tích gì. Y đến cạnh tảng đá kia, hồi ức lại khoảng cách của tảng đá này và mình hôm đó, sau đó theo như ký ức mà chậm rãi đi tới, không có ánh sáng, y chỉ có thể dựa vào cảm giác. Có thanh âm xào xạt từ rừng cây bên trái truyền tới, Đại Ngưu dừng chân lại, đợi nửa ngày không thấy có động tĩnh, y cười bản thân thật sự là gan quá nhỏ rồi, lại đi tới. Lại đi thêm vài bước, đại khái là khoảng cách này, y dùng chân cố sức đập đập day day, hận không thể dẫm ra một cái hố ở đây.

“Đại Ngưu, ngươi đang làm cái gì?” Thanh âm Hữu Tiền ở trước mặt truyền tới, dọa Đại Ngưu kinh ngạc, đứng tại chỗ không động đậy.

Hữu Tiền cũng không cầm đèn, hắn tới đây không có mục đích, chỉ là nghĩ nghĩ thử không nổi, không cần thận đi tới chỗ này, nhìn thấy một hắc ảnh hành động kỳ quái hắn liền đi theo, nhưng từ thân ảnh quen thuộc đó hắn nghĩ tới Đại Ngưu, liền hỏi ra như vậy.

Đại Ngưu không kịp trả lời, từ bốn phương tám hướng trong rừng vang lên tiếng lạt xạt rồi đi ra một vòng người, tối đen dọa Đại Ngưu và Hữu Tiền một cú, hai người tụ tại bên nhau, lưng dựa lưng nhìn xung quanh.

“Ngươi xem, ta nói y giấu mảnh vàng mà.” Cũng không biết là thanh âm của ai phát ra, xung quanh sáng lên ngọn lửa, chiếu sáng Đại Ngưu và Hữu Tiền ở trung tâm, Đại Ngưu lúc này còn nực cười cột y phục trên đầu.

“Các ngươi nói cái gì?” Hữu Tiền nhíu mày, hắn nhìn ra kẻ dẫn đầu là Vương Tử Hiền, “Ngươi lại chơi trò gì đây?”

“Xem đi, Đại Ngưu là muốn độc chiếm mà, ta thấy hôm nay sắc mặt y không đúng.” Vương Tử Hiền vẻ mặt đắc ý, trong tay cầm cây quạt nát lắc lắc sau đầu một chút, người ở sau lưng mang đèn còn sáng từ đầu tây

đến, chiếu sáng cả nửa mét, xung quanh đều sáng tỏ, Đại Ngưu vừa thấy, tựa hồ là người trong thôn đều xuất động.

“Người nói bậy cái gì!” Hữu Tiền che Đại Ngưu sau lưng hẳn, giơ quyền lên muốn đánh Vương Tử Hiền.

“Ai da, đây là làm sai chột dạ. Nếu không phải muốn độc chiếm bảo tàng mà ông trời cho Vương Gia thôn, các người nửa đêm đến đây làm cái gì?” Vốn là Vương Tử Hiền sau khi Vu đại nhân đi thì liền tuyên truyền rộng rãi số vàng này là ông trời ban tặng cho thôn của họ, những người này vốn không tin, nhưng khi trời tối Vương Tử Hiền chợt gọi tất cả đi tìm. Không ngờ không tìm được vàng, lại phát hiện hai người lén lút lút lút.

“Người nói cái gì?” Hữu Tiền thấy Vương Tử Hiền lại muốn mượn cớ nói bậy, liền bước nhanh tới trước mặt Vương Tử Hiền, mắt thấy quyền sắp đánh tới, quyền còn chưa đụng được vào đầu Vương Tử Hiền thì Vương Tử Hiền đã bắt đầu ôm đầu hô hoán.

“Dừng tay!” Một thanh âm uy nghiêm trong đám người ngăn cản sự xung động của Hữu Tiền, đám người xao động nhường ra một con đường, từ trong đám người đi ra một lão nhân lớn tuổi, là người thọ nhất trong thôn, cũng là từ đường trưởng lão Tống Hy Hiền, mọi người tôn xưng ông là Tống lão, rất được tôn kính. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong thôn đều tìm ông phân định.

Đại Ngưu ở sau lưng Hữu Tiền vừa nhìn thấy Tống lão cũng bị mời ra, liền biết chuyện này sẽ càng phiền phức, có khả năng là y nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch. Trong tiếng lao xao ồn ào, Đại Ngưu như con rối đứng sau lưng Hữu Tiền, từ từ gỡ y phục cột trên đầu xuống, lúc này, y thật sự không biết nên nói những gì nữa.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Mái tóc nhuộm bạc của lão nhân trong ánh lửa phỉếm lên một chút ánh sáng vàng nhạt, ông được người đỡ tới, run run rẩy rẩy đứng ở đó, cơ thịt trên mặt nhũn nhão, đôi mắt bán mở nhìn Đại Ngưu và Hữu Tiền bị đám người bao vây.

“Hoang đường!” Lão nhân gia hung hăng cầm cây gậy đập xuống đất, “Ta ở trong thôn này đã mấy chục năm, trước giờ chưa từng nghe qua có bảo tàng gì. Vương Tử Hiền ngu dốt bất tài, cũng không thể phá hoại không khí trong thôn!” Lão nhân tức giận đến run rẩy, thở dốc từng trận. Ông đảo mắt nhìn đám người, cuối cùng mục quang đặt trên người Đại Ngưu và Hữu Tiền, lại nói với đám người xung quanh, “Vương Tử Hiền là nhân vật như thế nào các người có thể không biết sao? Làm sao lại cùng với hắn hồ nháo như vậy?” Sau đó lại chỉ Hữu Tiền nói. “Hai người các người đều là hài tử mà ta nhìn tới lúc trưởng thành, ta không tin các người làm những chuyện trộm gà bắt chó đó, nhưng vào lúc nửa đêm các người làm cái gì lại đi đến sông Diêm Vương, cũng nên giải thích cho mọi người.”

Người xung quanh vốn nghĩ mời vị lão nhân gia để nói Hữu Tiền và Đại Ngưu, không ngờ lại tự gây họa cho mình. Vương Hữu Tiền thấy lão nhân gia nói như vậy thì không lên tiếng, hẳn tự biết bản thân là kẻ như thế nào, bình thường căn bản không có ai sẽ nghe lời hắn, lần này đều là nhờ mượn chút uy phong của Vu đại nhân, nhưng lúc này Vu đại nhân không ở đây, Tống lão lại là người mà toàn thôn đều tôn kính, hắn đương nhiên nháo không lại. Hắn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt sắc bén của lão nhân gia, liền yên miệng trốn trong đám đông, không đi ra nữa. Người xung quanh nhìn thấy không có ai dẫn đầu phản bác, tuy cũng có bất mãn, nhưng cũng không dám công khai kháng nghị, không trở mặt mà đứng đó lăm rậm rừ rì, vang lên không dứt.

Hữu Tiền nghe lão nhân gia điểm danh, đỏ mặt, từ nhỏ đến lớn hẳn không có phạm qua lỗi gì, còn chưa từng gặp phải chuyện điểm danh không chút lưu tình này, cúi đầu không biết nên nói cái gì. Trong lòng Hữu Tiền hoảng hốt, hẳn cũng không rõ bản thân quẹo tới quẹo lui lại tới đúng chỗ này, nếu mà chiếu theo sự thật nói thì khẳng định không có người tin. Nửa đêm đến sông Diêm Vương tắm bộ, lại không phải là kẻ đầu óc có vấn đề, nghe là thấy như mượn cớ. Trong tay Đại Ngưu vò vò chiếc áo cũ nát, giống như đang muốn vò luôn cả bản thân. Vốn y là kẻ cứng nhắc không giỏi nói chuyện, lúc này cũng nói không ra, chân tướng như vậy thì làm sao có thể nói cho người của cả thôn biết? Y che giấu còn không kịp.

Qua rất lâu, Hữu Tiền cúi đầu không chịu nói, Đại Ngưu trừng mắt nhìn y phục bị vò trong tay đến sắp tua vải không lên tiếng. Vương Ma Tử nhìn không được, đứng về phía Đại Ngưu, “Hài tử này, ngươi sao không nói đi. Có Tổng lão làm chủ cho ngươi, ngươi còn sợ cái gì?” Ông ở một bên lo lắng, Đại Ngưu thì đã định chủ ý là không nói chuyện, thứ gì y cũng quyết chôn hết trong lòng.

Người xung quanh vì Đại Ngưu và Hữu Tiền trầm mặc, nên thanh âm hỗn tạp càng lúc càng lớn hơn, Vương Tử Hiền thấy tình cảnh này lại nhảy ra, “Nói không chừng bọn chúng đang thương lượng tẩu tẩu tài sản.”

Có người dẫn đầu, như được cổ vũ, mọi người đều lớn tiếng hơn, những lời đó, thật sự là muốn khó nghe bao nhiêu thì liền khó nghe bấy nhiêu. “Ai, ngươi nói cái gì? Đây thì có liên quan gì tới đại ca nhà ta?” Nhị đệ của Hữu Tiền chạy tới chỗ Vương Tử Hiền, thanh âm nó lớn, Vương Tử Hiền chấn động bịt lỗ tai, “Bình thường đều là Vương Đại Ngưu thích đi tới chỗ người chết này, ca của ta chính là không cần thận đi đến đây, rồi không may bị nghi ngờ, dựa vào cái gì nói ca ta đến tẩu tẩu đồ.” Nhị đệ của Hữu Tiền Vương Hữu Tài là đứa cá tính táo bạo, chịu không được khi người khác vu khống cho nhà họ, càng không thể chịu được về sau bị chỉ chỉ trỏ trỏ, tung quyền ra muốn đánh, nhưng của Hữu Tiền ở sau lưng vội đến cản nhai tử, thật ra mọi người đều biết chính là lại đều giả bộ, không ai muốn có liên can gì tới mấy thứ đồn đãi, phải biết là lời đồn nói tới nói lui nói hoài thì cũng sẽ biến thành thật, phải sống trong con thôn này cả đời, cả đời bị người ta chỉ trỏ đâm chọc, bất cứ ai cũng không chịu nổi, huống hồ là vì một người không có bất cứ huyết thống nào.

“Hữu Tài!” Hữu Tiền nghe nhị đệ nói như vậy cũng gấp lên, lúc này còn nói những lời đó, không phải nói rõ Đại Ngưu thật sự liên can sao. Hơn nữa làm như thế cũng quá không tượng nghĩa rồi, họ là bạn từ nhỏ đến lớn.

Đại Ngưu nghe như vậy, cũng đau lòng, sắc mặt y trắng bệch, nhưng dưới ánh đèn chiếu rọi vẫn thấy một mảng đỏ bừng, cắn chặt môi đến mất hết huyết sắc, hai tay cầm y phục vò thành một cục, gân xanh nổi đầy tay. Vương Ma Tử đứng ở một bên càng gấp, nhưng lúc này cũng không biết nói cái gì, thúc giục Đại Ngưu vài câu, Đại Ngưu chính là không chịu mở miệng.

“Đại Ngưu, ngươi là một hài tử ngoan, đều là các hương thân nhìn người trưởng thành, mẫu thân của ngươi trước khi lâm chung còn gặng trả hết nợ mới đi, mọi người đều tin tưởng ngươi, ta biết ngươi có khổ sở riêng, chỉ cần ngươi nói ra, để mọi người đều biết là được.” Tổng lão gơ tay làm tư thế giữ yên lặng, thanh âm hỗn tạp xung quanh dần dần bình tĩnh lại, lá cây trong gió ma sát tạo ra tiếng xào xạc, còn thêm tiếng trùng kêu chói tai, Đại Ngưu cắn môi, nhìn lão nhân, lại nhìn Hữu Tiền và Vương gia gia, rồi mấy vị hương thân, tựa hồ nhìn thấy tất cả trong mộng đều biến thành sự thật, không thể nói, y thầm nhắc nhở trong lòng mình, y thà bị người ta hiểu lầm là giấu tiền, cũng không thể để người ta biết chuyện bản thân bị xâm phạm.

“Đại Ngưu, ngươi nói gì đi a!” Vương Ma Tử nóng ruột, vỗ một cái lên lưng Đại Ngưu, hài tử này bình thường không thích nói chuyện, nhưng vào lúc này, làm sao lại không đáp một tiếng a.

“Là ta tìm Hữu Tiền tới.” Trong đám người đứng ra một vị nữ tử, từ trong hắc ám đi ra dưới ánh sáng, mọi người kinh ngạc, thì ra là Tú Cô. “Chúng ta đặc biệt tìm một nơi không có người tới.” Nói đến đây thì nữ tử đỏ mặt xấu hổ, cúi đầu.

“Tú Cô.” Hữu Tiền kích động đi tới kéo tay Tú Cô, không biết nên nói cái gì. Trước ngày hôm nay hai người thỉnh thoảng có liếc mắt đưa tình, nhưng vẫn chưa xác định tâm ý của nhau, lúc này Tú Cô chịu đứng ra cứu hãn, trong lòng Hữu Tiền rất cảm tạ.

Mọi người hiểu rõ nhìn đôi thanh niên nam nữ này, đều đã đến tuổi thành lập gia thất, lại môn đăng hộ đối, mọi người cũng không thể nói gì. Lúc này Hữu Tiền đi đến cạnh Tú Cô, chỉ còn lại một mình Đại Ngưu ở trong vòng vây, sau khúc nhạc đệm này thì ánh mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người Đại Ngưu, Đại Ngưu càng cảm thấy ánh mắt của hương thân giống như có gai đâm vào người, bất giác run rẩy một chút.

“Đại Ngưu, Hữu Tiền là vì có hẹn với Tú Cô, còn ngươi?” Lão nhân hai tay cầm gậy, nhìn Đại Ngưu.

Mục quang của mọi người nhìn Đại Ngưu, đều đang chờ đợi câu nói của y, Đại Ngưu thì đã sắp đem đầu nhìn co tới trước ngực rồi, “Nói a.” Một tiếng nói vang lên trong đám người, chung quanh liền ơ ơ như ong vỡ tổ.

“Ta không biết.” Đại Ngưu thăm thì.

“Cái gì? Nói lớn lên.” Sau đó lại một tiếng kêu réo.

“Ta,” Đại Ngưu thân thể lắc lư, y bị Vương Ma Tử ở bên cạnh đẩy một cái, Vương Ma Tử sợ Đại Ngưu không nói chuyện, liền cố sức ra hiệu bằng mắt cho Đại Ngưu, nhưng Đại Ngưu chỉ cúi đầu nên không thấy, tiếp tục nói, “Ta không có gì để nói.”

Vỡ òa, chung quanh phản đối kịch liệt, “Người xem, y khẳng định là giấu vàng mà.” Vương Tử Hiền lần này lại ra mặt, nhảy ra từ trong đám đông, lớn lối nói, “Nói đi, người giấu những mảnh vàng đó ở đâu, những thứ đó là để người trong thôn cùng hưởng, sao lại có thể để người độc chiếm một mình.”

“Đúng a.” Người chung quanh cũng trở nên kích động, liên tục phụ họa, thanh âm này càng lúc càng lớn, như muốn nhấn chìm cả Đại Ngưu. Đại Ngưu đứng chính giữa kinh ngạc nhìn xung quanh, “Không, ta không có thấy mảnh vàng gì, ta căn bản không có giấu.” Ánh mắt kinh hoàng của y nhìn mọi người, nhưng người xung quanh căn bản không có ai tin tưởng.

“Đại Ngưu căn bản không có vàng, các người đừng nói bậy.” Hữu Tiền muốn đứng ra, nhưng bị Tú Cô ở sau lưng kéo lại, sau đó nương của Hữu Tiền cũng giữ chặt hắn, thấp giọng nói gì đó với hắn, rồi dưới sự giúp đỡ của nhị đệ Hữu Tài kéo Hữu Tiền ra khỏi đám người, đám người đó hiện tại căn bản không chú ý đến sự rời đi của Hữu Tiền.

“Được rồi, được rồi, yên lặng.” Lão nhân bực tức đập gậy xuống mấy cái, chung quanh lại dần an tĩnh, lão nhân nhìn Đại Ngưu đang cúi đầu, “Đại Ngưu, chỉ cần người nói ra, ta sẽ làm chủ cho người.”

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn lão nhân, rồi cúi đầu nhìn đất dưới chân, “Ta không có gì để nói cả.”

“Người!” Vương Ma Tử ở một bên chỉ hận rên rết khi còn nóng, nắm chặt quyền, nhấc lên rồi cuối cùng vẫn bỏ xuống.

“Người thật sự không có cái gì để nói?” Lão nhân đề cao âm thanh hỏi lại một lần.

“Không có.” Đại Ngưu càng cúi đầu thấp hơn, y phục trong tay bị mồ hôi thấm ướt, xoắn xít nhăn nheo.

“Được rồi, chuyện này cứ như vậy đi. Đại Ngưu không có làm sai cái gì, cho dù có tìm được vàng cũng là do tổ phần nhà người ta tốt, gặp may thôi. Hôm nay cứ như vậy, tất cả trở về đi.” Nói xong lão nhân quay người rời khỏi, đám người nhường đường. Rất nhiều kẻ không cam tâm, lưỡng lự không chịu đi, nhưng thấy mọi người cũng dần đi theo lão nhân rời khỏi, số còn lại cũng chỉ vừa đi vừa quay đầu nhìn Đại Ngưu đang chờ đợi.

“Phi, đồ bunn xin.” Một đám tiểu hài tử xông ra, nhỏ nước bọt, mắng chửi Đại Ngưu, bị Vương Ma Tử quát chạy đi, Đại Ngưu thì lại giống như bức tượng không lên tiếng, như con rối đứng tại chỗ. Đợi đám người đã tản đi, chung quanh yên ắng lại, Vương Ma Tử nhìn Đại Ngưu, “Người ngu ngốc, sao lại không chịu nói gì a.” Ông lắc đầu nắm góc áo Đại Ngưu kéo y đưa về nhà, cả quá trình này Đại Ngưu cũng không có một chút khái niệm gì, y giống như đã bay trên mây, tất cả chung quanh đều thành giấc mộng.

Trở về nhà Đại Ngưu ngã xuống giường, ngay cả tiếng động khi Vương Ma Tử rời khỏi y cũng không nghe thấy. Trời nóng, y lại cuộn mình trong cái mền, toàn thân không ngừng run rẩy, “Không sao rồi, đều là mơ.” Đại Ngưu vừa khuyên bản thân vừa bực mình phải ngủ, y tự lừa mình rằng tất cả chỉ là giấc mơ, khi tỉnh lại sẽ tốt đẹp. Suốt đêm Đại Ngưu đều bị mộng bao trùm, rồi tỉnh lại, rồi ngủ, cứ thế tuần hoàn, đến sáng mới miễn cưỡng ngủ được yên, trong mơ có một con mắt sáng trong lạnh lùng nhìn y, không thể đoán ra được tình tự trong đôi mắt ấy.

Nằm đến giữa trưa, trong nhà một mảnh yên ắng, Đại Ngưu đứng lên múc nước rửa người một chút, thăm nghĩ tối qua quả nhiên là một giấc mộng, tỉnh lại mọi chuyện đều tốt, nghĩ như vậy nên tâm tình y tốt lên không ít, trở vào nhà nấu chút đồ, vì buổi chiều không thể thanh nhàn thế này nữa, còn phải đi làm việc.

Ăn cơm xong Đại Ngưu lấy nông cụ ra đồng, đóng cửa rồi lững thững đi. Đất của nhà Đại Ngưu ở đầu đông, đi một đoạn là tới. Từ xa y nhìn thấy nhà của người ta, gần nhất là Lý đại thúc, khi đi qua thuận tiện chào hỏi một tiếng, nhưng Lý đại thúc lại mặt lạnh hếch sang một bên, không thêm lý tới y, nụ cười của Đại Ngưu cứng ngắc trên mặt. Trong lòng thì thấp thỏm bất an, nghĩ bản thân không biết đắc tội gì với Lý đại

thức, nhưng sau đó lại còn gặp một chuyện khiến y càng thêm sợ hãi, người đi đường đều kỳ lạ nếu không phải khinh bỉ y thì là không thêm để ý tới y. Đến được đất của nhà mình, Đại Ngưu gấp lên, lúa hôm qua vẫn còn tươi tốt hôm nay đã bị người ta bứng gốc tán loạn, có một vài gốc đã khô chết lại, xem ra đã bị nhổ khá lâu.

“Là ai làm đây? !” Đại Ngưu vừa sợ vừa tức, vút nông cụ xuống, cũng không để ý chưa kịp xắn quần đã xuống ruộng, cầm lên những cành lúa còn có khả năng sống, trong lòng thì đau đớn không chịu nổi, tức giận cũng dần thăng lên, con thỏ tức lên cũng cắn người a.

“Chuyện này là ai làm, cũng quá mức thất đức rồi. Có bản lĩnh thì đứng ra, Vương Đại Ngưu ta sợ người sao! Dùng loại thủ đoạn dễ tiện này, cũng là thứ không ra gì.” Đại Ngưu tức đến mặt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, cánh tay nổi đầy gân xanh, giống y như một con trâu được phát nộ, đương nhiên không có ai dám đụng chạm.

“Cũng không biết là ai, giấu đồ của mọi người để lên lút phát tài.” Một vị nương đi đưa cơm cho nam nhân nhà mình lúc đi ngang qua Đại Ngưu thì không nóng không lạnh nói như vậy, nhìn Đại Ngưu một cái, chậm rãi đi qua.

“Người,” Đại Ngưu còn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên nghĩ tới chuyện tối qua, nhất thời ghen hòng, ghen tới đỏ bừng tại chỗ. Đại Ngưu tràn đầy ủy khuất, nhưng không có chỗ để giải tỏa, chuyện đó y dù chết cũng không thể mở miệng.

Mấy con ngựa phi tới từ con đường nhỏ, một nam tử cao to xuống ngựa trước, sau đó đỡ vị tiểu công tử trên lưng con ngựa cái nhỏ nhắn xuống, “Ai da, thửa ruộng này sao lại bị như vậy a.” Trần Minh Vũ xuống ngựa, từ xa đã nhìn thấy mảnh ruộng này không đúng lắm, đi lại gần mới thấy lúa đều đã bị nhổ bậc gốc tùm lum, đau lòng vô cùng. Sau khi được Trần Tín ôm xuống ngựa hắn liền ngồi xổm bên ruộng, nhặt một cành lúa đã chết khô lên, “Nhanh lo cứu đi, nếu không thì chết hết bây giờ.”

Thanh âm Trần Minh Vũ nghe ra còn gấp gấp hơn cả Đại Ngưu, Trần Tín buồn cười nhìn y phục sạch sẽ vừa này mới mặc ra khỏi nhà bây giờ đã dính bùn đầy góc áo, “Chuyện gì vậy, có cần giúp đỡ không?” Trần Tín đi tới cạnh Đại Ngưu, thả tay hỏi.

“Các người là?” Đại Ngưu nghi hoặc nhìn hai người đột nhiên xuất hiện này, lại tỉ mỉ nhìn một chút, tiểu công tử phần điều ngọc mài này không phải chính là huyện thái gia sao? Nhất thời y gấp gấp thêm bội phần, muốn kêu oan, nhưng nói thế nào? Đại Ngưu đứng ở đó, khóe mắt ẩm ướt chỉ nhìn chăm chăm Trần Minh Vũ, Trần Tín hơi di động một bước, chắn trước mặt Đại Ngưu, ngăn cách đường nhìn chiếu thẳng vào Trần Minh Vũ của Đại Ngưu.

Trần Minh Vũ bình thường hay đến nhìn ruộng rau của Trần quả phục, mọi người đều nhận thức, nhưng lần này họ đang chột dạ làm sai, ai cũng không dám đi tới chào hỏi, giả vờ như tiếp tục làm việc lẳng lặng đánh giá Đại Ngưu, sợ Đại Ngưu cáo trạng. Trần Minh Vũ là người thẳng ruột, nhìn thấy những nông phẩm tốt thế này bị đứt gốc thì thập phần tức giận, hắn đến nơi này đã vài năm, biết rõ sản vật nông nghiệp ở đây trình độ thấp, khả năng nông sản sống không cao, mảnh ruộng tốt như vậy lại bị phá, mà phá này có thể là phá lương thực của một gia đình, điều này so với chuyện giết người hại mạng có gì khác biệt.

“Đây là ai làm? Đứng ra?” Trần Minh Vũ trầm mặt đứng đó, quay nhìn xung quanh, “Trồng ruộng không dễ, để có lương thực còn cần xem khí hậu, thời tiết, không có lương thực người ta làm sao sống? Có thâm thù đại hận gì mà phải tới mức độ này?”

Thấy huyện thái gia tức giận, người xung quanh càng không dám lên tiếng, không ai dám ngừng nghỉ để ăn cơm, tiếp tục làm việc, nữ nhân đưa cơm cũng giả như xuống ruộng làm việc.

“Ai làm đây, đi ra, một người làm thì một người chịu, đừng để ta phải đi tra ra.” Trần Minh Vũ tức bạo lên, Trần Tín biết nếu như chủ nhân của ruộng này không báo quan thì họ cũng không có cách nào.

“Đây là chuyện gì?” Hắn đi đến cạnh Trần Minh Vũ, giúp đỡ phương phải đi bùn đất trên y phục, hỏi Đại Ngưu.

Đại Ngưu ngây ra rất lâu, mới hồi thần lại, nhìn nhìn xung quanh, những kẻ đụng trúng tầm mắt của y, đều cúi đầu xuống, trong những mục quang đó đều có khá nhiều áy náy. Đại Ngưu tính tình khá mềm, đều là

hương thân trong gia hương, cũng không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà đưa một người nào đó trong số họ vào ngục. “Không sao, có thể là khí trên núi làm vậy.” Gần ruộng là khu rừng, có lúc cũng có khí đến làm loạn.

“Làm sao có thể?” Trần Minh Vũ còn cầm một cây lúa trong tay, “Bề mặt ruộng vẫn còn hoàn hảo, hơn nữa đều ngã về cùng một hướng, có thể là do khí làm được sao?” Trần Minh Vũ không có kinh nghiệm trong chuyện này, cũng không thể phán đoán rõ, hắn mang cái nhìn nghi hoặc nhìn Đại Ngưu, sau đó dùng ánh mắt nghi vấn hỏi Trần Tín.

Trần Tín sớm đã chú ý đến không khí giữa Đại Ngưu và những người xung quanh, đại khái là có đầu mối, nhưng nếu như người bị hại đã không nguyện nói, họ cũng không tất phải đi quản chuyện này, “Có. Người xem bên đó không phải là có núi sao? Có lúc sẽ có khí xuống núi tác loạn.”

“Nhưng mà, ở đây thật sự có khí?” Trần Minh Vũ vẫn không tin, truy vấn.

“Có, thật sự có, không tin người hỏi người xung quanh đi.”

Người cách gần đó nghe thấy lời của Trần Tín, “Huyện thái gia, gần đây có tòa núi khí, có lúc những cơn khí tinh ranh đó xuống núi trộm lương thực.”

Trần Tín phát tay, ý tứ là hắn không có lừa Trần Minh Vũ, Đại Ngưu không nói gì, coi như ngầm thừa nhận. “Bỏ đi, hiện tại quan trọng nhất là trồng lại những cây lúa này, nếu không tổn thất sẽ rất lớn.” Nói rồi Trần Minh Vũ kéo y bào lên cột ở thắt lưng, xắn quần và tay áo lên, xem bộ dáng chính là muốn xuống ruộng. Trần Tín vội vàng ngăn hắn lại, nói đùa, đường đường là huyện thái gia lại xuống ruộng làm việc, còn ra thể thống gì. Đại Ngưu cũng hoảng loạn cản Trần Minh Vũ lại. Đối với y mà nói, để một người quý trọng thế này đi trồng lúa giùm, là một chuyện tổn thọ, quyết không thể được.

“Người xem xung quanh nhiều người như thế, không cần phiền tới người.” Trần Tín gia tăng nội lực, khiến cho người của mấy thửa xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng, không bao lâu liền có một đám người đến giúp Đại Ngưu trồng lúa lại, trồng xong Trần Minh Vũ lại muốn tưới nước, sau đó một đám người lại ì ục đi lấy nước. Với số lượng người nhiều, không bao lâu lúa trong ruộng của Đại Ngưu đã trồng lại tốt hết, nước cũng tưới xong, nhìn mấy cây lúa còn muốn đẹp hơn lúc đầu.

Trần Minh Vũ cười híp mắt nhìn tất cả, nhưng chưa nói mấy câu cảm tạ gì đó, người xung quanh đã tản đi, chẳng qua khi Đại Ngưu đi đường đều không có sắc mặt tốt gì dành cho y, trong lòng Đại Ngưu khổ sở vẫn không có chỗ để nói. Bên chỗ của Đại Ngưu đã không còn gì làm, bèn giúp Trần Minh Vũ kiểm tra ruộng rau của Trần quả phụ, vội vàng nhổ cỏ, chỉnh lý lại các loại, Trần Minh Vũ chuyện phiếm với Đại Ngưu, không bao lâu hai người liền trở thành bằng hữu không chuyện gì không nói.

Trần Tín ở bên kia thì cắt tỉa lại cho dưa leo, nhìn sang bên này hai vị kia đang cùng xới khoai tây, cảm thấy cả hai đều không thông minh gì cho lắm, lại nhìn Đại Ngưu một thân sức khỏe, cũng liền yên tâm, để mặc cho hai người cười đùa vui vẻ. Nói chuyện vui vẻ với Đại Ngưu, Trần Minh Vũ tới tới mới nhớ phải trở về thành, bèn cùng Trần Tín cáo biệt với Đại Ngưu.

Trên đường Đại Ngưu trở về nhà những vị hương thân vẫn bộ mặt khinh thường, nhưng không ai trực tiếp ra ức hiếp y. Khi về nhà Đại Ngưu không tắm rửa, cũng không ăn cơm liền nằm lên giường, nước mắt lặng lẽ rơi, trước giờ y chưa từng ủy khuất như thế này bao giờ.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Dương Châu tháng bảy tháng tám là lúc cảnh trí đẹp nhất, hai bên bờ cỏ cây xanh um tùm, trong hồ thì đầy liễu xanh dâu đỏ, một chiếc thuyền hoa nhàn nhã phiêu lượng trên mặt nước, nam tử hai bên bờ hết sức ngưỡng mộ nhìn chiếc thuyền hoa đó, tại Dương Châu, có ai không biết chủ nhân của thuyền hoa này là Lãnh Thanh Thanh.

Bên trong thuyền hoa, một màn chuỗi ngọc cách biệt trong ngoài, trong màn trướng hồng phấn, một nam tử trẻ tuổi đang nghỉ ngơi ở bên trong. Hắn đang nhắm mắt, lông mày hắc sắc rậm rạp nhẹ nhàng nhích

nhích, sóng mũi cao, bờ môi mỏng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, điều này mới giúp cho người khác không nhận lầm làn da mịn màng trơn láng của hắn là nữ tử. Mái tóc dài đen mượt lấp lánh tia sáng xõa tung trên giường, uốn lượn đến tận đất. Một thân trường bào màu tím, nửa người hắn dựa trên giường, hai chân bắt chéo đặt trên chiếc giường sạch sẽ, một chút bụi xám vương trên chiếc chăn tơ lụa, nữ tử ở đối diện lại không hề để ý.

Trong gian là mộng cảnh màu hồng, một tủ gỗ chạm khắc tinh tế, một chiếc bàn nhỏ đen mượt, hai chiếc ghế, trên bàn bày mấy món ăn, đáng tiếc không có ai thưởng thức. Chiếc giường nam tử nghỉ ngơi cũng được làm từ gỗ khắc dày chắc, trên mặt là cảnh uyên ương nghịch nước, hai bên trái phải lại là Ngư Lang Chúc Nữ, phía dưới là cây cầu hội hợp, phòng ngủ của nữ tử phong trần này cũng lộ ra hương khí thư sách bất ngờ. Trên chiếc bàn ở bên trái vốn có một lò hương, lúc này đã tắt ngấm, chỉ vì nam tử không thích ngửi bất kỳ hương vị nào.

“Tiểu thư, trà tới rồi.” Nha đầu Thúy Ngọc vén màn trướng lên, nhẹ giọng nói.

Nữ tử đang ngồi đọc sách trước bàn ngẩng mắt lên, thấy nam tử vẫn ngủ yên như cũ, tuy biết đây chỉ là giả vờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng đứng dậy, cẩn thận xếp sách lên bàn, rón ra rón rén đi tới trước màn, nhận lấy trà, nàng không nói gì, vẩy lui nha đầu, cẩn thận bưng trà vào phòng, thấy nam tử vẫn không có ý muốn mở mắt, nàng cẩn thận đặt trà lên bàn.

Trong trù phòng trên thuyền, một trung niên nữ tử y phục tuyệt lệ gấp rút đi qua đi lại, nhiệt khí của củi lửa trong trù phòng phả lên mặt bà, thấm ướt phần trên mặt, giống như một khối trắng trắng đang rỉ nước. Nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, bà vội vàng đi ra.

“Ai đó, cô cô nãi nãi của ta, người sao lại trở về nhanh như vậy, người nói rồi sao?” Bà giơ tay níu kéo, nhanh chóng kéo Thúy Ngọc vào phòng.

Trong tay Thúy Ngọc cầm chiếc đĩa, bị bà kéo như vậy xem nữa đã lỡ tay đánh rơi, “Người chậm chút nào, trong tay ta còn có đồ.” Thúy Ngọc bất mãn nói.

“Ai da, người đừng có dong dài đồng tây nữa, mau nói cho ta nghe cô nương nhà người có ý thế nào?” Người đang gấp gáp này là tú bà ở Xương Hương lâu, lúc này đang gấp gáp vì có người điểm danh muốn nghe khúc của Lãnh Thanh Thanh, nhưng Lãnh Thanh Thanh từ lúc đón người khách đó lên thuyền thì không còn tiếp bất cứ ai nữa.

“Người gấp cũng vô dụng, vị khách lần này của cô nương nhà chúng ta ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua, nhưng phục vụ cô nương mấy năm nay, chỉ cần là vị gia này tới, cô nương sẽ không chịu tiếp bất kỳ khách nào khác nữa, người cũng không phải là không biết.” Thúy Ngọc bỏ đĩa xuống, vuốt tóc một chút, rồi phủi bụi trên y phục, không chút để tâm nói với tú bà.

“Ai đó này, trước đây những việc này ta cũng để mặc cho cô nương nhà các người, nhưng hôm nay người đến không giống vậy, chúng ta không thể đắc tội a.” Tú bà nói rồi kéo Thúy Ngọc ra một góc, bà đang rất gấp, không còn cách nào.

Phải biết là trong thanh lâu, vốn dĩ thì người lợi hại nhất là tú bà, tiếp đó là quy công (bảo kê ^^), nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như là hồng cô nương, cô nương như vậy cũng lợi hại tới trời. Phải biết là những vị hồng cô nương này, khách tiếp cũng đều là phong lưu danh sĩ, quan cao hiển quý, những thanh lâu nhỏ nhỏ cũng không dám đắc tội. Tương tự, những nha đầu đi theo hồng cô nương thì giá bán thân cũng cao hơn, cho nên Thúy Ngọc mới dám to gan như thế không đáp ứng tú bà.

“Ma ma, không phải ta không nói với tiểu thư, vị gia này đang nghỉ ngơi, tiểu thư cũng rất cẩn thận, ta nếu vào lúc này mà nói những lời đó, ta còn không phải là tự tìm đánh sao?” Thúy Ngọc kéo góc áo của mình đang nằm trong tay tú bà.

“Người coi Lý đại quan đã vào trong lâu đợi rồi, người lúc nào mới chuyển lời?” Tú bà thấy cầu khẩn không thành, liền giở tay áo lên lắc lắc, một thứ gì đó lấp lánh ngân quang lộ ra một góc.

Thúy Ngọc hí hóp mắt lại nhìn tú bà, thuận tay đón lấy, “Mấy lời thú vị này không thể nói chính diện, tính khí của cô nương nhà chúng ta người cũng biết mà, chừng nào ta thấy được sẽ hỏi thử cho người, nhưng ta không bảo đảm gì cả.”

“Được, người nhớ hỏi cho ta là được.” Tú bà lúc này cũng không thể nổi tính, chỉ đành rụt rè nói.

“Ta đi trước, cô nương có thể còn cần ta hầu hạ.” Nói xong Thúy Ngọc uốn eo đi khỏi.

“Phi, cũng không nhìn xem bản thân là tư sắc thế nào! Sớm muộn cũng có một ngày phải ở dưới thân nam nhân mà kiếm sống!” Đợi Thúy Ngọc đã đi không thấy bóng, tú bà mới hung hăng phun một ngụm nước miếng.

Trong màn trướng hồng, nam tử nhẹ mở mắt, Lãnh Thanh Thanh ở một bên đọc sách đột nhiên quay đầu, cười nhạt hỏi: “Gia, uống trà không? Còn nóng đấy.”

Nam tử nhìn Thanh Thanh rất lâu, biết vừa rồi chẳng qua là một giấc mộng hoang đường, nhưng thân thể đã nổi lên dục vọng. Hắn không thích người khác gần bên, Lãnh Thanh Thanh là ngoại lệ, nữ tử này tự nguyện uống nước hoàng tuyền. Người đã uống nước hoàng tuyền, thì không được coi là người nữa, nàng chỉ là một nô lệ, một nô lệ của Diêm Vương điện. Không có gì cố kỵ, nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt nữ tử, lật tay đẩy một cái, nữ tử đã bị đẩy vào trong màn trướng hồng.

“Gia.” Con người Thanh Thanh ngấn nước, đôi môi hơi mở, nhẹ gọi một tiếng tuyệt đại phong trần, đáng tiếc, trước mặt nàng là Yên Thập Tam của Thập Điện Diêm La, là một tảng đá biết thở.

Trong thoáng chốc trong trướng vang lên tiếng thở dốc liên hồi, sóng dập dềnh, theo thời gian trôi qua, thanh âm của nữ tử dần biến thanh, sau tiếng kêu bén nhọn là tiếng nức nở vô thanh, dẫn đến nữ tử Thúy Ngọc ở ngoài trướng run run rẩy rẩy, nàng biết sau khi vị gia này đi thì cô nương nhất định phải tỉnh dưỡng một tháng.

“Gia, ghi chú mua mạng vẫn ở trong các như cũ, ngài xem rồi thu đi.” Nhấn đau, Lãnh Thanh Thanh vội vàng nói rõ chuyện này, nếu không qua đêm nay, nàng lại hôn mê mấy ngày.

Thập Tam không đáp lời, hắn nỗ lực phát tiết dục vọng của mình, nhưng dục vọng đêm nay cường liệt hơn so với bất cứ lần nào, dường như không có người đó, thì khát vọng này không thể nào dừng lại.

Thanh Thanh ngắt đi, nhưng Thập Tam vẫn chưa thỏa mãn, chỉ là hắn không nguyện tiến hành loại giao hoan không có ý nghĩa này nữa, dục vọng bên trong vẫn cuộn trào dâng cao trong nội thể. Thập Tam đứng lên mặc y phục, bên ngoài đã thấp đèn ***g, đèn rực rỡ tỏa sáng hai bên bờ, kéo chăn phủ lên ngọc thể của Thanh Thanh, mở cửa sổ để khí nhả ra, chỉ thấy một bóng đêm điểm lên mặt sông, nháy mắt biến mất không thấy. Thúy Ngọc ở bên ngoài đợi đến nửa đêm, khi không còn nghe thấy tiếng thở dốc điên cuồng trong phòng, bảo tôi tớ ở phía sau đứng đợi, còn mình vào phòng trước, trên giường quả nhiên là một mảng bê bối. Nữ tử phong hoa tuyệt đại đó giờ như ngọc nát bị mưa dập gió diu, thân thể trắng bệch nằm trên giường, lật chăn ra là một mảng đỏ sẫm, than dài, Thúy Ngọc bắt đầu vội xử lý hết mọi việc cần thiết, cô nương sợ là phải tỉnh dưỡng rồi.

.

.

Ngày tháng của Đại Ngưu càng lúc càng không dễ sống, huyện thái gia không thể ngày ngày đều tới, chỉ khi thỉnh thoảng ngài tới thì Đại Ngưu mới có thể có một chút thời gian hòa bình với người trong thôn, dường như tất cả đều nhận định Đại Ngưu đã giấu diếm tất cả vàng bạc, ngay cả Hữu Tiền cũng vì tránh hiềm nghi mà không thường qua lại nữa, Vương Ma Tử thì vẫn thường xuyên đến đưa một chút đậu phụ chưa bán hết, nhưng người trong thôn dường như cũng cố ý, gần đây rất ít khi có đậu phụ thừa lại.

Đại Ngưu không còn đến sông Diêm Vương nữa, làm xong thì sớm trở về nhà, không có chuyện gì thì y chỉ ngồi phát ngốc. Ăn cơm xong, ngủ không được lại tiếp tục phát ngốc, lúc này y không dám xuất hiện trong tầm mắt của người trong thôn, y không chịu được sự khinh bỉ và lời ra tiếng vào của họ.

Tháng tám, trong không khí là khí tức nóng rực của mặt trời, Đại Ngưu đã lâu không tắm rửa thực sự không chịu nổi sự dơ bẩn trên người nữa, y đổ một thùng nước đựng cạnh giếng, sau đó vào nhà lấy khăn và bồ kết. Ánh trăng tròn tròn nhìn rất dễ thương, lộ ra một nửa, phần còn lại thì núp trong tàng lá cây, len lén quan sát người đang nhìn trộm trên cây.

Đại Ngưu đặt đồ đạc bên miệng giếng, xoay lưng về phía cây bắt đầu cởi y phục. Nương theo y phục rơi xuống, tấm lưng thẳng tắp của Đại Ngưu cũng hiện rõ ra, nhờ ánh trăng chiếu xuống mà ánh lên tia sáng, thắt lưng chắc khỏe uốn cong, nhấc một chân chắc khỏe lên, một ống quần được tụt xuống, sau đó lại nhấc chân còn lại lên, làn da non mịn ở giữa hai chân lộ rõ ra, quần bị vứt qua một bên, lúc này Đại Ngưu đã hoàn toàn ở trạng thái trần truồng. Tiếng hít thở trên cây cũng càng thêm gấp gáp, chỉ cần là người hơi có chút nội lực sẽ phát giác ra, nhưng Đại Ngưu chỉ là một người bình thường, y vẫn không nhanh không chậm thanh tẩy cơ thể của mình.

Đại Ngưu múc một gáo nước tưới lên người, nước xối sạch cơ thể của y, làn da bị tưới ướt dưới ánh trăng càng thêm lấp lánh. Nhắm mắt lại, Đại Ngưu không ngừng vẩy đầu, da thịt ở xương quai xanh nhẹ nhàng run động, làn da ở đó cực kỳ dày rộng có tính đàn hồi, nương theo bộ phận đầu bị kéo mà dâng lên. Đại Ngưu vẫn luôn quay lưng với cây đại thụ, bóng lưng của y bị người trên cây nhìn không sót chút gì. Hạt nước nương theo cơ xương của Đại Ngưu trượt xuống, Đại Ngưu nhẹ nhàng lau rửa nửa người trên, cơ thịt hai tay vận động theo quy luật, khi uốn lưng thì phần thịt chắc nịch ở bụng tụt lại, nhẹ nhàng dịch chuyển. Khi tẩy rửa chân thì phần bụng và đùi dán sát vào nhau, cánh mông tròn trịa như một tiểu sơn chờ người khác trèo lên, lắc lư khiêu chiến với sức nhằn nài của người trên cây.

Ánh trăng tròn lặng lẽ di động ra sau táng cây, khi nhìn lại thì người trên cây đã không thấy bóng dáng. Đại Ngưu cảm thấy được sau lưng xuất hiện gió lạnh, theo bản năng quay đầu, thân thể lại bị điểm trúng huyết đạo, bị người ta cầm trên tay nhảy lên không mà đi, Đại Ngưu kinh sợ mở to miệng, nhưng phát hiện rằng mình không thể phát ra tiếng.

Đại Ngưu bị vứt lên giường, hắc ảnh đè lên, nhờ vào tia sáng trăng le lói, Đại Ngưu theo trực giác thấy nam nhân trên người không giống người xấu, trong lục nhận thức của Đại Ngưu thì làm gì có người nào tướng mạo đẹp như vậy lại là người xấu? Nhưng con mắt lấp lánh của nam nhân trong hắc ám lại giống như sài lang đang nhìn chằm chằm vào con mồi, Đại Ngưu biết, kẻ trên người mình chính là người đã xâm phạm y đêm đó.

Đại Ngưu đoán được lai lịch của nam nhân này rồi, thì kinh hoảng dị thường, đột nhiên hiểu rõ hơn hoàn cảnh hiện tại của mình, lẽ nào đêm nay, y sẽ lại bị cùng một người xâm phạm thêm lần nữa? Đại Ngưu sau khi nhận thức được điểm này thì giãy dụa lợi hại hơn bất cứ lúc nào khác, ủy khuất mấy ngày nay tích lũy toàn bộ đều bùng phát. Nếu không phải là người này, y sao có thể có điều khó mở miệng, nếu không phải là người này, y sao lại bị người trong thôn hiểu lầm, nếu không phải là người này, y sao phải khổ sở chịu đựng sự bài xích của mọi người?

Đại Ngưu tuy không phải người học võ, nhưng dù sao cũng là hán tử nông gia khỏe mạnh, tay chân đều có lực hơn người bình thường, giãy dụa đến mức này cũng khiến Thập Tam có chút khó ra tay. Thập Tam nhũu mày, hẳn không phải là người thương hương tiếc ngọc, càng không phải là một người biết nhẫn nại, hẳn trực tiếp điểm vào huyết đạo của Đại Ngưu để y không thể giãy dụa nữa, lật người Đại Ngưu lại, tấm lưng chắc khỏe dày rộng của Đại Ngưu khiến Thập Tam yêu không rời tay, hẳn lần đầu tiên cảm giác được lực sinh mạng mãnh liệt và nhiệt độ nóng bỏng của con người. Thập Tam trước giờ chưa từng có kinh nghiệm ôm hôn cũng tùy theo ý nguyện của chính mình mà khẳng cần không biết nặng nhẹ, không bao lâu trên lưng của Đại Ngưu đã xuất hiện vài vết cắn mang theo tia máu.

Thân thể không thể động đậy, sau lưng bị người ta cắn đau đớn, và vận mệnh chưa biết khiến cho Đại Ngưu hoảng sợ gần như tan vỡ, y mở to mắt tức giận trừng trừng, dường như muốn lòi cả ra. Bờ môi sớm đã bị cắn cắn cho huyết nhục mơ hồ, chỉ vì nơi đó là nơi duy nhất toàn thân mà hẳn hiểu được.

Thập Tam yêu thích xúc cảm của nhiệt độ này, trong ký ức điều này vô cùng hiếm thấy. Làn da chắc khỏe trơn láng, làn da ấm áp bên dẻo, còn có hương khí bồ kết nhàn nhạt, một kẻ chưa từng yêu thích loại hương vị nào như hẳn bất tri bất giác cũng đã nghiện mùi hương này. Hẳn không thỏa mãn với mức độ tiếp xúc này, hẳn muốn tỉ mỉ thưởng thức người dưới thân.

Lật ngược Đại Ngưu lại, hẳn nhìn thấy mục quang phẫn hận của y, hẳn không thích loại mục quang này, liền xé y phục trên người che lại mắt của Đại Ngưu. Thân thể Đại Ngưu không biết vì nhục nhã hay đau đớn mà làn da màu cổ đồng đã phiem lên một tầng đỏ đậm, giống như hoa mới nở, dù người phạm tội.

Không có lý do để phải áp chế chính mình, hai tay hẳn ve vuốt nơi hẳn ưa thích, khẳng cần hai quả đậu

chắc khỏe, làn da dưới người kịch liệt chấn động, Thập Tam có thể cảm nhận được dục hỏa trong nội thể đã muốn bùng phát. Xé rách hết y phục xót lại, đem người lật lại, tách hai bắp chân ra. Đại Ngưu phiền muộn hừ một tiếng, sau đó truyền tới thanh âm như gấm vóc bị xé rách, trong không khí nhất thời thoang thoảng vị huyết tanh nhàn nhạt. Tại nơi mà Thập Tam kết hợp với Đại Ngưu, một dòng máu tươi uyển chuyển rơi lên chân.

Linh hồn bay bổng, thân thể như phiêu đăng lên tầng mây, loại khoái cảm cực độ này khiến Thập Tam triệt để thả lỏng. Con người bình thường trầm tĩnh như nước hiện tại dâng đầy sương mù nhàn nhạt, vì khoái cảm hoan lạc, trường bào đã bị hấn xé rách ném dưới đất, ánh trăng chiếu vào, thấy rõ từng mảnh y phục rách nát trên đó.

Da thịt tiếp xúc mật thiết, đào nguyên hỏa nhiệt của người dưới thân không ngừng sưởi ấm thân thể của hấn, khi Thập Tam ngẩng đầu lên, một giọt mồ hôi trượt xuống gương mặt rơi lên người Đại Ngưu, hấn không khỏi giật mình, từ từ khôi phục lý trí. Đại Ngưu ở dưới thân hấn đã hôn mê, Thập Tam kinh ngạc đổ một thân mồ hôi lạnh, lúc vừa rồi, hấn thể nhưng lại hoàn toàn không có chút phòng bị nào, chỉ cần một hài đồng ba bốn tuổi cũng có thể dễ dàng giết chết hấn.

Trong lòng một mảnh băng lạnh, thân thể lại thiêu đốt hỏa nhiệt, người dưới thân rốt cuộc là có mê lực gì, mà khiến hấn một rồi hai, hai rồi ba lần mất đi lý trí? Đáy mắt Thập Tam hàn băng dọa người, khi hấn đang vận động thì ngón tay đồng thời đặt vào tử huyết của Đại Ngưu. Chỉ cần nhẹ điểm một cái, người dưới thân sẽ từ từ cứng lại, giống như những người mà hấn đã từng giết.

Thập Tam nhắm mắt lại, hưởng thụ thân thể bị nội bích non mềm nóng bỏng bao chặt, khi chậm rãi trừu sáp thì huyết động dẻo dai đó còn xấu hổ không chịu hé miệng. Bị huyết khẩu nóng cháy đó chặt chẽ bao lấy, thân thể thoảng chốc lại trầm mê, một cỗ nhiệt dịch bắn thẳng vào nội bích mẫn cảm của Đại Ngưu, cho dù trong lúc hôn mê y vẫn không quên hừ hừ vài tiếng. Khoái cảm cực độ khiến Thập Tam có chút quên hết mọi thứ, hấn không biết mỗi một đòi hỏi Đại Ngưu.

Trời mông lung sáng, mấy tiếng gà gáy lay tỉnh Thập Tam, sau lần cuối cùng giải phóng, hấn vẫn không nguyện ý rời khỏi nội thể của Đại Ngưu, được nội bích nóng bỏng đó bao lấy thì toàn thân đều dễ chịu. Hấn thích thân thể dưới thân này, khỏe mũi khuếch tán vị mồ hôi mẫn mẫn. Thập Tam xoay Đại Ngưu dựa vào trước ngực mình, hơi thở chậm rãi của Đại Ngưu phả lên trước ngực hấn, đây quả là một cảm giác kỳ diệu, khi ở xung quanh người này, thế giới đã không còn giống với trước đây.

Thập Tam mất hai ngày hai đêm đuổi tới đây, thân thể cực độ kiệt quệ, nhưng thân thể vẫn còn mang dư vị sau khi trải qua khoái lạc, không nguyện ý ngủ. Thập Tam cúi đầu nhìn người trong lòng, hấn đối với xấu đẹp không có phân biệt gì, đối với hấn mà nói thì chỉ có người sống và người chết, chỉ riêng người trước mặt này hấn có một cảm nhận sâu đậm nhất. Thân thể chắc khỏe, con người sáng trong, và làn da mịn màng dẻo dai, hấn không muốn để người này biến mất, cho dù y sẽ trở thành nhược điểm của hấn. Lắng nghe hơi thở chậm chậm của Đại Ngưu, Thập Tam yên tâm đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại đã là một ngày mới.

Thập Tam bị nóng mà tỉnh, cảm giác có thể coi là tỉnh dậy tự nhiên này khiến hấn thật sự nghi hoặc, đây là một trải nghiệm rất mới mẻ. Hơi thở trong lòng yếu đuối, Thập Tam kinh ngạc, buông tay bắt mạch cho Đại Ngưu, mạch của Đại Ngưu yếu đến không thể nghe thấy, lại nhìn thì thấy sắc mặt y tái nhợt, chỉ có gò má là đỏ rực như lửa, bờ môi cũng biến thành màu phấn bạch, hơi thở gian nan, trong hôn mê còn chau mày.

Thập Tam đứng lên, cự đại trượt khỏi nội thể Đại Ngưu, rời khỏi nội bích ấm áp, trọc dịch trắng đỏ cũng thuận theo đó mà chảy lên sàn đan, thân dưới của Đại Ngưu một mảng đỏ sẫm, Thập Tam cũng chau mày, hấn rất ít khi lưu lại sau khi hoan ái, nhưng không ngờ người bị hấn thương yêu lại bị thương nặng đến mức độ này.

Y phục của Thập Tam sớm đã biến thành một đám vải vụn, hấn nhất y phục của Đại Ngưu lên mặc vào, thân hình của Thập Tam cao hơn Đại Ngưu khá nhiều, y phục mặc vào chật chội, hấn cũng không để tâm gì nhiều, mặt trời bên ngoài đã nghiêng về tây, Thập Tam phóng người tiêu thất khỏi phòng, bay về hướng huyết Đại Linh.

Khi đến lúc lên đèn, trong Tề Đường ở huyện Đại Linh cũng dần yên tĩnh lại, lão đại phu của đường đang muốn đóng cửa về nhà ăn cơm, thì một trận gió xẹt qua, một nam tử y sam bố vải xuất hiện trước mặt đại

phu, dọa cho đại phu liên tục lùi về, giống như vừa gặp phải quỷ.

Thập Tam không nói hai lời kéo đại phu lùi đi, lão đại phu thấy nam tử khí thế bất phàm, y sam bố vải cũng không thể che đi khí thế toàn thân của hắn, biết nam tử này không phải người bình thường, những tiểu bác tính như họ nào có thể đắc tội, nên vội nói, “Xin đợi tiểu nhân một lát, hòm thuốc còn ở bên trong.” Thập Tam thuận theo hướng chỉ của đại phu nhìn thấy một hòm gỗ ở gần góc, liền một tay xách lão nhân, một tay xách hòm thuốc nhảy lên bay đi, một lúc sau đã không thấy nhân ảnh đâu nữa. Tiểu đồ đệ của y quán sắp xếp xong chén đĩa ra gọi sư phụ ăn cơm, lại phát hiện ở đại sảnh trống không, nào có bóng dáng của sư phụ.

Lại nói lão đại phu này nhắm mắt để Thập Tam xách lên không trung phi đi, lão nhân gia nào chịu nổi sự giày vò như thế, khi đến nhà Đại Ngưu thì đã hai chân mềm nhũn, nếu không phải Thập Tam ở sau lưng đẩy đi, ông sớm đã quỵ xồm xuống.

Đi vào bên trong, nhìn thấy thảm trạng của Đại Ngưu ở trên giường, đại phu tâm như từ mẫu, liên tục lắc đầu, “Chuyện phòng sự này cũng nên biết chừng mực, người là muốn lấy mạng của y sao a.” Thấy nam nhân gấp gáp như thế để mời ông tới, xem ra nam nhân này cũng không phải là kẻ bạc tình, nhưng sao lại đem người giày vò đến mức độ chỉ còn một hơi thở thế này?

“Y làm sao rồi?” Thập Tam hỏi cứng ngắc, nhìn thấy bộ dáng thở ngoi ngóp của Đại Ngưu trong lòng hắn liền phiền loạn, hoảng đến muốn nhảy dựng, cho dù là lần đầu tiên giết người hắn cũng chưa từng có cảm giác thế này.

“Để ta xem thử.” Lão đại phu vội bắt mạch cho Đại Ngưu, “Vốn là có hỏa khí tích tụ trong lòng, phòng sự quá độ khiến y tức giận công tâm, may mà có một cỗ khí không biết tên bảo hộ tâm mạch của y, nếu không trước khi ta tới thì mạng y đã khó giữ rồi.” Lão đại phu một bên than thở một bên lấy ra ngân châm, châm cứu cho Đại Ngưu.

Nghe thấy đại phu nói Đại Ngưu có thể sẽ chết, trong lòng Thập Tam một trận hoảng loạn vô thố, cảm giác kỳ quái này, chỉ có khi sư phụ tạ thế mới có. Thập Tam không thích cảm giác này, hắn muốn đi, nhưng thân thể lại không nghe hắn sai khiến, cứ từng bước đi lại gần giường.

“Ta giúp hắn thông thuận khí huyết, người chiếu theo đơn thuốc này cho y uống mấy thang thuốc bổ là được.” Lão đại phu lấy giấy ra đặt lên bàn viết xuống vài tên thuốc rồi đưa cho Thập Tam, “Bệnh này của y cần tĩnh dưỡng, không thể lại kích động y, gần nhất cũng không thể làm chuyện phòng sự. Các người còn trẻ tuổi, làm đến hư nhược thân thể thì không được.”

Thập Tam đưa đại phu trở về, tiểu đồ đệ kích động bổ nhào tới người đại phu khóc gọi sư phụ, nó còn cho rằng sư phụ mất tiêu rồi, lão đại phu trong tay nắm chặt mấy mảnh vàng hoang mang nhìn lên nóc nhà, vừa rồi tất cả giống như một giấc mộng.

Ánh trăng trắng tái treo lên bầu trời, khi Thập Tam và lão đại phu đi không lâu, Đại Ngưu gian nan trèo dậy. Sắc mặt y trắng bệch, mắt đầy tơ máu, run run rẩy rẩy đi vào góc phòng tìm một sợi dây thừng, dùng sức treo lên xà ngang, sau đó cẩn thận kéo ghế lại. Bị người toàn thân hiểu lầm, lại bị người ta xâm phạm như vậy, còn bị người khác nhìn thấy, y không có mặt mũi sống tiếp nữa, không bằng chết cho xong.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Thập Tam không điều khiển được thân thể mình vẫn quay về nhà Đại Ngưu, khi hắn nhẹ nhàng đẩy cửa vào, Đại Ngưu vốn đang phải nằm trên giường giờ lại run rẩy đứng trên ghế, mà đầu của y đã chui vào trong vòng thông lọng treo trên xà ngang. Đại Ngưu hiểu nhiên nhìn thấy Thập Tam đi tới, kinh ngạc đẩy ngã ghế, còn bản thân y thì cứ vậy treo lơ lửng giữa phòng.

Bịch một tiếng, Đại Ngưu bị Thập Tam đá vào góc tường ngã đi, Thập Tam vội vàng chạy lại cạnh Đại Ngưu, thử thăm dò hơi thở của Đại Ngưu, biết được vẫn còn sống, hắn mới nhẹ thở, sau khi lãnh tỉnh xuống Thập Tam mới lạnh lùng nhìn Đại Ngưu, nam nhân này rốt cuộc là có ma lực gì mà có được sự chú ý của hắn.

Đại Ngưu hôn mê ở góc tường toàn thân trên dưới đều là vết cắn tím bầm, giống như một miếng giẻ rách ngẫu nhiên bị ném vào đó, Thập Tam hiềm khi dậy lên lòng trắc ẩn, ôm Đại Ngưu đặt lại lên giường, kéo chăn đắp cho y, tựa hồ là sự thô ráp của chiếc chăn đụng đến vết thương Đại Ngưu, Đại Ngưu đau đớn chau mày khó chịu thở dốc, như một hài tử phải chịu ủy khuất. Tay của Thập Tam không tự khống chế được đặt giữa chân mày của y, nhẹ ấn cho nơi đó thẳng lại.

Đại Ngưu khó chịu liên tục hừ hừ, nơi ngọn lông mi dài dài còn vương lệ châu, hai mắt nhắm chặt che giấu đi đôi mắt thanh minh, hai gò má đỏ hồng, như ráng chiều ở chân trời, ngay cả chút râu dưới cằm cũng nhìn thật dễ thương. Dễ thương, đúng vậy, Thập Tam từng nghe có người dùng từ này để hình dung kẻ khác, từ vựng mà hắn học được không nhiều, dễ thương đối với hắn mà nói chính là từ tốt nhất để hình dung Đại Ngưu.

Nhìn hết nửa ngày, tiếng thở dốc thô trọng của Đại Ngưu truyền vào lỗ tai Thập Tam, hắn mới nhớ tới thuốc đại phu kê cho Đại Ngưu. Thập Tam nhìn xung quanh không có người, bản thân đành cầm thuốc đi vào nhà bếp. Thập Tam biết nấu thuốc cần dùng nước, liền tùy ý thêm chút nước vào nồi, sau đó đem được toàn bộ vớt vào, cuối cùng châm củi trong lò, rồi chạy ra ngoài phòng ngủ của Đại Ngưu, ôm kiếng ngồi cạnh giường Đại Ngưu.

Khi trời tối khuya Vương Gia thôn một mảng hỗn loạn, nhà Đại Ngưu bị cháy rồi. Tuy mọi người đối với Đại Ngưu đã không còn bao nhiêu hảo cảm, nhưng hỏa hoạn có thể liên can tới tính mạng của chính mình, nếu như không để tâm, một khi gió lớn thổi qua, toàn thôn đều có thể bị vùi vào biển lửa. Nhà nhà hộ hộ đều cầm thùng nước chạy tới nhà Đại Ngưu, trong nhất thời náo nhiệt vô cùng, tiếng hô hoán không dứt truyền vào tai.

Lửa là từ nhà bếp cháy lan ra, khi Thập Tam phát giác thì đã trễ rồi, hắn dù có lợi hại thế nào cũng chỉ có một mình, không thể nào nhanh chóng dập tắt nguồn lửa, đem Đại Ngưu nhét vào trong chăn, kẹp dưới nách chạy ra ngoài. Trước khi đám người chạy tới hắn đã ra khỏi cửa, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ thì đã tiêu thất trong đám đông. Tất cả đều vội cứu hỏa, cũng không có ai chú ý tới Thập Tam ôm Đại Ngưu đi.

Thập Tam ôm Đại Ngưu đi ra khỏi thôn, đến một nơi hoang dã, ánh trăng tối nay đặc biệt sáng tỏ, vì sao đầy trời khảm lên mái vòm xanh thẫm, bao trùm toàn bộ nơi hoang dã này, cảnh cây bụi cỏ có thể thấy được rõ ràng. Thập Tam đứng ở một góc, dừng lại, nhìn Đại Ngưu vẫn hôn mê trong lòng, sau đó nhìn bầu trời nửa ngày. Hắn trước giờ chưa từng đặt tâm tư lên một người nào cả, người trong lòng phát sốt cao, thật sự không thích hợp để đi đường dài, chỉ có thể mang Đại Ngưu về Vương Gia thôn.

Nhà Đại Ngưu đang cháy rực trời, đám người nao nao xôn xao, tới tới lui lui xách thùng, tạt nước cứu hỏa. Một đường từ sông Diêm Vương đến nhà Đại Ngưu đều chật kín người, trước cửa nhà Đại Ngưu, một tiếng kêu thảm bén nhọn không ai để ý tới.

“Đại Ngưu, Đại Ngưu còn ở bên trong a, nhanh đi cứu Đại Ngưu!” Vương Ma Tử bị Hữu Tiền cản ở bên ngoài, khóc đến khàn giọng.

“Vương gia gia, không thể vào, lửa này đã phong kín cửa rồi.” Thanh âm của Hữu Tiền cũng đang chất chứa bi thương, nắm chặt lão nhân nhiều tuổi.

Vương Ma Tử đau lòng đến tê dại, ông cả đời không lấy vợ, cuộc sống về già cô độc không nơi nương tựa, bình thường đều là Đại Ngưu vào ngày lễ tết đưa đồ đến thăm ông, bình thường khi làm việc còn giúp đỡ ông, ông đã xem Đại Ngưu là con cháu của mình, lúc này, mắt thấy Đại Ngưu bị vây bên trong lửa không thể thoát ra, nên không thể kìm được tiếng bi ai kêu thống.

Khi Thập Tam đến nhìn thấy hai người này, biết là có chút quan hệ với Đại Ngưu, liền ôm Đại Ngưu đi qua. “Y ở đây.”

Vương Ma Tử vẫn đang muốn chạy vào nhà, Hữu Tiền đang sống chết níu chặt ông, nghe thấy sau lưng có tiếng nói giống như băng lạnh, quay đầu thì thấy Thập Tam một thân vải bố và Đại Ngưu đang được gói trong chăn ôm trong lòng hắn. Họ nghi hoặc nhìn Thập Tam, hiển nhiên không nhìn rõ Đại Ngưu trong lòng Thập Tam. Thập Tam đem chăn xé ra vớt vào một góc, gương mặt tái nhợt của Đại Ngưu liền lộ ra ngoài.

“Đại Ngưu!” Vương Ma Tử kích động chạy tới, Hữu Tiền cũng vậy, tư thế muốn ôm lấy Đại Ngưu, Thập Tam nhú mày, ôm người càng chặt hơn, hẳn không có ý sẽ giao Đại Ngưu ra. Thập Tam nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy ra cách xa ba mét.

Đại Ngưu đột nhiên biến mất trước mắt, thật sự dọa Vương Ma Tử và Hữu Tiền một cái. Nhân ánh lửa sáng, Vương Ma Tử nhìn rõ được Thập Tam đang ôm Đại Ngưu. Vì y phục của Đại Ngưu đối với Thập Tam mà nói là rất ngắn, cho nên mảng lớn da thịt của Thập Tam đều lộ ra ngoài, dưới ánh lửa sáng ánh ra tia sáng đỏ nhuận, dung mạo đẹp đẽ, thân hình thon dài, và công phu vừa mới hiển lộ, đều hiển thị rõ ràng người này không phải là người bình thường. Khiến Vương Ma Tử và Hữu Tiền nghi hoặc người này là ai? Có quan hệ gì với Đại Ngưu? Và tại sao lại mặc y phục của Đại Ngưu?

“Dám hỏi danh tính thiếu hiệp, tiểu nhân cảm tạ ân tình thiếu hiệp cứu Đại Ngưu.” Vương Ma Tử đi tới ôm quyền cúi lưng, cảm tạ Thập Tam cứu Đại Ngưu. Tuy không phải là người giang hồ, nhưng đã nghe thuyết thư rất nhiều, cũng ít nhiều biết được một chút chuyện trên giang hồ, công phu mà nam tử trẻ tuổi ôm Đại Ngưu vừa hiển lộ ra không phải là những võ sư bình thường có thể có được, cho nên lời nói của ông cũng vô cùng khách khí.

Thập Tam không thích tiếp xúc với người khác, đứng ở chỗ xa xa, đánh giá lão nhân trước mặt. Hắn cũng đang nghĩ quan hệ của lão nhân này và Đại Ngưu là gì, còn người trẻ tuổi bên cạnh đó nữa, tại sao dùng ánh mắt quái dị đó để nhìn hắn. Bị mục quang băng lạnh của Thập Tam đảo qua, sau lưng Hữu Tiền và Vương Ma Tử đều đổ một thân mồ hôi lạnh. Lửa lớn ở nhà Đại Ngưu dần dần bị dập tắt, tất cả mọi người đều chú ý đến Thập Tam đang ôm Đại Ngưu, dần dần đi lại gần Thập Tam, bất tri bất giác đã vây Thập Tam ở chính giữa.

Khí thế lãnh liệt của Thập Tam khiến đám người đều giãn ra thành một vòng rất lớn, họ dùng ánh mắt thăm dò, có lẽ còn mang theo tán thưởng nhìn Thập Tam. Thập Tam nhú mày thật chặt, hẳn bắt đầu hối hận đã quyết định mang theo Đại Ngưu quay lại đây, Đại Ngưu trong lòng Thập Tam vì sốt cao mà không ngừng mê sảng, Vương Ma Tử và Hữu Tiền đều nhìn thấy hết, họ muốn đón lấy Đại Ngưu, nhưng khí thế đe dọa của Thập Tam làm họ không dám nói gì, cứ đứng cứng ngắc ở đó cùng Thập Tam.

“Ta thấy Đại Ngưu giống như bị bệnh, nhà Đại Ngưu cũng không thể ở nữa, cứ mang tới nhà ta trước đi. Làm phiền thiếu hiệp đưa Đại Ngưu đến đó.” Người trong thôn đều đứng một bên thăm thì to nhỏ, Vương Ma Tử thấy vậy cũng không có cách nào, chỉ đành mở miệng nói với Thập Tam.

Thập Tam đảo mắt nhìn xung quanh, đều là một bộ dạng chẳng thèm quan tâm, vui sướng trên tai họa của người khác, nghĩ một chút, Thập Tam đi mấy bước tới trước mặt Vương Ma Tử, Vương Ma Tử thấy vậy biết là thói quen của người giang hồ, biết hắn đã đồng ý với kiến nghị của ông, liền đi trước Thập Tam dẫn đường, Thập Tam theo sau đi khỏi đám người. Hữu Tiền muốn đi theo, nhưng lại bị Tú Cô níu lại, chỉ có thể mở mắt trán trán nhìn Đại Ngưu bị ôm đi.

“Người đã làm đủ rồi, âm thầm giúp một chút thôi, đừng biểu hiện rõ ràng như vậy, người không giống Vương lão đầu, ông ta đã bước nửa chân vào huyết mộ rồi, cũng không còn bao nhiêu ngày, không để ý đến lời đồn của người khác, nhưng người còn có Tú Cô, không thể làm vậy đâu.” Nương của Hữu Tiền cũng giúp Tú Cô kéo hắn lại, nhỏ giọng khuyên bảo. Hữu Tiền nhìn Tú Cô lẳng lặng không lên tiếng, ánh mắt tràn đầy ủy khuất, không biết tại sao hắn lại nhớ tới nước mắt của Đại Ngưu. Đợi khi hắn hồi thần thì đám người đã tản ra, hắn cũng theo người nhà rời khỏi đây.

Vương Ma Tử khi còn trẻ tuổi không gọi là Vương Ma Tử, lúc trước từng bị một trận bệnh nặng, lưu lại vết sẹo trên mặt, cũng chính vì vậy mà khiến ông suốt đời không lấy được vợ, khi về già cũng không người trò chuyện, cuộc sống rất cô độc. Nhà của một hán tử cô độc thì không có được chút sạch sẽ, đi vào vườn nhà Vương Ma Tử, Thập Tam liền nhú mày, trong vườn chất đầy đồ đạc, những thứ lương thực và nông cụ mà hắn không biết tên, căn bản là không có chỗ đặt chân.

“Đến đây, đem Đại Ngưu vào giường trong phòng đi.” Cửa nhà đang mở toang, lúc hắn chạy đi rất gấp, cũng không có thời gian đóng cửa, Thập Tam có thể nhìn thấy rõ được bài trí bên trong. Đồ đạc so với trong nhà Đại Ngưu thì cũng không nhiều hơn bao nhiêu, đi vào mới phát hiện ở chân giường đặt một chiếc rương lớn. Chăn trên giường rất cũ kỹ, vốn trước kia màu lam đậm nay đã bạc gần thành màu trắng, có thể từng bị chấp vớ qua, góc chăn còn có thể thấy được những đường chỉ không quy cách.

Thập Tam nhẹ nhàng đặt Đại Ngưu lên giường, Đại Ngưu khó chịu hừ nhẹ, vì phát sốt, sắc mặt đỏ bừng, nước miếng trong suốt rỉ ra ở khóe môi, dưới ánh trăng sáng lấp lánh đỏ hồng, Thập Tam giống như bị mê hoặc, cẩn thận lại gần, ngậm lấy miệng của Đại Ngưu, nhẹ nhàng khằng cắn thưởng thức, Đại Ngưu vì khát nước nên bất giác vươn lưỡi ra đưa vào trong khoang miệng mát lạnh của Thập Tam. Vị đạo không tồi, thêm cảm giác vô cùng dễ chịu, Thập Tam trầm mê trong âm luật thoải mái này.

Loảng xoảng một tiếng, Thập Tam ngẩng đầu, thấy lão nhân vẻ mặt hoảng sợ, Thập Tam cũng không thêm để ý, hắn rất thích xúc cảm đôi môi của Đại Ngưu, tiếp tục cúi người thưởng thức mỹ vị.

Chấn trong tay Vương Ma Tử rơi xuống đất, ông ngã ở trước cửa, mở miệng nhưng không biết nên nói cái gì.

Thập Tam nửa ngồi trên giường, ôm đầu Đại Ngưu, nghe tiếng vang của ông nên quay đầu nhìn một cái, “Ta biết.” Thanh âm bình tĩnh không mang theo một chút dậy sóng. Tay hắn vuốt ve bờ môi nóng bỏng của Đại Ngưu, không ngừng ma sát, luyện tiếu ly khai. Thập Tam hí mắt đảo qua Vương Ma Tử té ở trước cửa, trong ánh mắt đỏ léo lên gì đó, rồi không nhìn người ở cửa nữa. Nhân thần bằng lạnh giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào tâm tư của Vương Ma Tử, không đợi Thập Tam nói gì ông đã vội vàng đi ra khỏi phòng, ông không có dũng khí đối kháng với nam tử cao ngạo lãnh đạm này.

Khi trời朦胧 lung sáng Đại Ngưu phát sốt càng thêm lợi hại, Vương Ma Tử một đêm không ngủ, khi hừng đông vừa khéo nhìn thấy Thập Tam nhảy ra khỏi phòng, nhảy mấy cái rồi biến mất ở xa xa. Ông vào trong, đẩy cửa thì thấy Đại Ngưu đang được đắp chăn kín mít, tuy là đang buổi sáng, nhưng thời tiết tháng tám nóng như thiêu đốt, vậy mà thân thể trong chăn của Đại Ngưu lại run run rẩy rẩy. Vương Ma Tử kinh hoảng, vội vàng đi tới trước giường, đặt tay lên trán Đại Ngưu, nóng đến dọa người.

“Đại Ngưu, tỉnh dậy.” Vương Ma Tử lắc lắc thân thể Đại Ngưu, ông sợ Đại Ngưu đã sốt đến hỏng đầu. Đại Ngưu trong lúc mê mang tựa hồ vẫn còn cảm giác, hai tay giãy dụa một trận trong không trung, giống như đang tìm kiếm cái gì, cũng giống như đang giãy thoát khỏi cái gì, cuối cùng vô lực buông xuống.

Thấy Đại Ngưu vẫn còn có phản ứng, Vương Ma Tử hơi yên tâm, ông vội vàng đổ một thau nước sạch, lấy khăn thấm ướt, thay Đại Ngưu lau mồ hôi trên mặt, khi ông đỡ chân cho Đại Ngưu để lau người cho y, Đại Ngưu một thân xanh tím đều lộ hết trước mắt ông. Liên tưởng đến nam nhân tối hôm qua, Vương Ma Tử nuốt nước mắt lau rửa người cho y, nhìn thân thể này còn mang theo những vết cắn rướm máu, hải tử này đã phải chịu bao nhiêu khổ a!

Một chiếc ngoại bào từ trên trời rơi xuống, trước mắt Vương Ma Tử tối đi, đợi khi hồi thần ông đã bị ném ra khỏi cửa, cùng ông bị vứt ra khỏi cửa còn có một bao thuốc. Cửa đã đóng chặt kín, Vương Ma Tử đứng lên, nhìn ngoại bào tơ lụa mới tinh trong tay, xem ra Đại Ngưu tránh không thoát kiếp nạn này rồi.

Thân thể quang lỏa của Đại Ngưu được phủ lên một ngoại bào tơ lụa mới mua, có thể là do tơ lụa mát lạnh, Đại Ngưu sau không bị phủ tơ lụa thì không ngừng lay động, Thập Tam nhìn Đại Ngưu khó chịu thì thuận tay ôm y vào lòng, bản thân ngồi ở mép giường. Khi Vương Ma Tử bưng thuốc đã nấu xong vào thì nhìn thấy Đại Ngưu bị gói trong chăn nằm trong lòng Thập Tam, Thập Tam dựa vào cột giường nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng ông mở cửa thì mở mắt ra, tràn đầy băng hàn.

Thập Tam không muốn để người khác chạm vào Đại Ngưu, hắn nhận lấy chén thuốc, cẩn thận đỡ người Đại Ngưu lên uống, chén thuốc để sát vào miệng y, làm bờ môi mất đi huyết sắc. Cẩn thận nghiêng chén thuốc, Đại Ngưu lại không mở miệng, dịch thể đen tuyền men theo khóe môi chảy xuống. Thập Tam nhìn thuốc đều chảy hết ra, bèn uống một ngụm thuốc, phục lên môi Đại Ngưu, kiên nhẫn đem thuốc trong miệng mình nuốt cho y. Lại một tiếng vang, ghê bị ngã mấy cái, cửa lần nữa đóng lại.

Vốn là nuốt thuốc, nhưng sự ngọt ngào trong miệng Đại Ngưu khiến Thập Tam không nguyện rời bỏ, hắn vươn vào khoang miệng Đại Ngưu cướp đoạt nước bọt, nhiệt độ dưới tay khiến hắn nhớ lại sự triền miên không lâu trước đó, tay không chịu khống chế lập tức mò vào trong da thịt dưới chăn, vẫn trơn mịn như thế, nóng bỏng, dán sát, chặt chẽ tiếp xúc với tay.

Đại Ngưu khó chịu, thân thể nóng hổi bị dán lên một thứ băng lạnh, theo bản năng liền dựa sát vào nơi mát lạnh đó để tiêu trừ nóng bức. Thân người Thập Tam trượt xuống, thuận theo lòng ngực nóng bức của Đại Ngưu mà trượt vào giữa hai chân, bên trong đùi mịn màng dẻo dai, vì phát sốt mà nhiệt độ cao vô cùng.

Thập Tam không kìm được cũng nóng bức toàn thân, cởi hết y phục trên người rồi chui vào trong chăn, ngay khắc dán dính da thịt với Đại Ngưu thì Thập Tam than sâu một tiếng thỏa mãn. Ngón tay nhẹ nhàng điểm tại nơi tiêu hồn đó, Đại Ngưu kinh sợ đột nhiên lại bắt đầu giãy dụa.

Thập Tam ngạc nhiên, lúc này mới phát giác Đại Ngưu vẫn còn đang bệnh, sau đó chặt chẽ xiết y vào lòng, vỗ lên lưng y. Thập Tam dịu dàng vỗ như vậy có tác dụng khá tốt, không còn hoảng sợ, Đại Ngưu dần dần an tĩnh lại, sau khi uống thuốc thì hơi thở của y cũng dần bình ổn. Mấy đêm liền chưa từng nghỉ ngơi đáng hoàng nên sau khi thấy vẻ mặt ngủ an ổn của Đại Ngưu, Thập Tam cũng nhắm mắt lại.

Khi Đại Ngưu tỉnh lại cảm nhận được tiếng tim đập hữu lực bên tai, vừa mới tỉnh giấc nên y còn chưa tỉnh táo. Mê mang nhìn màu trắng trước mặt, thò tay chạm vào, một cánh tay bắt lấy tay của Đại Ngưu, màu trắng nhuận và màu cổ đồng giao hòa. Cánh tay nóng hổi của Đại Ngưu được nhắc lên, đặt trên vai nam nhân, làn da dưới bàn tay tinh tế mịn màng, Đại Ngưu đột nhiên nhớ tới trước đây khi nói chuyện cùng một vài người đồng lứa có lúc đã hình dung làn da của nữ tử. Mắt Đại Ngưu di chuyển lên trên, đợi khi y nhìn thấy cặp mắt đã thành cơn ác mộng của mình đó, liền phun một ngụm máu đen lên chặn Thập Tam.

“Đại Ngưu.” Trong lúc khẩn trương Thập Tam liền gọi tên Đại Ngưu, nhưng Đại Ngưu đã sớm ngắt lịm đi. Vương Ma Tử vẫn không thể nào nghỉ ngơi, nghe một tiếng gọi trong phòng, ông sợ Đại Ngưu phải chịu thiệt, dù cho có liều cái mạng già ông cũng phải bảo vệ Đại Ngưu.

“Gia, cầu ngài thả Đại Ngưu đi. Đại Ngưu đã hai mươi hai rồi, sớm đã qua cái tuổi làm luyện đồng rồi. Mà hiện tại lại bị bệnh, thực sự không thể nào hầu hạ gia nữa.” Vương Ma Tử nghe tiếng lập tức xông vào, quỳ dưới đất khóc nói.

Đại Ngưu sau khi thổ huyết thì lại hôn mê, Thập Tam tuy chưa từng học qua y thuật, nhưng người luyện võ cũng hiểu biết một chút. Không để ý đến Vương Ma Tử khóc rống ở một bên, kéo Đại Ngưu vào lòng, tay đặt lên mạch đập của y, chẳng qua là máu đọng trong ngực, phun ra là tốt rồi. Khó chịu với tiếng kêu la bên tai, Thập Tam điểm vào á huyệt của Vương Ma Tử, vừa đẩy vừa phải đem Vương Ma Tử đẩy ra khỏi phòng, cửa lại bị đóng lại, Vương Ma Tử hoảng sợ phát hiện bản thân không phát ra âm thanh gì nữa, trong lòng khẩn thiết, nhưng cũng không còn dũng khí lại xông vào.

Thập Tam đặt tay lên tim Đại Ngưu, nó đang đập, đang kịch liệt đập, cảm giác này rất kỳ diệu, trước giờ Thập Tam chưa từng có. Khí tức nóng hổi của nam tử trong lòng thổi vào ***g ngực mình, trong lòng như được cái gì đó lấp đầy, Thập Tam thỏa mãn thở dài. Lại nhìn sắc mặt kiệt quệ tái nhợt của nam nhân, trong lòng thấy đau như bị kim châm.

Bị ác quỷ xâm phạm mình chặt chẽ ôm trong lòng, Đại Ngưu dù tỉnh lại cũng không dám mở mắt. Nhục nhã và bị ai tràn đầy tâm linh của Đại Ngưu, nhưng dùng khí tìm cái chết đã tiêu tan, y không thể nào quyết tuyệt chọn lựa cái chết, nhưng cũng không thể tìm được đường ra. Người tổn thương mình đang ở bên cạnh mình, nhưng y cái gì cũng không thể làm được.

Thập Tam đã phát hiện Đại Ngưu tỉnh rồi, nhưng Đại Ngưu tự mình giả như đang hôn mê, Thập Tam cũng không vạch trần, chỉ là xiết chặt hai tay. Đột nhiên trước ngực đau nhói, Thập Tam càng xiết chặt người trong lòng, dịch thể nóng hổi nhiễm đỏ ***g ngực trắng tuyết. Đại Ngưu cảm hận cắn ngực Thập Tam, dường như làm như vậy thì có thể báo thù rửa hận được vậy.

Đại Ngưu máu tanh đầy miệng, rõ ràng bản thân cũng có thể cảm nhận được da thịt căng cứng của đối phương, nhưng cánh tay đang ôm y vẫn không chịu thả lỏng, Đại Ngưu càng lúc càng ra sức, nhưng nhiều lắm cũng chỉ nghe thấy một tiếng hừ bực bội. Cố sức của Đại Ngưu cũng chỉ giống như đang đánh lên vải bông, không có bất cứ một tác dụng gì, loại hiện trạng vô lực thay đổi vận mệnh này khiến Đại Ngưu không thể che giấu bi khổ của chính mình, y không thể nào tha thứ, nhưng thân bất do kỷ, chỉ có thể vùi trước ngực Thập Tam vô thanh nước mắt. Thập Tam không biết làm sao an ủi, đành để mặc nước mắt mặn đắng nóng hổi chảy qua vết thương, có một chút đau nhói.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thập Tam đi rồi, khi Đại Ngưu tỉnh lại thì bên cạnh trống không, Đại Ngưu phần hận, nhưng không có phương hướng để hận. Vương Ma Tử cẩn thận đứng ngoài cửa sổ nghe ngóng, rất lâu không thấy động tĩnh mới cẩn thận đẩy cửa vào, thấy Đại Ngưu đỏ mắt ngồi ngây ngốc trên giường, sắc mặt tái nhợt, tóc tai tán loạn, thân thể nửa đắp chăn lộ ra những vết bầm tím, hai mắt ngây dại nhìn phía trước.

Hai mắt ngấn lệ, Vương Ma Tử nuốt nước mắt đi tới cạnh Đại Ngưu, đẩy Đại Ngưu nằm xuống, Đại Ngưu giống như đã mất hồn, tùy ý Vương Ma Tử bài bố.

“Đại Ngưu, sẽ tốt thôi mà.” Nói xong Vương Ma Tử cũng không biết nói gì nữa, ông không thể nghĩ ra cái gì để an ủi hài tử này. “Nghỉ ngơi đi, người còn trẻ tuổi, sẽ tốt thôi, sẽ tốt thôi.” Nói xong lão nhân đi ra chuẩn bị nước rửa ráy cho Đại Ngưu, câu nói đó lan tỏa trong không khí, không ai hồi đáp.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh muốn đi phải mất thật lâu, lần trước Đại Ngưu bị bệnh không điều dưỡng tốt, lần này lại bệnh không nhẹ, thêm ngọn lửa phiền muộn trong lòng, bệnh lần này kéo dài dai dẳng mất một tháng. Vương Ma Tử già rồi, không thể xuống ruộng nữa, hiện tại cỏ trong ruộng đã mọc quá đầu, không có lương thực thì làm sao trôi qua mùa đông? Cầm chén thuốc nhìn Đại Ngưu trầm mặc thần tình trì trệ, Vương Ma Tử than dài, rồi lại gấp, thân thể Đại Ngưu không tốt, cũng không cách nào xuống ruộng.

Còn về người xa lạ đêm đó, trong thôn cũng đồn đại âm ỉ một trận, lâu rồi thì cũng bị đám người quên lãng, mọi người đều nói Đại Ngưu vì chuyện nhà cháy mà trong lòng ô mầu, bệnh không dậy nổi, cũng chẳng ai quan tâm đến bệnh tình của y. Chỉ có Hữu Tiền nghĩ tới những hành động của mình, trong lòng không dậy nổi tư vị gì, luôn cảm thấy có lỗi với Đại Ngưu.

Thấy mọi người đối với chuyện của Đại Ngưu đã không còn để trong lòng lắm, Hữu Tiền liền thấy lẽ phẩm lẽ đi đến nhà Vương Ma Tử. Lúc đó Vương Ma Tử sớm đã bán xong đậu phụ, đang ở trong vườn nhà dọn dẹp. Đại Ngưu thân thể không tốt, đã nằm trên giường một tháng, luôn sầu muộn trong nhà cũng không tốt, ông nghĩ nhân thời tiết đẹp, dọn vườn một chút, để Đại Ngưu ra ngoài sưởi nắng.

“Vương gia gia.” Hữu Tiền nhìn tứ phía không người mới chui vào vườn lão nhân.

“Hữu Tiền?” Mấy tháng không ai đến nhà, Hữu Tiền đến liền khiến lão nhân cao hứng, có Hữu Tiền nói với Đại Ngưu, có lẽ Đại Ngưu sẽ tốt hơn một chút, “Nhanh vào nhà ngồi đi.”

Hữu Tiền cầm lễ vật vào nhà, nhìn xung quanh đồ đạc đều được đặt trên một chiếc bàn không mấy chắc chắn ở dưới gốc táo. “Làm gì vậy, cần ta giúp không?”

Lão nhân đang rầu một mình thì không cách nào mang được Đại Ngưu ra ngoài, liền trực tiếp nói với Hữu Tiền, “Thấy trời đẹp, Đại Ngưu lại một tháng không ra khỏi nhà, muốn đem y ra vườn sưởi nắng, có lẽ tâm tình sẽ tốt lên, bệnh cũng sẽ khỏi.”

“Ừm.” Hữu Tiền đáp ứng một tiếng rồi theo lão nhân vào nhà, khi nhìn thấy Đại Ngưu Hữu Tiền cũng bất giác xót lòng. Sắc mặt Đại Ngưu vàng vọt, hai mắt vô thần mở lớn, không còn ra dạng gì, thân thể ốm không thể tả, hai hàng xương sườn cũng lộ ra, râu dưới cằm vì rất lâu không cạo, gần như đã che kín nửa gương mặt. “Làm sao mà bệnh thành cái dạng này.”

“Ai.” Lão nhân than thở, giúp Đại Ngưu mặc xong y phục, “Giúp một tay, chúng ta dìu y xuống giường.” Dưới sự giúp đỡ của Hữu Tiền và lão nhân, Đại Ngưu cũng xuống được giường, giống như con rối bị mang ra ngoài vườn ngồi lên ghế.

Lúc này đã đến tháng chín, bầu trời tháng chín vừa cao vừa xanh, trong vắt như thủy tinh, khí hậu khô ráo thoáng mát, lá cây trên cây đã phỉm lên ánh sáng màu vàng, vì đầu thu nên vẫn còn chưa rụng, ngược lại trông cứ giống như từng đóa hoa, nở đầy trên cây. Dù cảnh có đẹp hơn nữa cũng không rơi được vào mắt Đại Ngưu, bị một nam nhân xâm phạm cũng không tính là gì, y tự khuyên mình cứ coi như bị chó cắn một phát, nhưng nhà không còn rồi, một trận lửa lớn thiêu rụi chút tưởng niệm và hy vọng cuối cùng mà nương y đã lưu lại, nhận thức này khiến Đại Ngưu thật sự như bị khoét rỗng, y không nhìn thấy hy vọng, không tìm thấy phương hướng, để mặc chính mình trầm mê.

“Đại Ngưu, nhà cháy rồi thì chúng ta dựng lại, đừng như vậy, chúng ta còn trẻ tuổi, sau này tất cả đều tốt thôi.” Hữu Tiền kéo tay Đại Ngưu, hẳn không biết tâm bệnh của Đại Ngưu, chỉ có thể nói lời an ủi chung chung.

“Người nói chuyện với y, ta đi làm cơm, buổi trưa ở lại đây ăn đi.” Lão nhân than thở, quay người ra khỏi viện, ở góc tường run rẩy móc một túi nhỏ trong y phục ra, đổ ra trong tay là một đồng tiền, lão nhân nhìn đồng tiền thì cau mày, mức sống của hai người, lại thêm bệnh của Đại Ngưu, thì với tiền bán đậu phụ của ông không thể chống đỡ nổi, một chút tiền tích cóp bao năm để đường lão cũng đã xài sạch, thực sự không còn biện pháp, lão nhân ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu tìm kiếm trước ngực một chặp, lấy ra một túi tiền có thêu kim tơ ở mép tinh tế xinh đẹp, lão nhân tính toán trong tay một chút, xem ra khá nặng, đây chính là đồ vị gia đó đã để lại, không đến mức bắt buộc dĩ thì lão nhân thật không muốn dùng tới, nói thế nào thì đây cũng là tiền bán thân của Đại Ngưu. Không phải nói ngoa, Vương Ma Tử một đời nghèo khổ, nhưng trước giờ chưa từng làm việc gì trái với lương tâm và không biết liêm sỉ, tiền này không sạch sẽ, nhưng thân thể Đại Ngưu chậm chạp không khỏi, suy nghĩ một chút, đắn đo một chút, lão nhân quyết định ngày mai vào thành, lấy một mảnh vàng trong túi đổi chút tiền lẻ cứu cấp, đợi Đại Ngưu khỏi rồi, chuyện sau này, sau này tính.

Chuyện mấy ngày trước lão nhân đều thấy rõ, nhưng mà thể thái nhạt nhẽo chính là như vậy, Hữu Tiền có thể đến thăm Đại Ngưu đã là chuyện tận hết tình nghĩa rồi. Lão nhân cũng không thể trách móc gì, có sự tác động của Hữu Tiền, Đại Ngưu quả nhiên dần dần hồi phục lại nhân khí, lão nhân cũng thở nhẹ được một hơi. Khi Đại Ngưu chân chính hồi thần đã là chính giữa tháng chín, nhà của y không còn nữa, nhưng vẫn còn mấy mẫu đất, không thể nào để mặc mấy mẫu đất này hoang phế được, y không thể mãi dựa vào một lão nhân nuôi dưỡng. Đợi khi y có thể chân chính xuống ruộng thì đã là cuối tháng chín, trong ruộng một mảng vàng vàng, hạt gạo trĩu xuống, khi gió thổi qua hạt vàng này như bị sóng cuốn bay đi xa xa. May mà có Hữu Tiền giúp đỡ, đất của Đại Ngưu tuy sản lượng không cao, nhưng cũng không đến mức cỏ dại mọc đầy. Xóm người xuống nhìn cây lúa không mấy chắc hạt, Đại Ngưu vô cùng lo lắng, mùa đông này làm sao mà qua a.

Đại Ngưu tầm mắt biết nhìn xa, nhưng cũng lực bất tòng tâm, chỉ là người thì cần phải sống, kéo tha thân thể còn chưa dưỡng tốt Đại Ngưu bắt đầu bận rộn vì cuộc sống của mình, Vương Ma Tử thấy Đại Ngưu bắt đầu có sinh khí, thăm nghĩ chuyện số tiền đó vẫn là không nên nhắc tới, nếu nhắc tới không chừng Đại Ngưu lại dựng hỏa lên, không giải được lại bệnh thêm một trận. Dù sao người đó không còn xuất hiện nữa, cứ coi như là một giấc mộng, tỉnh lại rồi thì họ phải sống những ngày chân thật.

Thập Tam đi khỏi, lý do rất đơn giản, Lãnh Thanh Thanh gửi bồ câu truyền tin, hẩn để lại tiền cho Đại Ngưu đủ sống rồi mới đi. Trên giang hồ lại một trận mưa huyết gió tanh, liên quan tới một huyết án diệt môn của mấy chục năm trước, những người có liên quan tới huyết án này từng người từng người bị giết, mọi người đều biết, có người thuê Yến Thập Tam đi báo thù, không có ai chạy thoát khỏi sự truy sát của Yến Thập Tam, trong nhất thời nhân sĩ giang hồ ai ai cũng cảm thấy bất an.

“Tam thiếu gia, trên giang hồ đồn đãi, chương môn Phùng Kiến của Ngọc Môn Sơn chết trong tay Yến Thập Tam, hiện tại những môn phái có người bị giết đều đã thỉnh Pháp Hoảng đại sư của Thiếu Lâm Tự đứng ra chủ trì công đạo, hiện tại họ đang đi về phía Thiếu Lâm Tự.” Cơ Nguyên đang ở trong viện trêu chọc Trầm Minh Vũ, mấy ngày nay Trần Tín bận rộn việc sinh nhai, không có sự bảo hộ của Trần Tín, Trầm Minh Vũ giống như gà con không còn sự bảo hộ của gà mẹ, mặc cho Cơ Nguyên chà đạp.

“A, các người có việc thương lượng, ta đi trước.” Mắt Trầm Minh Vũ đảo qua đảo lại tới tấp, không đợi Cơ Nguyên trả lời, đã chạy như bay ra khỏi nhà, cũng không cố kỵ đến vấn đề mượn cớ và thất lễ, bảo gia đình chuẩn bị ngựa, rồi đi tìm Trần Tín, còn ở nhà tiếp nữa, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị tên hoàng tử phúc hắc đó ăn mất.

Cơ Nguyên thú vị nhìn vị tiểu huyện thái gia đỏ mặt hoảng hốt khẩn trương chạy trốn, một chút cũng không có lễ nghi, điều này nếu như là ở trên người kẻ khác thì hẩn nhất định đã đại phát lời đình rồi, nhưng một tháng nay ở chung, hẩn luôn cảm thấy vị tiểu huyện thái gia này rất đáng yêu, chếp miệng, trừ Yến Thập Tam ra, không nghĩ rằng còn có người khiến hẩn cảm thấy hứng thú.

“Gia, Yến Thập Tam trên giang hồ, ngài xem chúng ta.” Tên thuộc hạ nhìn sắc mặt chủ tử không xấu lắm nên lớn gan lên tiếng, tranh thủ hảo cảm của chủ tử.

“Được rồi, được rồi.” Cơ Nguyên nhìn người đang quỳ dưới đất, “Đứng lên đi, người nói giang hồ có người chết.” Cơ Nguyên lật tay lại, nhìn bức danh họa treo giữa đại thính, “Chuyện này khó xử lý rồi.”

Cơ Nguyên là một hoàng tử nhàn tản, tìm kiếm Yến Thập Tam cũng chẳng qua là muốn so tài, bây giờ lại động tâm với một huyện thái gia nhỏ bé của huyện Đại Lĩnh, đối với chuyện của Yến Thập Tam cũng không mấy để tâm nữa, nhưng lúc này đồng dạng lại có tin tức của hắn, Cơ Nguyên do dự không quyết, nên đi hay không đây.

“Nghe nói có thể đàm đạo với Yến Thập Tam, mấy đại môn phái đã đi rồi.” Nhìn trúng tâm tư thích xem náo nhiệt của chủ tử, hạ nhân vội vàng đốc thúc.

Cơ Nguyên là một người thích xem náo nhiệt, nghe thuộc hạ nói như thế, cũng thật sự bị gợi hứng thú, tuy vẫn tiếc nuối vị tiểu huyện thái gia trẻ tuổi này, nhưng chuyện của võ lâm vẫn là nặng ký hơn.

Trầm Minh Vũ vốn còn lo lắng vị hoàng tử đó sẽ trừng trị tội của mình, nên bảo Trần Tín đưa hắn trở về, không ngờ bất luận là hoàng tử hay là những đại thần thân cận, sớm đã không còn tung tích, Trầm Minh Vũ cười đến phát ngốc, Trần Tín thì chung quy vẫn lo lắng, tên hoàng tử đó không có mấy ý tốt gì với Trầm Minh Vũ.

Thập Tam bị thương, trường bào hắc sắc thấm đẫm máu, đây là lần đầu tiên, chỉ vì trong lòng hắn đột nhiên thoáng hiện ra thân ảnh nồng hậu khỏe mạnh kia. Sắc mặt Thập Tam âm tàng, cũng cảm thấy bản thân đối với nam tử tên Đại Ngưu kia đã quá mức quan tâm. Là một sát thủ, một sát thủ hàng đầu, nhất định phải tuyệt tình tuyệt dục, sư phụ đã dùng máu để chứng minh sự thật này. Người này không thể lưu nữa, Thập Tam uống rượu Nữ Nhi Hồng thượng đẳng, nhìn cảnh trí gần sông, lý trí hắn biết không thể lưu Đại Ngưu sống nữa, nhưng cảm tình hắn lại rất có mâu thuẫn. Nghĩ hết nửa đêm, Thập Tam quyết định không đi gặp người đó nữa, đã cho y đủ tiền, cũng coi như sông phẳng rồi.

Đại Ngưu tuy có thể xuống ruộng làm việc, nhưng tinh thần vẫn ủ rũ, Hữu Tiền không nhìn nổi bộ dáng chán nản của Đại Ngưu nữa, một ngày sáng sớm kéo Đại Ngưu vào thành cạo râu. Đại Ngưu không vui vẻ gì mấy đi theo, y tuy biết người khác không biết chuyện y bị người xâm phạm, nhưng trong lòng vẫn lo sợ, luôn cảm thấy người khác khinh bỉ y. Cúi đầu đi theo Hữu Tiền vào một tiệm cạo râu, Hữu Tiền phân phó sư phụ giúp Đại Ngưu cạo tẩy sạch sẽ.

Đại Ngưu cực kỳ yêu thích sạch sẽ, nhưng râu y lại mọc cực nhanh, dù cạo sạch thì không đến nửa tháng lại mọc đầy ra, phí tiền cũng không giúp ít được bao lâu, vì thế y thường ít khi bỏ tiền ra làm việc này. Hữu Tiền cũng ở bên cạnh cạo râu, hai người ngồi cùng một bên, cứ một câu hỏi một câu trả lời, nhưng không quay nhìn đối phương, đợi sư phụ làm xong rồi, Hữu Tiền mới quay đầu nhìn Đại Ngưu, kinh ngạc không nói một lời. Hữu Tiền từ rất sớm đã biết Đại Ngưu rất dễ nhìn, chỉ là từ sau khi họ đến tuổi mọc râu, Đại Ngưu lại không thường cạo râu, mới che giấu đi gương mặt dễ nhìn của y, không ngờ đã qua mấy năm, Đại Ngưu thế nhưng càng lúc càng tuấn lãng.

Mây kiếm mắt trong, sóng mũi cao, bờ môi dày thích hợp với khuôn mặt, giống như trân châu vướng bụi trần, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, kéo Đại Ngưu về thôn, trên đường các cô nương đều đỏ mặt cười yêu kiều bàn luận về vị thanh niên tuấn lãng này, Đại Ngưu còn cho rằng chuyện của mình bị bại lộ, càng không dám ngẩng cao đầu. Hữu Tiền sắc mặt phức tạp nhìn Đại Ngưu, giống như thứ bản thân yêu thương bị người đoạt mất, hắn có chút hối hận vì đã cạo tẩy cho Đại Ngưu sạch sẽ như vậy, còn không bằng để y cả một đời cứ mang bộ dáng như cũ.

Khi trở về thôn thì vừa gần tối, nhà nhà hộ hộ đều rời ruộng về nhà, họ nhìn thấy Đại Ngưu sau khi được thay đổi, nếu không phải có Hữu Tiền, chắc cũng không có ai dám chắc như vậy. Đại Ngưu giống như biến thành một người khác, các cô nương trong thôn ai ai cũng quí dị tránh một bên nhìn Đại Ngưu trước đây còn xấu đến đòi mạng, sau khi cạo tẩy lại có thể không khác gì với các công tử trong thành, ai cũng không kìm được mà động tâm. Vương Ma Tử thấy bộ dáng đã biến đổi của Đại Ngưu cũng kinh ngạc, lại nhìn các cô nương xấu hổ đỏ mặt ở sau lưng Đại Ngưu, bất giác cười nói: “Thật là, tẩy rửa sạch sẽ rồi, vận may cũng tốt lên, xen ra Đại Ngưu đã có vận đào hoa rồi.” Trong lòng Hữu Tiền không vui, buồn bực quay đầu rồi đi mất, Vương Ma Tử còn cho rằng hắn ghen tỵ, cũng không để ý, Đại Ngưu vì vẫn tự cho rằng mọi người đang chế nhạo y, cũng không hề chú ý Hữu Tiền đã đi khỏi.

Viễn cảnh tương lai cũng không phát triển như nguyện của lão nhân, cho dù tướng mạo của Đại Ngưu đã hợp chuẩn, nhưng lại không có nhà, cũng khó thể cưới vợ. Đại Ngưu tuy đã cạo tẩy sạch sẽ, trở nên dễ nhìn, nhưng người thì lại càng trở nên trầm mặc. Lão nhân biết vướng mắc khó qua trong lòng Đại Ngưu, nghĩ

muốn xung hỉ cho Đại Ngưu. Tiền mà người đó để lại vẫn còn nhiều, có xây lại một căn nhà mới cho Đại Ngưu cũng không thành vấn đề, sau đó cũng đủ để Đại Ngưu làm một vốn liếng buôn bán nhỏ, nhưng điều quan trọng là làm sao đề cập với Đại Ngưu, nếu nói rõ lai lịch của số tiền, dựa theo cá tính của Đại Ngưu thì có chết cũng không chịu nhận.

Đại Ngưu không biết tâm tư của lão nhân, mỗi ngày đều trở về đám tro tàn của nhà cũ thu nhặt những thứ còn có thể sử dụng, y chuẩn bị mùa đông năm nay sẽ cùng các hộ sản bản ở thôn cách vách lên núi đi săn, tích trữ qua hết mùa đông, mùa hạ trồng ruộng, lại làm thêm chút việc lật vạt, gom góp tiền bạc, nhờ hàng xóm giúp đỡ, vậy hai năm sau có thể dựng lại được nhà mới.

Lão nhân nghĩ tới nghĩ lui, cũng tìm được một phương pháp vẹn cả đôi đường, buổi tối khi Đại Ngưu về nhà, ông bảo Đại Ngưu ngồi xuống.

“Có chuyện gì, Vương gia gia.”

Vương Ma Tử hút tẩu thuốc nhìn Đại Ngưu, chậm rãi thở ra một đám khói, “Đại Ngưu a, ta đã là người bán trăm tuổi rồi, cũng sắp nhập thổ, mấy năm nay cũng may có người chiếu cố, không thì không biết bộ xương già này của ta còn sống được bao năm.”

“Gia gia, đừng nói như thế, ngài sẽ trường thọ mà.” Đại Ngưu có chút lo lắng, lão nhân thường khi già rồi sẽ không thích nói đến chữ chết, một khi nói rồi, cũng chính là lúc đã sắp bước vào mồ.

“Ta không sao, thân thể vẫn còn tốt.” Lão nhân biết tâm tư của Đại Ngưu, “Ta chỉ là nói phòng ngừa, người thuyết thư không phải luôn nói phải chuẩn bị sẵn tâm lý sao. Người xem ta không con không cái, bên cạnh cũng chỉ có một mình người, ta thấy người cũng là một hài tử tốt. Tiền này, là sống không mang theo, chết không mang đi, ta muốn dùng số tiền tích cóp cả đời để xây cho người một căn nhà, cũng hy vọng người sẽ dưỡng ta đến lúc xuống mồ.”

“Gia gia, đây làm sao mà được, chúng ta không thân không thích, ngài làm sao có thể.” Đại Ngưu kinh ngạc không biết nói sao cho tốt.

“Người là hài tử tốt, ta tận mắt thấy người trưởng thành, hưởng hồ mấy năm nay cũng là do người một lòng chăm sóc ta, không có người thì nào có lão nhân ta ngày hôm nay, người nếu không ghét bỏ, thì sau này ta chính là thân gia gia của người.”

“Gia gia, không thể được, ta vẫn luôn xem ngài là thân gia gia của ta, nhưng mà tiền này ta không cần, đó là tiền dưỡng lão của ngài, nếu như không còn nữa, sau này ngài làm sao?” Đại Ngưu khóc mắt đỏ hồng, y không ngờ sau khi cha nương đi rồi mà vẫn còn một lão nhân thế này suy nghĩ cho y.

“Đại Ngưu.” Lão nhân đặt tẩu thuốc sang một bên nhìn chăm chú thanh niên trước mắt, “Đây cũng coi như là ta xây một hậu lộ cho chính mình, có người rồi, ta đi cũng an tâm, nếu không chỉ có một mình ta, đến khi già chết xuống mồ, sẽ rất cô đơn. Người là hài tử tốt, gia gia tin người, lấy cho người một người vợ tốt, ngày tháng sau này của chúng ta khẳng định sẽ càng ngày càng dễ sống.”

“Gia gia.” Đại Ngưu mang theo ý khóc, “Ngài biết mà, ta, thân thể này của ta, thân thể này dơ bẩn.” Nói xong Đại Ngưu liền nước mắt như mưa, lão nhân trước mắt này đã thấy được thảm cảnh của y sau khi bị người xâm phạm, với thân thể như thế này, làm sao mà ôm nữ nhân.

“Đại Ngưu, chúng ta là hán tử đường trắng, chuyện đó cứ coi như là bị chó cắn thôi. Việc đó không thể trách người, gia gia đều thấy rõ, người đó đã đi rồi, về sau chúng ta vẫn phải gắng đầu làm người.”

“Gia gia, ta.” Đại Ngưu nghẹn ngào không nói nên lời, nhiều ngày như vậy rồi, y vẫn luôn tự xem thường mình, là lão nhân cho y sự an ủi lớn nhất, ít nhất có một người, biết hết toàn bộ mọi chuyện những không hề khinh rẻ y.

“Đại Ngưu, khóc đi, nhưng đây là lần cuối cùng, sau này không thể khóc nữa, người là nam nhân, không thể dễ dàng rơi lệ.” Sau lời nói của lão nhân, Đại Ngưu cũng không thể không chế nổi nước mắt ủy khuất của mình nữa, giống như nước lũ vừa vỡ đê, thấm ướt vạt áo trước ngực.

Cách mấy ngày sau, lão nhân đứng trước mặt trưởng lão và toàn thể dân thôn nói ra quyết định của mình, cũng mời mọi người làm chứng. Trong thôn có rất nhiều thanh niên ngưỡng mộ Đại Ngưu, lại qua mấy ngày

nhà của Đại Ngưu bắt đầu được dựng lại, lão nhân vào thành đổi một số tiền đủ để xây nhà. Thấy mặt Đại Ngưu lại lúng phúng râu, lão nhân lại dẫn Đại Ngưu đi cạo tẩy, sau khi làm sạch sẽ, liền nhờ người đi mai mối cho Đại Ngưu.

Thấy Đại Ngưu đã hoàn toàn hồi phục lại và nhận được sự ái mộ của các cô nương ở mấy thôn xung quanh, trong lòng Hữu Tiền chưa xót, nhưng cũng không thể làm rõ là đang ngưỡng mộ Đại Ngưu hay đang đổ kỵ với những cô nương đó, mỗi ngày để giả vờ nói cười với Đại Ngưu. Hôn sự của Đại Ngưu cũng coi như đã được định, hơn nữa còn nói với Hữu Tiền sẽ tổ chức chung với hôn sự của hắn, trong lòng Hữu Tiền ngũ vị tạp trần, không mò ra đầu mối, theo lý mà nói hắn nên cao hứng cho hảo hữu của mình, nhưng trong lòng hắn chỉ cảm thấy không thoải mái.

Nơi giang hồ cách xa Đại Ngưu cũng biến động, huyết án diệt môn mấy chục năm trước lại được khơi ra, một vòng báo thù bắt đầu.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Cuộc sống của Đại Ngưu dần đi vào nề nếp, cũng có một chút bất đồng, đó là vô luận đi tới đâu, luôn có các cô nương các bà vợ liếc Đại Ngưu rồi cười mỉm, không còn râu dưới cằm, giống như không còn được che giấu, mỗi lần Đại Ngưu từ ruộng trở về đều bị chọc đến đỏ mặt, càng khiến cho những nữ nhân đó hi hi ha ha cười lớn tiếng.

Ruộng nhà Đại Ngưu cũng coi như bị hoang phế rồi, sau đó là huyện thái gia khi đến thăm ruộng nhà Trần quả phụ đã kiến nghị Đại Ngưu đổi thành làm nhà kính trồng rau, Đại Ngưu không hiểu cái gì là nhà kính trồng rau, nhưng huyện thái gia tràn đầy hứng thú, lại thêm mảnh ruộng này của y nhiều tháng không có người thu dọn, lương thực năm nay cũng không được bao nhiêu, chủ ý của huyện thái gia chẳng qua coi như là một chút hy vọng sau cùng, nên y cũng đồng ý thay đổi, chuyển sang trồng rau.

Đại Ngưu là một nông dân điển hình, chịu kham chịu khổ, chân thật hàm hậu, y thấy các hương thân giúp y chuẩn bị vật dụng để dựng nhà, cũng liền quên đi khoảng cách trước đó với hương thân, gặp người nào cũng đều cười ha ha chào hỏi.

“Đại Ngưu.” Một giọng nói tinh tế của nữ nhân dọa Đại Ngưu một phát, Đại Ngưu dừng chân quay đầu, là cô nương của hộ Lý gia sẵn bản thân kể bên, Đại Ngưu có chút không hiểu lắm.

Nữ tử đó không quá đôi mươi, trên người mặc áo bố lam, quần trên chân thì xắn lên tới đùi, cặp đùi trắng nõn nà càng thêm ôn nhuận sáng mịn dưới mặt trời. Đại Ngưu trước giờ chưa ở cùng nữ nhân, hoặc chưa từng nói chuyện với nữ nhân, vừa nhìn thấy nàng như vậy, liền đỏ mặt, vội vàng nghiêng mặt đi.

“A, có chuyện gì?” Mục quang của Đại Ngưu di chuyển không ngừng, nhưng là không dám nhìn Lý Chiêu Đề.

Trong tay Lý Chiêu Đề cầm một cái thau gỗ nặng chừng mấy cân, trong thau là y phục vừa được giặt sạch, nàng vừa giặt xong y phục ở bờ sông Diêm Vương, vừa khéo đến nhìn thử xem người được mai mối. Từ xa nhìn thấy Đại Ngưu anh tuấn nàng liền yêu thích, khi thấy dáng vẻ Đại Ngưu hàm hậu, nàng càng thỏa mãn không thôi, cho dù nghèo một chút cũng không sao cả, hai người còn trẻ, cũng sẽ có cách thôi.

“Ân.” Tuy nói là nữ tử thôn quê không mấy để ý lễ nghĩa, nhưng gặp phải người mình thích, nữ tử bình thường nể quả cảm này cũng đỏ mặt, cười ha ha vài tiếng, rồi chạy mất như một cơn gió.

Vì mọi người biết Đại Ngưu nhờ người ta đến nhà nữ hài để mai mối, nên không có ai cảm thấy nữ hài phóng đảng, chỉ thấy cả hai thật xứng đôi, đều lộ ra nụ cười thiện ý, Đại Ngưu vẫn không dám ngẩng đầu, đầu cúi sắp đụng tới đất rồi.

“Đại Ngưu.” Hữu Tiền hung hăng vỗ lên vai Đại Ngưu, “Trưa rồi, không về nhà ăn cơm còn ở đây làm gì.” Hữu Tiền ở dưới ruộng đi lên liền thấy Đại Ngưu giống như hài tử làm sai chuyện, cúi đầu đứng tại chỗ.

“Ai da, người không thấy sao, cô nương thôn kế bên đến gặp rồi đó.” Tú Cô vẻ mặt cười nhạo đi tới sau lưng, trong tay cầm chiếc khăn sạch.

“Nga, nga.” Đám trai tráng cùng trở lên với Hữu Tiền cũng rầm rộ nhìn qua, Tú Cô đã chính thức đính ước với Hữu Tiền, Hữu Tiền nói kết hôn cùng lúc với Đại Ngưu, mới kéo dài hôn sự của mình.

“Cái gì?” Hữu Tiền đón lấy khăn trong tay Tú Cô, một tay lau mặt một tay kéo Đại Ngưu đi về. Làm như không chút để ý đến bản thân khi đang kéo tay Đại Ngưu đi về lại tự nhiên như thế, nhưng cũng quái dị như thế.

Tú Cô tự nhiên đi ở giữa Hữu Tiền và Đại Ngưu, tách hai tay đang nắm lấy nhau của hai người, Đại Ngưu thì không làm sao, nhưng Hữu Tiền lại nhìn Tú Cô một cái, cảm thấy nhãn thần của Tú Cô giống như mang theo ý tứ gì khác, hắn không nói cái gì, Hữu Tiền tự nhiên kéo tay Tú Cô, Tú Cô đỏ mặt cúi đầu.

“Vừa rồi ngươi nói cái gì?” Hữu Tiền đem chiếc khăn dính đầy mồ hôi và bùn đất đưa lại cho Tú Cô, thuận tiện hỏi.

“Cái kia, Đại Ngưu không phải là nhờ người mai mối sao, người mai mối đó chính là đến hộ sản Lý gia ở thôn kế bên, ta thấy muội tử đó cũng không tồi, tướng mạo dễ nhìn, thân thể khỏe mạnh, là một người biết quản chuyện nhà.” Tú Cô cười nói với Hữu Tiền, còn không quên đánh mắt sang Đại Ngưu.

Hữu Tiền hừ một tiếng, “Cao to thô kệch như vậy, làm sao mà xứng.” Cũng không phải nói Đại Ngưu không xứng với cô nương nhà người ta, mà là cô nương nhà người ta không xứng với Đại Ngưu. Tú Cô đảo mắt, “Được rồi, nhanh về nhà ăn cơm, trở về thôi.” Rồi kéo Hữu Tiền đi. Trong lòng Hữu Tiền khó chịu vô cùng, vừa nghĩ tới Đại Ngưu sẽ cùng một nữ tử nào đó sống chung thì hắn lại cảm thấy không chịu nổi, mang bộ mặt tức khí rời đi.

Đại Ngưu đứng giữa đường giật mình rất lâu, sắc mặt trắng bệch, y vốn cho rằng bản thân xấu xí có bao nhiêu thấp kém, nhiều năm như vậy cũng không có nữ hài nào tới cười đùa. Cánh cửa hôn sự này, Đại Ngưu ít nhiều cũng thích, nhưng bị Hữu Tiền nói như thế, trong lòng Đại Ngưu liền co thắt, khó chịu vô cùng.

Nhà của Đại Ngưu còn chưa bắt đầu xây, hiện tại vẫn ở nhà của Vương Ma Tử, y xách cuốc đi vào nhà, thì nghe thấy tiếng cười thanh thoát của nam nhân. Đại Ngưu ngẩng đầu, nhìn thấy huyện thái gia và tiểu đông gia Trần gia đều ở đây, y cười chào hỏi.

“Không có cái gì ngon, lão gia nếu không chán ghét, thì ở lại đây ăn một bữa đi.” Vương Ma Tử thấy Đại Ngưu trở về, liền làm chủ lưu Trần Minh Vũ lại, “Đại Ngưu, ra ngoài mua một cân thịt, một cân rượu, chúng ta cùng nâng chén.” Trần Minh Vũ là một vị quan tốt hiếm gặp suốt mấy năm nay, không làm ra vẻ quan trên, còn tận sức giúp đỡ bá tánh, lại thêm Trần Minh Vũ ngồi nói chuyện giúp lão gia tử vui vẻ, Vương Ma Tử tự nhiên nguyện ý mời hắn một bữa cơm.

“Ân.” Đại Ngưu tẩy rửa sơ qua, mang theo bạc ra ngoài.

“Ta không biết uống rượu.” Nghe thấy bảo có uống rượu, Trần Minh Vũ liền cảm thấy nhức đầu, vốn là hắn không thích mấy vụ xã giao này, càng không muốn vào lúc này còn phải bức bách bản thân, nhưng lão nhân gia lại nhiệt tình như thế, giống như hắn không uống rượu thì sẽ mắc phải tội lớn.

“Không sao, hôm nay lão nhân cao hứng, ta uống thay ngươi.” Trần Tín dịu hòa nói, hắn biết Trần Minh Vũ không biết uống rượu, cũng không nguyện ý để người khác nhìn thấy phong tình của Trần Minh Vũ sau khi uống rượu, bình thường hắn đều nghiêm cấm Trần Minh Vũ uống rượu ở bên ngoài.

“Ha ha, uống được rượu thì tốt, không uống được thì cũng không cưỡng cầu.” Lão nhân cao hứng, “Trong nhà còn có rau của nhà trồng, đều là mới hái lên. Đây đều là nhờ ân đại nhân, nếu không năm nay chúng tôi làm sao mà qua.” Lão nhân vừa bắt đầu cũng không tán thành vụ trồng rau này, lương thôn đều là dựa vào lương thực ăn cơm, không có lương thực sao mà được chứ, nhưng cũng vì đã vào thu, dù có trồng lương thực cũng không kịp nữa, cũng đành thử làm theo lời lão gia trồng rau. Không ngờ lão gia này cũng đều đã an bài tốt, nói họ trồng được rồi, đến lúc thì tựu lâu trong thành sẽ tới mua, họ chỉ phụ trách lo gieo trồng, rồi gom tiền bán được đi mua lương thực thì sẽ vẫn còn dư lại, điều này khiến lão Vương vui như được trẻ lại.

Đại Ngưu vì mẫu thân mất sớm, phụ thân thân thể không khỏe, từ rất nhỏ đã phải học cách gánh vác gia đình, y làm cơm tuy không thể xứng là trân quý mỹ vị, nhưng cũng nuốt trôi. Trần Minh Vũ và Trần Tín cũng không phải người kén chọn, bữa cơm này mấy người ăn uống rất vui vẻ, sau khi ăn xong không lâu thì

Trần Tín cùng Trầm Minh Vũ và cả Đại Ngưu cùng ra xem ruộng rau, sau đó Đại Ngưu ở lại làm việc, Trần Tín dẫn Trầm Minh Vũ về huyện thành. Trở về huyện thành, hai người lúc này vẫn còn là lúc đang khó xử vì bị Cơ Nguyên quấy rầy, Cơ Nguyên phái người đưa thư, nói hẳn phải đi Giang Nam, lúc này cả hai mới thở nhẹ được một hơi.

Cơ Nguyên gấp gấp lên đường coi náo nhiệt, truyền tin cần chuẩn bị khoái mãn. Không quá ba ngày họ đã đến địa giới Giang Nam. Giang Nam ngày thu tuy không có hoa đỏ liễu xanh như lúc mùa hạ, nhưng cũng ruộng lúa mênh mông, dưa quả phong phú, cũng mang theo một âm vị riêng biệt. Mấy thuộc hạ thấy chủ tử đã đến địa giới Giang Nam không còn vội vã lên đường nữa, liền vội thay chủ tử tìm nơi hưởng lạc.

“Không đi, ta muốn đến Dương Châu gặp Thanh Thanh.” Cơ Nguyên chậm hành trình lại, hơn phân nửa là vì mỹ cảnh ven đường, những thanh lâu kỹ quán, với một kẻ đã nhìn quan cực phẩm mỹ nhân như hắn thì không nhắm trúng một ai. Giờ đi gặp Thanh Thanh, cũng không còn gấp gáp như lúc ban đầu, vốn hẳn tìm tới Lãnh Thanh Thanh là vì tin tức của Yến Thập tam, lúc đó trẻ tuổi khí thịnh, khẩu khí gan đua, chứ cũng không có hận thù to lớn gì, hiện tại đã qua một năm có thừa, tâm tư đó sớm đã nhạt đi. Lần này tới, chẳng qua chỉ có một chữ chơi, còn về chuyện gặp Lãnh Thanh Thanh, là do hắn thật sự thích cá tính của lãnh mỹ nhân đó.

Ở Dương Châu, thời giết ngày thu trời cao trong xanh, hoa thuyền của Lãnh Thanh Thanh vẫn trôi lượn trên hồ như bình thường, nhưng có cái không giống bình thường, là tú bà Xuân Hương Lâu đang nghiêng răng nuốt giận, vị gia đó vừa tới, cô nương liền không tiếp khách nữa, bà dù có gấp gáp sợ hãi cũng không có cách nào, ai bảo người ta là đầu bài.

Trong màn trướng phấn hồng, Thanh Thanh cầm quyển sách dựa trước cửa sổ, đường nhìn thì không đặt trên sách, có vẻ như đang nhìn bàn trang điểm, nhưng thật ra đang nhìn người trên giường. Cũng vẫn là bộ dáng muôn thuở, trong lòng ôm kiếm, nửa tựa vào giường, nhưng nếu nhìn kỹ, hình như có cái gì thay đổi. Thanh Thanh là một nữ tử thông minh, biết bản thân chẳng qua là một món đồ chơi trong tay gia thôi, nếu không phải gia tâm huyết dâng trào, nàng căn bản sẽ không còn sống tới bây giờ, nhưng cho dù là như vậy, Thanh Thanh cũng không thể quên ân cứu mạng của gia, càng không cần phải nhắc tới tình cảm dần dần biến chất trong lòng nàng.

Cho dù làm công cụ tiết dục của gia Thanh Thanh cũng không để ý, ít nhất nàng là người duy nhất từng được gia ôm vào lòng trừ thanh kiếm kia, chỉ cần điểm nhỏ này đã khiến Thanh Thanh thỏa mãn, nhưng lần này gia thay đổi rồi, nhiệm vụ xong trở về, gia chỉ lạnh lùng liếc nàng một cái, rồi tự mình tựa vào giường nghỉ ngơi, không nhìn nàng thêm chút nào nữa. Nàng không biết đã phát sinh chuyện gì, có phải là bản thân làm chuyện gì quá phận hay không, nhưng nàng không dám hỏi, nàng biết gia là người ghét ồn ào nhất, trong mắt gia chỉ có người chết và người sống, nàng trong mắt gia, nhiều lắm cũng chẳng qua chỉ là một người sống mà thôi, có lẽ, hiện tại gia còn không nhớ tên của nàng nữa.

Một ngày một đêm rồi, nội thất an tĩnh khiến Thúy Ngọc cung kính đợi hầu hạ ở bên ngoài yên tâm không ít, nàng thật sự lo lắng cho thân thể của cô nương, sẽ chịu không nổi sự giày vò của vị gia đó. Cô nương nói thể nào cũng là đầu bài Dương Châu, nhưng vào trong tay vị gia đó rồi thì cũng chỉ giống như kỹ xướng bình thường bị giày vò, không, nhìn bộ dáng thê thảm của cô nương, có thể còn không bằng kỹ xướng tầm thường, lần nào vị gia đó đi rồi cô nương không phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng chứ, cùng là nữ tử, Thúy Ngọc tâm mềm cũng đau lòng cho cô nương.

Mặt trời nghiêng về tây, nhìn người đã nghỉ ngơi một ngày một đêm, Thanh Thanh cẩn thận vén màn lên, phân phó Thúy Ngọc làm mấy món thanh đạm, nàng nghĩ để gia ăn chút gì đó, để dậy lên tinh thần.

Thập Tam nhìn giống như đã ngủ, trên thực tế thì rất tỉnh táo, nhất cử nhất động của Lãnh Thanh Thanh trong nội thất đều nằm trong sự quan sát của hắn, hắn nhắm mắt dưỡng thần chẳng qua là vì suy tính cho đêm nay. Hắn nhận ủy thác, bốn người, đều là nhân vật hàng đầu có mặt mũi, vốn cho rằng xong chuyện thì sẽ lập tức trở về thôn đó, không nghĩ tới chuyện lại phiền phức hơn nhiều so với dự liệu của hắn, may mà tối nay là người cuối cùng.

Hai mươi năm trước, vì một tấm bản đồ kho báu không hề tồn tại mà khiến cho Liễu Trang trên dưới hơn trăm mạng người trong một đêm bị giết sạch, cùng với thảm án của hộ nhân gia này, truyền thuyết về tấm bản đồ kho báu cũng biến mất, hai mươi năm sau một âm mưu to lớn đã giăng lưới cả võ lâm, khi đám

người còn chưa ý thức được sự giết chóc thì nó đã bắt đầu.

Sát thủ là một cây kiếm, không có thứ gọi là hắc bạch, chỉ cần người ra giá, hắc liền trở thành vũ khí trong tay người. Thập Tam cũng không ngoại lệ, hắc du tẩu giữa chính nghĩa và tà ác, đã cầm tiền của người, thì giết, chẳng qua như vậy thôi, nhưng hiện tại Thập Tam lại trở thành một con cờ, không biết từ lúc nào, hắc cũng bị cuốn vào âm mưu này. Thập Tam không phải không biết, nhưng mà có quan hệ gì đâu cơ chứ? Hắc không biết dưới tay hắc đã có bao nhiêu oan hồn, nếu nói báo thù, hắc cũng không biết có bao nhiêu người muốn dồn hắc vào chỗ chết.

Kẻ giết người, rồi sẽ bị người giết. Thập Tam từ nhỏ đã nghe sư phụ dạy cho đạo lý này, rồi sẽ có một ngày hắc sẽ bị giết ở một xó xỉnh nào đó, lặng lẽ biến mất, đây là vận mệnh của hắc, Thập Tam không thể thay đổi, cũng không muốn thay đổi. Nhân sinh của Thập Tam, cho đến hiện tại cũng chỉ có giết người, tin tức, giết người, đơn giản sống như thế, trong đám người, có nhiều lúc trừ mục tiêu cần giết chết ra hắc không còn nhìn rõ bất cứ sinh vật sống nào nữa, duy độc chỉ có Đại Ngưu là ngoại lệ, thân thể nhiệt hỏa của người đó, mạch đập hữu lực, khí tức nóng bỏng, giống như thổi sắt được đun nóng, ẩn sâu trong linh hồn của Thập Tam.

Đại Ngưu đã khiến Thập Tam tìm được cảm giác đang sống, cho nên Thập Tam không muốn buông tay, hắc tính toán sau khi xong nhiệm vụ thì chắc thương thế của Đại Ngưu cũng đã khỏi, hắc cũng đã nghĩ, hắc sẽ trở lại mang Đại Ngưu đi, thân thể nóng bỏng của Đại Ngưu so với thanh kiếm trong lòng không biết tốt hơn bao nhiêu phần.

Khi Thanh Thanh phân phó đi làm mấy món ăn thì Thập Tam đã nghe thấy tiếng huyền áo ở xa xa, trong đó còn có mấy người có công phu không tồi, Thập Tam không muốn vướng mắc chuyện phiền phức, nên thả người nhảy ra cửa sổ, sau mấy lần lóe lên liền tiêu thất trên mặt hồ, nhờ đêm tối che giấu đi thẳng về phương xa. Thanh Thanh ngậy ngậy nhìn theo bóng gia, trong lòng khó chịu, nàng biết, gia vĩnh viễn sẽ không thuộc về nàng, điều khiến nàng thương tâm chính là, lần này, gia ngay cả mộng cũng không để lại cho nàng.

Một chiếc thuyền nhỏ không nghe lời ngăn cản tiếp cận hoa thuyền, đêm thu vẫn rất lạnh, nhưng Cơ Nguyên vẫn cầm theo một chiếc quạt, làm ra vẻ. Không may, dựa vào nhân lực của hắc vừa khéo nhìn thấy Thập Tam nhảy ra khỏi cửa sổ, gần như không có chậm trễ, hắc đạp lên nước đuổi theo, trên chiếc thuyền nhỏ nhất thời hỗn loạn vô cùng, trên chiếc thuyền lớn không xa, những người đi theo Cơ Nguyên cũng biến mất trên mặt hồ.

Vì tiếng hô hoán vừa rồi, mục quang của đám người đều tập trung lại đây, chờ coi náo nhiệt, đêm thu ở Dương Châu thành rõ ràng càng ồn ào hơn.

Lại nói về Thập Tam phóng người nhảy khỏi Dương Châu thành, ngay cả cửa thành hắc cũng không cần đi qua, thủ vệ gác cổng thành chỉ cảm thấy trước mắt hoa đi, đã không còn bóng dáng, lớn tiếng la có trộm, nhưng ngay cả một góc áo cũng không thấy. Đợi đến lúc Cơ Nguyên đến thì lại bị vây lấy, thứ nhất khinh công của Cơ Nguyên không bằng Thập Tam, thứ hai Cơ Nguyên rất thích mặt bạch y, trong bóng đêm càng thêm rõ ràng.

Thủ vệ giữ cổng thành bắt không được Thập Tam, liền vây Cơ Nguyên ở chính giữa, Cơ Nguyên tức giận đầy đầu, mắt thấy có thể thấy được chân diện của Thập Tam, nhưng lại bị đám ngu xuẩn này quẩn chân.

“Một đám cẩu nô tài, không biết gia là ai sao, thế nhưng dám chắn đường của gia.” Con người xinh đẹp của Cơ Nguyên tỏa đầy hàn ý trong bóng đêm.

“Bất kể người là ai, dám tự tiện xông qua cổng thành, thì chính là bị tội chặt đầu, còn không ngoan ngoãn chịu trói.” Võ quan đứng đầu trăm mặt lớn tiếng quát mắng Cơ Nguyên, trong gió đêm, sắc mặt Cơ Nguyên lạnh lùng, vẻ đẹp như châu ngọc, y bào bạch sắc bay bay trong bóng tối, tựa như thần tiên. Võ quan đó thấy bộ dáng Cơ Nguyên như thế không khỏi sợ hãi, nam tử thế này không giống những võ lâm tiểu tốt thường thấy, đứng thủ ở cửa thành, y đã từng gặp qua đủ loại quan viên, phú thương, nhưng trước giờ chưa từng thấy người có khí chất thế này, Cơ Nguyên vô hình trung giải phóng ra khí chất của hoàng gia áp chế khiến cho võ quan đó xem chút đã không thể tự không chế mà quỳ xuống trước mặt hắc.

Võ quan đó cũng là người thông minh, y không nói lời nhục mạ vấy bẩn Cơ Nguyên nữa, nhưng cũng không

thể nào cứ thế thả người đi, trong lúc còn chưa biết làm sao người của hai bên chỉ còn có thể lặng lẽ đối kháng bảo trì cân bằng. Cơ Nguyên đã tức giận lại càng tức giận, nhưng chuyện này cũng không thể nào trách những thủ vệ này, dù sao họ cũng là làm tận chức trách, nếu như cửa thành này cứ ra vào tùy ý, vậy giang sơn của Cơ gia còn có thể gìn giữ được bao lâu.

Không bao lâu, thuộc hạ đi sau Cơ Nguyên đuổi tới, đưa một thẻ bài cho vị võ tướng đó, vị võ tướng nhìn thẻ bài thì liền hoảng hốt, nói một câu đã đắc tội rồi bảo binh sĩ nhường đường, bản thân y cũng trở lại đúng cương vị. Thấy tên kia tự nhiên không còn ý kiến gì, Cơ Nguyên mắt trừng miệng há, nhất thời ngây ra tại chỗ. Nắm lấy thuộc hạ kể bên tùy tiện hỏi một chút, xác thật là vừa đưa ra thẻ bài của hoàng tử, mới quay ra nhìn vị võ quan đang đứng ổn định ở cương vị, thân cao thước tám, lưng hùm vai gấu, cũng là một người hảo hán. Ánh mắt Cơ Nguyên xoay chuyển mấy cái, cảm thấy vị võ quan trước mắt này so với hắc ảnh thần bí kia càng thú vị hơn, liền không còn muốn truy theo hắc ảnh nữa, mang theo nụ cười giả ý đi tới chỗ võ quan.

Thập Tam xuất thành rồi ẩn mình trong một phiến rừng nhỏ, vừa rồi khi ra khỏi hoa thuyền hán liền phát giác có người theo sau mình, nhưng trong thành đông dân nhiều chuyện, hán không tiện giết người, chỉ còn cách dụ kẻ đó ra ngoài thành, không ngờ sau khi tránh vào rừng thì chờ tới khi trăng lên cũng không thấy bóng dáng kẻ kia đâu, hán men theo đường cũ quay về cửa thành, một mảng đen kịt nào có khí người, lại ngẩng đầu nhìn trăng trên cao, tính toán thời gian, đánh giá phương hướng, mục tiêu là Thành Sơn phái hiền hách ba mươi mấy năm nay ở năm mươi dặm ngoài thành Dương Châu.

Dựa vào khinh công, không quá nửa canh giờ, Thập Tam đã ngồi trên đỉnh nóc nhà của trường môn Tô Hưởng Sơn của Thành Sơn phái, có thể là Tô Hưởng Sơn đã nghe được phong thanh gì, trong vườn, chỗ tối chỗ sáng đều đầy kín bóng người dao động. Thập Tam nhìn trắng sáng, vẫn chưa tới giờ, hán ôm kiếm dựa lưng vào mái ngói đánh giấc.

Trước khi trời sáng khoảng chừng nửa canh giờ, Tô Hưởng Sơn một mình ngồi trong phòng nhìn đèn đã sắp tắt ngóm, ông không muốn liên lụy tới lão ấu cả nhà, sớm đã đem thê nhi đưa tới nơi bí mật an toàn. Ông thành danh đã ba mươi năm, hiện nay đã quá bán trăm, cả đời ông duy nhất làm sai một chuyện chính là không nên nhất thời vì lòng tham mà tiêu diệt một gia tộc, nhân quả báo ứng, nhưng chỉ nên đổ xuống đầu một mình ông, ông không muốn liên lụy tới người nhà. Nếu như hôm nay ông có thể thoát được kiếp nạn này, ông nhất định chuẩn bị hương nến giấy tiền cúng điệu cho những vong hồn đã chết ủy khuất đó, nếu như không thể, cũng coi như là bồi thường cho tội lỗi của chính mình.

Thập Tam lặng lẽ xuất hiện ở trước mặt Tô Hưởng Sơn, cây kiếm trong tay nhẹ phát một cái, gương mặt vẫn còn mang theo sự kinh sợ của Tô Hưởng Sơn chớp một tiếng rơi xuống đất, huyết dịch giống như nước lũ vỡ đê trào ra, Thập Tam nhảy lên xà ngang, bên ngoài chắc đã nghe thấy thanh âm trong phòng nên ào ào đẩy cửa xông vào, lúc này Thập Tam đã biến mất khỏi phòng. Khi đi ngang qua cửa, hán nhìn thấy một nam tử mình đầy máu tươi gượng gượng chống đỡ hung hăng gõ lên đại môn, sau lưng nam tử là vết máu kéo dài, Thập Tam nhíu mày, biết người thân của Tô Hưởng Sơn nhất định đã bị người khác giết hại, và rất có khả năng món nợ này sẽ tính lên đầu hán.

Thập Tam không phải để ý những điều này, mà ra ngoài một thoáng, hán nhớ thanh niên hàm hậu kia, hán cần thanh niên đó, tiếp nhận dục vọng của hán, hiện tại, dường như chỉ có người đó mới có thể thỏa mãn hán. Nghĩ tới thân thể nhiệt hỏa đó, thở nhẹ một tiếng rồi biến mất trong bóng đêm.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Huyết án một trăm ba mươi hai nhân mạng của Thành Sơn phái đã khiến cho Thái thú Dương Châu tức giận ngập trời, quan phủ trước giờ không muốn quản tới chuyện của võ lâm, nhưng lần này đã vượt quá mức, lại vừa đúng dịp phải lúc hoàng tử xuất tuần, nếu cứ để chuyện như vậy, thì mũi ô xa của ông cũng sẽ bị thay người rồi, cho nên trong nhất thời không khí trong thành Dương Châu trở nên khẩn trương, quan binh đến từng nhà từng hộ tra xét tìm kiếm nghi phạm.

Cơ Nguyên nhân tản ăn nho được người lột vỏ, tay ngọc tinh tế, cầm lên quả nho màu xanh, nhìn hết sức dụ người. Hắn không nhanh không chậm nhìn sách trên tay, lưỡi biếng hưởng dụng trái cây được tay ngọc của mỹ nhân bóc vỏ, tràn đầy sắc khoái.

Lãnh Thanh Thanh nói thế nào cũng là một đầu bài, rất hiểu lòng nam nhân, ai cũng nói thế không bằng thiệp, thiệp không bằng vụng trộm, vậy thì vụng trộm thành không bằng vụng trộm thất bại.

Nàng mang theo chút ái muội, mang theo chút lãnh đạm, như gần như xa đi giữa đủ loại nam nhân, cũng chính là bảo vệ thân thể của mình. Nhưng vị gia trước mắt này khiến nàng đau đầu, liên tiếp mấy ngày lưu luyến trong màn trướng hồng của nàng, không nghe khúc, cũng không luận thơ, chỉ ngồi xem sách trong tay, ăn trái cây nàng gọt, khiến Thanh Thanh đầu đầy sương mù, cũng không biết nàng nên làm cái gì.

Khi người của quan phủ xông vào Thanh Thanh còn không dám tin những người trước mắt này lại có lá gan dám bắt mình, nàng chỉnh lý y phục, đứng lên. “Ta nói này mấy vị quan gia, có chuyện thì nói rõ ràng, phô trương thanh thế như vậy, sẽ dọa tiểu nữ tử đó.” Thanh Thanh khi nói như vậy thì nhìn sang Cơ Nguyên vẫn nhân tản ngồi xem sách.

“Ta nói cô nương, chúng ta là phụng mệnh hành sự, chúng ta cũng biết quan hệ của người và các công tử, sẽ không để người chịu ủy khuất, nhưng đây là mệnh lệnh ở trên ban xuống, người cũng không thể để chúng ta khó xử có phải không.” Những bổ đầu này đa phần đều biết Lãnh Thanh Thanh, tuy là kỹ nữ, nhưng họ cũng không dám xem thường nữ tử này, có bao nhiêu tài tử phú thương cũng đều phải phủ phục dưới váy của nàng, những người đó thì đám tiểu tơm bọn họ không dám đắc tội, lời này cũng là vì nể mặt.

“Ma ma đâu, các người không làm khó ma ma chứ.” Lãnh Thanh Thanh cố gắng kéo dài thời gian, nàng không tin quý công tử bên cạnh không nói một câu nào cho nàng, có thể bước vào trong trướng của nàng, nhất định không phải là phạm nhân, chính là nàng có thể, nhưng ma ma thì không thể.

Cơ Nguyên để mặc đám người làm ồn ào, yên tĩnh ngồi xem sách. Những đại môn phái ở Giang Nam vì muốn giành thảo phạt Yến Thập Tam mà tranh đấu gay gắt, trong lúc đó cũng gây nên khá nhiều chuyện buồn cười, Cơ Nguyên đã coi đủ mớ hỗn tạp đó rồi nên không muốn lại vướng vào, Dương Châu là một nơi không tồi, hắn lại gặp được người thú vị, tự nhiên liền lưu lại.

Cơ Nguyên không muốn làm gì Thanh Thanh, hắn căn bản không biết Thái thú Dương Châu muốn hỏi chuyện huyết án của Thành Sơn phái, hắn đến đây cũng không phải vì Lãnh Thanh Thanh, mà là trên chộc người thú vị bên cạnh. Xem điệu này là hắn không muốn ra tay, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện tại hắn chỉ quan tâm tới tên gốc ghét ác như hận ở bên ngoài thôi.

Màn trướng bị gió thổi lên, nam nhân trắng kiện bên ngoài đang đỏ mặt trước một thị nữ, lúng ta lúng túng không biết nên nói gì. Trong lòng Cơ Nguyên không vui, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Gia.” Thanh Thanh quay đầu. Nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Ngài xem, thật xin lỗi, hôm nay ta không thể bồi ngài.”

“Thanh Thanh, trước mặt gia đừng nói lời giả dối, nói thật với người, gia ta hôm nay chính là đến tìm Yến Thập Tam.” Cơ Nguyên đặt thẻ bài sáng chói lên bàn, “Các người đều ra ngoài, để bên ngoài vào đây.”

Mấy bộ đầu vừa nhìn thẻ bài trên bàn liền biến sắc, hoang mang lo sợ lùi ra. Bên ngoài truyền vào một trận nói chuyện huyên náo, Cơ Nguyên lạnh mặt nhìn màn cửa màu hồng, thầm nghĩ Dương Nghị này thật sự không biết điều.

“Dương Nghị, gia mời người không được, phải không.” Lời Cơ Nguyên vừa nói xong, một nam tử lưng hùm vai gấu đi vào, Thanh Thanh vốn đang mang tâm tình khẩn trương cũng vì người này mà thả lỏng, không cần thận cười phốc lên. Cơ Nguyên cũng biết người này buồn cười, nhưng người khác cười nhạo y như vậy trong lòng Cơ Nguyên liền không thoải mái, hung hăng trừng Thanh Thanh một cái.

Dương Nghị thân cao thước tám, thân hình thô tráng, một thân võ trang có thể thể hiện rõ bản sắc nam nhi, nhưng lúc này hắn lại bị Cơ Nguyên bức mặc lên một trường bào bạch sắc, nhìn thế nào cũng thấy quái dị, giống như Trương Phi mang giày tú hoa, chọc người ta buồn cười. Bị cười suốt quãng đường đi, Dương Nghị vốn nghĩ bản thân đã quen rồi, nhưng bị mỹ nữ trong phòng cười một cái, gương mặt đen đen lập tức thành màu đen đỏ, mắt đăm đăm nhìn rãnh trên bàn, hận không thể chui vào đó.

Nơi đang khăn trương cứ như bị phủ tan đi không khí nghiêm túc, Cơ Nguyên kéo khóe môi, miễn cưỡng không chế ý cười của mình, hẳn không muốn bước vào vũng nước đục của giang hồ, vừa rồi chỉ là bực tức mà thốt ra, nhưng nếu đã nói rồi thì cũng không tiện nuốt lời, hẳn thanh thanh lại cổ họng.

“Ta nói Thanh Thanh cô nương, người ngay không nói lời ám muội. Ta chính là muốn biết tin tức của Yến Thập Tam, đây chỉ là chuyện riêng tư, thể bài người cũng đã thấy rồi, ta nếu muốn bắt hắn, không cần tình báo của người, dù có mười Yến Thập Tam cũng đã chết mấy trăm lần rồi. Có hợp tác hay không thì chờ một câu của người đó, người là cô nương da mềm thịt yếu, ta không muốn làm khó người.”

Mắt Lãnh Thanh Thanh đảo đảo, mục quang di chuyển giữa thể bài trên bàn và Cơ Nguyên, “Gia, ngài nói cái gì a, cái gì Yến Thập Tam không Yến Thập Tam, ta chỉ là một nữ tử ở thanh lâu sở quán, nói dễ nghe thì là đầu bài, nói khó nghe, ta chẳng qua cũng chỉ là một kỹ nữ mà thôi.” Nói rồi Thanh Thanh lấy khăn tay ra, khóc thầm vài tiếng, khóe mắt len lén nhìn, quả nhiên vẻ mặt gia có chút không nhẫn tâm, Thanh Thanh tiếp tục nói, “Thân phận chúng tôi thấp hèn, nhận thức gia là phúc phận mấy đời tu mới có, có chuyện gì không thể nói với gia chứ, nếu ta biết, thì đã sớm nói với gia rồi, ngài nói đi, gia?”

Thanh Thanh hai mắt ẩm ướt, ngấn lệ, tình ý nhẹ nhàng bên trong lộ ra, khóe môi châu ngọc mở mở khép khép, một cỗ hương khí lan tràn trong màn trướng, Dương Nghị mãi nhìn đắm đắm Thanh Thanh, thân thể giống như bay bổng, có thứ gì đang mọc rễ trong đầu, y chỉ biết nên nghe lời của nữ tử trước mắt. Bóp một tiếng, Dương Nghị chỉ cảm thấy trên má chột đau, lỗ tai ù đi, khi thể giới rõ ràng lại thì đồng thời y cũng bị đánh một chưởng bay ra, va cái bóp vào vách tường, nhổ ra một ngụm máu tươi.

“Thanh Thanh, thật đáng tiếc nga, gia thích người như thế, người làm sao có thể câu dẫn nam nhân khác.” Cơ Nguyên lạnh lùng nâng cầm Lãnh Thanh Thanh lên, môi Lãnh Thanh Thanh nghiến chặt thành một đường thẳng, một dòng máu đỏ uốn lượn từ khóe môi nàng chảy xuống, nhiễm đỏ y phục trước ngực.

Cơ Nguyên thật sự tức giận, hẳn vốn không muốn làm gì Thanh Thanh, chỉ cần nữ tử này ngoan ngoãn nói ra tin tức của Yến Thập Tam, hẳn liền vui vẻ bỏ qua, Cơ Nguyên tự biết mình không phải là người tốt, nhưng hẳn trước giờ chưa từng làm khó nữ nhân, nhưng làm hắn không thể ngờ là Lãnh Thanh Thanh thể nhưng biết võ công, hơn nữa còn là thuật cảm đồ Cửu Thiên đã thất truyền từ lâu, nếu không phải hắn kịp thời xuất thủ, cho dù có giết Lãnh Thanh Thanh, đầu óc của Dương Nghị cũng đã bị phế rồi.

“Người nói, nếu ta rạch một vết sẹo lên gương mặt non nớt này, Yến Thập Tam có còn muốn người không?” Ngón tay của Cơ Nguyên nhẹ nhàng vuốt qua mặt nàng, ngữ khí thần nhiên.

Bịch, Lãnh Thanh Thanh bị đá ra xa, trên ngón tay của Cơ Nguyên mang theo vết răng đỏ máu, máu chảy xuống lòng bàn tay. “Ta có phải đã quá ưu đãi người không?” Hai mắt Cơ Nguyên thiêu đốt ngọn lửa âm u, hẳn lãnh tĩnh lấy khăn tay băng lại ngón tay của mình, chậm rãi đi tới trước mặt Thanh Thanh.

Vì một cước vừa rồi, ***g ngực Lãnh Thanh Thanh có một vết chân lớn màu xám, nàng vô lực dựa vào góc tường, con mắt băng lạnh nhìn Cơ Nguyên đang chậm rãi đi tới, nàng sẽ không nói ra tin tức của gia, hơn nữa, cho dù nàng muốn nói, nàng cũng không biết gia rốt cuộc đã đi đâu rồi, trừ những lần không định kỳ gia đến chỗ nàng nhận nhiệm vụ, thì trước giờ nàng không hề biết hành tung của gia.

“Thiếu gia, thủ hạ lưu tình.” Dương Nghị chống đỡ choáng váng đứng lên, y không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trời sinh đã đồng tình với kẻ yếu khiến y khi nhìn thấy Lãnh Thanh Thanh thê thảm, tự nhiên liền muốn cầu tình Cơ Nguyên.

“Vậy sao, vậy thì tốt, mang nàng theo, ta ngược lại muốn biết, có thể khiến người chặt miệng như thế thì Yến Thập Tam rốt cuộc là người như thế nào.” Cơ Nguyên bình tĩnh nói, đầu cũng không quay lại rời khỏi. Dương Nghị nhìn nữ tử đã hôn mê sau khi Cơ Nguyên rời đi, cười khổ một tiếng, bản thân y cũng không biết nên làm sao để vận chuyển một người sống trở về.

Cơ Nguyên vì tình tự kỳ lạ mà trong lúc vô ý lỡ can thiệp vào chuyện giang hồ, khi hắn còn chưa ý thức được, chuyện đã vượt xa hẳn dự tính của hắn. Một trận thù sát đơn giản của giang hồ, thế nhưng lại cuốn cả bách tính bình dân vào, chuyện tựa hồ không đơn giản như hắn nghĩ nữa.

Đỏ, màu đỏ quá mức cường liệt, Đại Ngưu đã bị màu đỏ đầy trời thiêu đốt hai mắt, trên mặt, trên cổ, trên tay, Vương gia gia, thê tử, các hương thân, máu đỏ nóng hổi thấm ướt hi phục của Đại Ngưu, trở thành màu đỏ sậm.

Vị máu tanh lan tỏa trong gió thức tỉnh con dã thú trong lòng Thập Tam, ngẩng đầu nhìn ra xa, một đóa hoa lửa nở rực rỡ bốc cháy mãnh liệt. Nhân tố thị huyết đang cuộn trào, Thập Tam có thể nghe thấy âm thanh tiếng tim mình đập. Sau mấy cái phóng người đã đến được nơi quen thuộc, thôn làng thường ngày yên ổn giờ đã là một biển lửa.

“Đại Ngưu!” Mắt Thập Tam dâng đầy màu đỏ máu, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, nếu như Đại Ngưu xảy ra chuyện, xung quanh trong vòng mười dặm sẽ phải cùng bồi táng với Đại Ngưu.

Người trong thôn tập trung đều ở đầu đông, mấy chục thi thể nằm la liệt trên đất, khắp nơi chẳng đầy vãi đỏ, ngay phía đông bày một chiếc bàn bát tiên, trên đó bày chút thức ăn, những chiếc bàn khác cũng bảo giữ nguyên vẹn, thức ăn đầy bàn đã không còn ai hưởng dụng nữa.

“Đại Ngưu!” Thập Tam tìm kiếm thân ảnh quen thuộc trong đám di thể.

Một tiếng rên rỉ vỡ nát vang lên ở góc đông bắc, ngắt quãng nhỏ vụn, nhẹ đến không thể nghe, nếu không phải Thập Tam thì có lẽ thanh âm đó cũng trở thành tiếng vang tuyệt vọng sau cùng.

Bước trên con đường thấm đẫm máu tươi, Thập Tam nhìn thấy thanh niên đó, nằm trong vũng máu, “Đại Ngưu.” Thanh âm Thập Tam rất nhẹ, giống như nếu hắn nói lớn thêm một chút thì hắn sẽ đánh mất người trước mắt.

“Cứu....” Đại Ngưu ôm chặt lấy vợ, đã bái đường thì nàng chính là người của Vương gia, y không dám tin cô nương mới còn tươi cười ngày hôm qua giờ đã không còn rồi. Y nhận ra người trước mắt, cũng biết người này đáng sợ, nhưng mà, nếu người trước mắt này có thể cứu được nàng, thân thể này của bản thân cũng không tính là gì.

Thập Tam cách không điểm lên huyết đạo Đại Ngưu, Đại Ngưu toàn thân là máu, không biết có bao nhiêu máu là của y, bao nhiêu máu là của người khác. Đi tới cạnh Đại Ngưu, Thập Tam cúi người ôm Đại Ngưu lên, nhưng hai tay Đại Ngưu chặt chẽ ôm lấy một nữ nhân đã chết khá lâu, không chịu buông tay. Nhìn nữ nhân trong lòng Đại Ngưu, nhân thân Thập Tam lạnh liệt, vô bốp một cái đánh gãy cánh tay nữ nhân, vứt người ra.

Thân thể Đại Ngưu mềm nhũn, kiểm tra sơ lược vết thương của Đại Ngưu, ngoài một đao trước ngực ra, trên cổ còn bị đâm một lỗ, Thập Tam lấy thuốc trị thương luôn mang bên người đơn giản băng bó cho y một chút, nhân thân âm tàng. Những vết đao này nhìn thì như là đám sơn tặc làm, nhưng miệng vết thương chính tề. Thập Tam lật nhìn người xung quanh, cơ bản đều là một đao chí mạng.

Thập Tam suy nghĩ một chút, lấy một thứ không biết đã cất bao lâu trong người ra, sau khi điểm hỏa, mấy tiếng lụp bụp vang lên trong thôn làng tịch lặng, mấy đốm lửa sáng nở bung trên bầu trời Vương Gia thôn. Không lâu sau mấy hắc ảnh từ bốn phía nhảy ra, Thập Tam nhìn một hàng người đang quỳ trước mặt, nhũn mày, “Dẫn đường.” Sau đó một đám người tiêu thất trong ánh lửa ngập trời của Vương Gia thôn.

Thập Tam không thích đến chỗ của Yến Nhất này, hắn không thích nơi có quá nhiều người, toàn những người sống ồn ào lao nhao, hắn cảm thấy người chết an tĩnh vẫn đáng yêu hơn. Ôm lấy Đại Ngưu Thập Tam đi vào biệt viện của Yến Nhất, một tay ôm chặt Đại Ngưu, kiểm tra tay đẩy ra.

“Từ mộc đầu, ta là sư huynh của ngươi.” Một thanh âm thanh thoát vang lên, theo đó là một tiếng sắc, một cái bóng màu tối bắn ra.

“Cứu người.” Thập Tam bình tĩnh nói với nam tử đang mỉm cười trước cửa phòng.

“Cho ta một lý do.” Nam tử cầm ly rượu, nhàn nhạt hớp một ngụm.

“Muốn cái gì, ngươi nói.” Thập Tam không dễ dàng hứa hẹn, nhưng vì Đại Ngưu, hắn nguyện ý, cho dù cái giá là mạng sống.

“Tiểu Thập Tứ, ta nói mộc đầu đó thay đổi rồi, ngươi lại không tin.” Nam tử đứng trước cửa phòng tránh ra, một nam tử hoa phục khác xuất hiện, mày kiếm mắt sao, thân thể thon dài, trường bào ngân sắc dưới ánh đèn phủ xuống mang theo sự nhu hòa và tia sáng hạ phẩm.

“Thật không hiểu, tại sao sư phụ lại cho hắn đơn độc hành động.” Tiểu tử Yến Thập Tứ ban đầu bị đá ra đó thông dong giành đi tới trước mặt Đại Ngưu, sắc mặt trắng bệch, một cặp mắt phượng thon dài, hắn

quay đầu, hung hăng trừng Thập Tam một cái, Thập Tam vẫn diện vô biểu tình ôm Đại Ngưu đi theo sau Yến Thập Tứ vào phòng.

“Y chắc nên cảm thấy may mắn vì gặp được người.” Yến Lục đứng ở cửa liếc sơ qua thương thế của Đại Ngưu, “Cho dù cứu rồi, hơn phân nửa cũng là hoạt tử nhân thôi.”

Thập Tam nhẹ nhàng đặt Đại Ngưu lên chiếc giường mềm mại trong phòng, “Y chết rồi, các người bồi táng.” Thập Tam không nhìn những người đang đứng đó, nhưng không ai sẽ xem nhẹ điều hắn vừa nói, những người khác đều biết Thập Tam không phải đang nói đùa, Thập Tam của Yến Môn, trước giờ chưa từng nói đùa.

“Tiểu Thập Tứ trước tiên trở về tổng đàn, vận chuyển giường hàn ngọc đến đây.” Yến Lục nghiêm túc nói với Yến Thập Tứ, sau đó bản thân hắn đi tới trước giường tỉ mỉ nhìn vết thương của Đại Ngưu.

Yến Thập Tứ vốn không phục, nhưng thấy nhân thân đã trở nên không còn hơi người của Thập Tam, liền lặng lẽ lui xuống, hắn biết nếu hắn dám nói một chữ, kẻ phải nằm trên đất tuyệt đối là hắn.

“Vết thương chí mạng trên cổ của y, vết đao rất sâu, hơi thở của y đã ngắt quãng không liên tục rồi, chắc bên trong đã có cái gì bị cắt đứt, nhất thiết phải nối lại, không có giường hàn băng thì ta không làm được.” Yến Lục biết Thập Tam lúc này đã không nghe vào bất cứ lời giải thích nào, nhưng hắn vẫn phải nói.

Thập Tam như khúc gỗ quay đầu, nhìn Yến Lục, “Y sẽ chết sao?”

Yến Lục nhìn Thập Tam, hắn không nắm chắc, nam tử bị thương quá nặng, có thể sống tới hiện tại, trừ nhờ thuốc trị thương của Thập Tam, chính là Thập Tam đã truyền nội lực để giúp y giữ lại được một hơi thở. Ngoại thương không bằng nội thương, nó sẽ không kéo dài thời gian cho người. “Giường hàn băng muốn vận chuyển từ tổng bộ tới đây cũng mất ba ngày, nếu như y có thể chống đỡ qua ba ngày này, ta bảo đảm y không chết.”

Một tia sáng xẹt qua trong nhãn châu băng lạnh của Thập Tam, “Ba này, ba ngày.”

Yến Lục đi ra, nam tử hoa phục đi vào, khi nam tử bước tới nơi còn cách Thập Tam một bước, một thanh kiếm chắn giữa nam tử và Thập Tam, “Người không phải là người của Yến Môn.”

Sự không tín nhiệm của Thập Tam ít nhiều khiến nam tử có chút bị tổn thương, “Thập Tam, là ta a, Cơ Vô.”

Thập Tam không giải thích gì, nhìn nam tử một cái rồi không nhìn nữa, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người nằm trên giường đang nguy hiểm tính mạng.

Yến Lục vội vàng từ ngoài đi vào, “Tiểu Vô, người vẫn nên trở về trước đi, người biết tính khí của Thập Tam. Chuyện đó còn cần xem ý tứ của đại ca, ta không thể làm chủ.”

Cơ Vô nhìn nhìn Yến Lục, rồi nhìn Thập Tam đang quay lưng với hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi.

Yến Lục cầm rương thuốc, mở ra, bên trong phân ra mấy tầng tinh xảo, hắn lấy một viên thuốc, hương thơm ngát ngửi, ngay cả Thập Tam không hiểu y thuật cũng biết viên thuốc này nhất định giá trị cực to lớn. Yến Lục cầm một ly nước, mở miệng Đại Ngưu muốn nhét viên thuốc vào, nhưng miệng Đại Ngưu nghiêng chặt vô cùng, khi còn đang cứng ngắc không biết làm sao, Thập Tam đã đẩy Yến Lục ra.

Yến Lục đã từng cảnh cáo Thập Tam vào lúc này không thể tùy tiện đổi tư thế của Đại Ngưu, Thập Tam bỏ viên thuốc vào miệng mình, rồi uống thêm một ngụm nước, cúi người xuống, dán lên môi Đại Ngưu, dùng đầu lưỡi dịu dàng tách môi Đại Ngưu, có thể là vì khát nước, Đại Ngưu mở miệng ra, vươn lưỡi ra giao triền với Thập Tam, cho đến khi nước trong miệng Thập Tam không còn không giọt, mới lưu luyến không nỡ tách ra.

Thập Tam thích cảm giác dịu dàng nóng bỏng vừa rồi, sau khi tách khỏi miệng của Đại Ngưu lại hít thêm một ngụm nước, “Không thể lại cho y uống nước nữa.” Yến Lục quái dị nhìn Thập Tam tuy đã cứng người lại, nhưng động tác vẫn rất dịu dàng, khắc chế lòng hiếu kỳ, nhanh chóng ngăn cản động tác của Thập Tam. Vết thương của Đại Ngưu là ở cổ, nên sẽ ảnh hưởng đến đường ăn uống, không thể uống quá nhiều nước.

Thập Tam ngẩng đầu, nhãn thần nhìn Yến Lục đã có một chút nhân khí, “Hiện tại ta phải chăm cứu cho y, để y đi vào trạng thái chết giả. Vì kéo dài thêm chút thời gian, nhất định phải bảo trì nhiệt độ thấp trong phòng, ta đã bảo hạ nhân đem băng trong hầm băng bê lên rồi. Nhiệm vụ của ngươi là bảo trì nhiệt độ cơ thể cho y, nếu như quá thấp thì y có thể thật sự không qua khỏi.” Yến Lục đặt tay vào tay Thập Tam, vận khí hạ thấp nhiệt độ, “Chính là nhiệt độ này, không thể cao cũng không thể thấp, hiện tại chúng ta chỉ có thể nghe theo thiên mệnh thôi.”

Một lát sau trong viện bắt đầu ồn ào lên, một đám người đem những khối băng nhấc vào trong phòng, không bao lâu bốn vách tường căn phòng đều chất đầy băng, từng tia hàn ý dâng đầy căn phòng, cuối cùng hạ nhân vận chuyển băng gần như đều run run rẩy rẩy vì lạnh, vừa đặt băng xuống liền nhanh chóng chạy khỏi phòng.

“Có muốn ta thay người một chút không, ta thấy hai mắt người đều đỏ kè, đi nghỉ chút đi, ba ngày lận, ta sợ ngươi chịu không nổi.” Yến Lục mặc xong trường bào da hồ ly mới đi vào phòng, nhìn Thập Tam vẫn một kiện đơn y liền thuận miệng nói.

“Không cần.” Thập Tam đơn giản trả lời một câu, chứ không quay nhìn Yến Lục, toàn bộ tinh thần của hắn đều chuyên chú dành cho việc đem nội lực chuyển vào người Đại Ngưu, để nhiệt độ cơ thể của Đại Ngưu không xuống quá thấp.

Yến Lục hiển nhiên đã quen với thái độ của Thập Tam, trề môi, “Ta một lát sẽ tới thay ngươi.” Nói xong liền đi khỏi, chỉ lưu lại Thập Tam một mình đối diện với Đại Ngưu giờ đã giống như một thi thể.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Võ lâm đưa ra hai cáo thị, khiến giang hồ càng thêm náo nhiệt.

Thứ nhất, có một tên vô danh tiểu tốt đã dâng tặng cho danh môn chính phái một nữ nhân, nghe nói nữ nhân này là tình nhân của Yến Thập Tam, vì thế trên cáo thị nói, đến ngày đó tháng đó không thấy Yến Thập Tam, nữ nhân đó liền sẽ như vậy, vân vân.

Thứ hai, Yến Lục đánh giá cái này có sức nặng hơn, đến từ quan phủ, Lãnh Thanh Thanh vì tàng giấu tội phạm nên bị tống vào ngục, những lời ác ý phía sau thì không cần phải nói.

Yến Lục nghe thủ hạ hồi báo, ngồi trong đại thính rất lâu, Thập Tam, rốt cuộc đã chọc đến những ai?

Đã là buổi chiều ngày thứ hai, Yến Lục mặc trường bào da hồ ly, trên tay cầm bông vải đi vào băng thất, cho dù mặc nhiều như vậy, vừa đi vào băng thất hắn vẫn run rẩy một cái. Thập Tam quỳ bên cạnh giường, quay lưng với Yến Lục.

Yến Lục cẩn thận đi vào, lại cầm một chiếc trường bào phủ lên người Thập Tam, tay Thập Tam nắm chặt Đại Ngưu, tiêu hao chân khí quá độ khiến hắn có chút kiệt quệ, sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím tái. Hắn quay đầu nhìn Yến Lục một cái rồi không lý tới nữa, nhắm mắt dựa vào cạnh giường, hắn đã không còn sức lực thừa để để tâm đến người khác.

“Đi nghỉ ngơi một chút đi.” Yến Lục cầm một chút lương khô, “Cứ tiếp tục như vậy, y còn chưa khỏi thì ngươi đã ngã quỵ rồi.”

Thập Tam nâng một tay lên đón lấy lương khô, cắn một miếng rồi nhai, khô khan nuốt xuống, Yến Lục vội vàng lấy bát canh còn chút nhiệt độ đưa cho Thập Tam, Thập Tam nhận lấy uống một ngụm lớn, tùy tiện giải quyết xong bữa cơm trưa, tiếp tục truyền nội lực cho người trên giường, bảo trì nhiệt độ của Đại Ngưu.

Yến Lục biết sự cố chấp của Thập Tam, lại nhìn thời gian, hắn biết Thập Tam chắc còn có thể chống đỡ sáu canh giờ nữa. Từ nhỏ Thập Tam chính là điển hình của cái loại không rút vào Hoàng Hà thì không chết tâm, lúc này đến hắn dám cương chế lời Thập Tam ra, đợi khi Thập Tam tỉnh lại, phản đòn này cũng sẽ bị phế đi. Để mặc hắn vậy, Yến Lục than dài, thò đầu nhìn thử người trên giường, sắc mặt vàng vọt, gầy đến trơ xương, hắn đoán không ra quan hệ của hai người này. Có thể là do Yến Lục ở lại đây quá lâu, Thập Tam liền ném một ánh mắt sắc như dao qua, Yến Lục hậm hực một chút, rồi bỏ đi.

Sinh mạng của Đại Ngưu giờ như đang chạy đua với thời gian. Tám con ngựa, phân thành hai hàng, phi trên quan đạo, Yến Thập Tứ cười con đi trước, bách tính đang đi đường xung quanh đều cuốn quýt nhường đường, xem thanh thế này, còn cho rằng có vị hoàng thân quốc thích nào đó xuất tuần, nhưng tốc độ của xe ngựa nhanh đến mức người ta chỉ nhìn được một vòng quay, thế là trong chợ, lại nhiều thêm một truyền thuyết.

Yến Thập Tứ vỗ vỗ lên lưng ngựa yêu, nhìn dịch trạm trước mặt, Vân Long đã chạy hai ngày rồi, không thể chịu nổi nữa, xem ra tới trước mặt nhất định phải đổi ngựa. Còn chưa tới dịch trạm, đã có xe ngựa mới được chuẩn bị đầy đủ, người hai bên Yến Thập Tứ xuống ngựa, đem chiếc giường hàn ngọc tỏa ra tia tia hàn ý vốn ở trên chiếc xe ngựa cũ khiêng lên chiếc mới, Yến Thập Tứ sau khi chỉ huy xong thì phóng người lên một con ngựa khác. Vân Long bất mãn không muốn tách ra với chủ nhân, ngẩng đầu hí vang. Thập Tứ bắt đầu đi vỗ vỗ lên cổ Vân Long, cúi người xuống nói gì đó bên tai nó, Vân Long miễn cưỡng dừng lại ở chỗ cách xa hẳn. Thập Tứ phát tay, đoàn ngựa tiếp tục lên đường, Vân Long sau khi đuổi theo một đoạn đường thì tự động ẩn vào khu rừng kế bên.

Buổi trưa ngày thứ ba, Thập Tứ đến khu bên ngoài không xa của phân đàn, Yến Lục nhìn tín hiệu trên không, mang người vội vàng đến tiếp ứng, “Sớm hơn suy nghĩ của ta.” Thập Tứ không kịp nói một câu liền ngã ra ngất xỉu, Yến Lục bị dọa một phát, bắt mạch, chỉ là một nhọc quá độ, sắp xếp những người đi theo lui xuống nghỉ ngơi, Yến Lục chuyển giường hàn ngọc vào trong phân đàn.

Yến Lục an bài người đem giường ngọc vào trong băng thất, tiếng người huyên náo thế nhưng không gọi được Thập Tam, Yến Lục kinh ngạc, nhảy tới cạnh Thập Tam, vừa nhìn đã đại kinh, Thập Tam không biết lúc nào đã tự động chìm vào trạng thái ngủ đông, có thể là tiêu hao nội lực và tinh khí quá độ, thân thể tự bảo hộ mình nên mới biến thành dạng này.

Gọi người nâng Thập Tam ra ngoài, Yến Lục nhíu mày bắt mạch cho Đại Ngưu, mạch yếu đến mức không thể cảm thấy nữa. Yến Lục rút cây trâm trên đỉnh đầu ra, mở phần đỉnh trâm, hai cây kim châm nhỏ tới không thể thấy rơi vào lòng bàn tay hắn, không chút trễ nãi, Yến Lục đâm kim vào huyết đạo của Đại Ngưu.

“Đi gọi Vũ Yến lại đây, sau đó các người đi nấu nước nóng, phải để nóng liên tục, cho đến khi ta cần.”

Sau khi đem giường hàn ngọc vào, những người khác đều đi ra ngoài sạch sẽ, Yến Lục tới trước giường, nhìn Đại Ngưu đã ở trạng thái hấp hối cười khổ, “Chỉ có thể xem mạng của người thôi.”

Một thiếu nữ áo ngọc mang một chiếc hộp đi vào, bị băng lạnh đến run rẩy, “Sư phụ, ta đem tới rồi.”

Yến Lục quay đầu, “Sao không mặc nhiều y phục hơn. Bỏ đi, không còn thời gian nữa.” Yến Lục cởi trường bào bằng da của mình khoát cho thiếu nữ, “Trợ giúp cho ta, một lát ta sẽ tách mở lớp da của bệnh nhân, người phải nhìn tỉ mỉ, cẩn thận phong trụ huyết đạo, không thể để bệnh nhân đổ nhiều máu, nếu như huyết đạo không phong bế kịp,” Yến Lục ngừng một lát, “thì dùng kẹp kẹp lại.”

Vũ Yến ngạc nhiên một chút, “Nhưng mà sư phụ, chúng ta vẫn không thể xác định có phải là huyết quản có vấn đề không, hơn nữa ta cũng không biết những huyết quản đó a.”

“Ta tin tưởng người.” Yến Lục nghiêm túc nhìn Vũ Yến, “Chúng ta không còn lựa chọn, đóng cửa, bắt đầu.”

Cửa băng thất cách một tiếng đóng chặt, tất cả hảo thủ của phân đàn đều tập trung ở viện tử của đàn chủ, nhà bếp và phòng dược toàn bộ người đi tới đi lui, duy chỉ có trước cửa băng thất, tịch tịch, mọi người trong lúc hoảng loạn không quên phong bế hơi thở, thỉnh thoảng nhìn cửa băng thất vài cái, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ không hẹn mà cùng bị sự khẩn trương của Yến Lục lây nhiễm. Trong viện chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân, an tĩnh đến đáng sợ.

Khi Yến Thập Tứ tỉnh lại đã là gần tối, không có ai bên cạnh, “Bưng trà tới đây.” Rửa mặt xong, gọi người điểm trà, rất lâu không có tiếng đáp, Thập Tứ nhíu mày, “Người ở đây đâu?”

Đi ra khỏi phòng, trong viện trống rỗng không có một bóng người, đi ra khỏi viện cũng vậy, chẳng qua chỉ có vài người vội vàng qua lại, đầu cúi thấp, không khí có chút đè nén, Thập Tứ cũng bắt giác thả chậm bước chân.

“Gia, gia, người nhanh đi xem thử đi, đánh nhau rồi.” Lúc này trên con đường nhỏ bên trái đột nhiên xông vào mấy người, thần sắc hoảng loạn, bước chân loạn choạng.

“Sao vậy?” Thập Tứ dừng bước, ngăn cản người tới.

“Gia, đánh nhau rồi, thấy máu đỏ rồi, nhanh đi thôi.”

“Dẫn đường.” Thập Tứ không biết đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào môn phái khác đến khiêu chiến sao?

Còn chưa đi tới viện tử Thập Tứ đã nghe thấy thanh âm đánh nhau, khi vào thì thấy các huynh đệ trong phân đàn ngã trong vũng máu, Thập Tứ tức giận, “Yến Thập Tam, ngươi còn là người hay không, cho dù ngươi đã tách ra rồi, nhưng trong xương cốt vẫn là người của Yến Môn, đây đều là huynh đệ của ngươi.” Thập Tứ gầm lên một tiếng rồi tham chiến, khi nhìn thấy Yến Thập Tam bị vây ở chính giữa, sau lưng Thập Tứ nổi lên một tầng da gà. Thập Tam bị vây ở chính giữa lúc này đã không còn hình thái của con người, tóc tai tán loạn, tứ chi chạm đất, y phục trong lúc đấu đá đã bị đao rạch nát, trong hắc ám hai con mắt chăm chăm nhìn vào Thập Tứ kẻ mới tham gia vòng chiến, đây rõ ràng là một con thú.

Trong lúc sợ hãi Thập Tứ vẫn cảm thấy có chút may mắn, bệnh cũ của Thập Tam lại tái phát, may mà là thú hóa, nếu như còn lúc thanh tỉnh, thì phân đàn này một người cũng không thể sống.

“Thập Tứ chủ tử, gia hỏa này cắn người.” Một người bị thương đứng bên cạnh Thập Tứ, trên cánh tay bị cắn rách một miếng thịt còn dính da lưng lửng đơng đưa, người đó đưa tay gỡ miếng thịt ra vứt đi, mắt cũng không chớp lấy một cái.

“Đi, đem dây thừng tới đây.” Thập Tứ phân phó xong, phóng người nhảy vào. Thập Tứ hiển nhiên so với những người này có kinh nghiệm hơn, hần nhảy xung quanh Thập Tam, nhưng không tiến cận quá gần, rất lâu sau, Thập Tam bắt đầu tức giận không kiên nhẫn, dựa vào dã lực xông tới.

“Cột lại.” Thập Tứ hét lớn, xung quanh Thập Tứ không biết từ lúc nào đã đi ra tám người, dùng tám sợi dây thừng đan nhau, sau đó tám người nhân thời cơ xoay chuyển, Thập Tam bị vây trong lòng dây.

Thập Tam ngẩng cổ hú dài, đó là tiếng hú của sói, Thập Tứ nhú mày, “Nhanh đi, đừng hết cửa lên, sau đó thông tri với bách tính gần đây không được xuất hành trong đêm, còn những đệ tử môn hạ và mọi người đều không được rời khỏi đại viện.”

Một tay và lưng của Thập Tam bị cột lại với nhau, một cánh tay khác đang ở trong không trung nắm chặt một sợi dây thừng, người ở đầu kia của dây thừng gần như bị hần kéo vào bên trong. Thập Tứ nhảy tới cạnh người đó. “Để ta.” Tay Thập Tứ quấn dây thừng thành một vòng, chân đứng ổn định. Thập Tam thấy dây thừng không kéo được, nhe răng với Thập Tứ, sau đó không chút do dự cắn dây thừng.

Dây thừng trong tay tuy có thô dày một chút, nhưng rốt cuộc vẫn là dây gai, Thập Tứ biết nó không chịu được khi bị Thập Tam cắn như vậy, “Đi gọi Vũ Yến đến đây, mang theo Mông Hãn Dược (thuốc mê) nữa.”

Bên kia Thập Tam trừng trừng Thập Tứ, trong miệng thì hung hăng nhai nghiền dây thừng, không bao lâu khoe miệng Thập Tam tràn ra vết máu, dây thừng đã bị cắn thủng một lỗ.

“Tiểu thư và Lục chủ tử đang ở trong băng thất.”

“Đi, tùy tiện bảo ai đó mang Mông Hãn dược tới, ít hay nhiều mặc kệ.” Thập Tứ thấy sợi dây thừng càng ngày càng nhỏ, bất giác gấp gấp, hần biết lần này không cột được Thập Tam, kẻ chịu thiệt tuyệt đối là hần, nhiều người như thế, nhưng con mắt đỏ máu của Thập Tam chỉ trừng trừng nhìn hần, hần đã trở thành con mồi trong mắt của Thập Tam.

“Động.” Vì kéo dài thời gian, Thập Tứ và những người khác chậm rãi di động, Thập Tam ngậm miệng, nhìn theo hành động của họ, nhưng mắt vẫn đắm đắm vào Thập Tứ. Sau đó Thập Tứ dừng lại, Thập Tam bị cột chặt không chế nữa đứng thẳng. Đột nhiên Thập Tam dùng lực bổ nhào về hướng Thập Tứ, người xung quanh không kịp chuẩn bị, Thập Tam xém chút đã đụng vào Thập Tứ.

Thập Tứ nắm chặt sợi dây nhảy về sau, “Giữ vững.”

Thập Tam tứ chi chạm đất, ngẩng đầu cao, con mắt đỏ máu dán chặt vào Thập Tứ, sau đó ngẩng đầu, một tiếng hú xé gió rạch bầu trời, dài đằng đằng, giống như đang hiệu triệu cái gì.

Thập Tứ rất rõ đó là thanh âm gì, bao nhiêu năm không nghe thấy, nhưng lại nghe vào lúc này. Thập Tứ bắt đầu di động, ý đồ muốn cắt đứt tiếng hú của Thập Tam, Thập Tam nhìn ra ý đồ của Thập Tứ, đứng

ổn lại, để mặc đám người lôi kéo, ngẩng đầu hú dài, Thập Tứ không thể tổn thương Thập Tam, ít nhiều vẫn phải thả lỏng lực đạo.

Mông Hãn được đem tới không có một chút tác dụng nào với Thập Tam, hai bên đối kháng rất lâu, sắc trời dần dần tối lại, “Đem tất cả đèn có thể chiếu sáng treo lên hết.” Sau một câu nói của Thập Tứ, trong viện được treo đèn sáng tỏ, vừa nhìn cứ ngỡ ban ngày.

Nương theo tiếng hú dài liên tục của Thập Tam, từ một nơi rất xa bắt đầu có hồi ứng, mới đầu chỉ là một hai tiếng, sau đó từ xa xa tiến gần kéo dài không dứt, Thập Tứ nghe thấy sắc mặt tái xanh, “Đi, đi gọi thêm nhiều người một chút, cầm lửa ra, đứng ở cầu thang dựa vào vách tường, gọi những người lớn gan một chút, nếu có thấy sói thì đừng sợ hãi, chỉ cần bảo đảm ngọn lửa có thể vây chặt xung quanh viện tử thì không có vấn đề gì, đừng để tắt lửa.”

Khi Thập Tứ phân phó thủ hạ thì ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm Thập Tam, Thập Tam hình như cũng biết quân mình gọi đã đến rồi, ánh mắt khi nhìn Thập Tứ mang sự khinh thường, Thập Tứ tức giận không thôi, hận không thể giết chết gia hỏa trước mặt này, vì mỗi lần gặp phải chuyện này nếu hắn không xử lý thỏa đáng, thì so với chuyện bị điệu về tổng đàn còn đáng sợ hơn.

Đám người lúc mới đầu không hiểu lắm lời của Thập Tứ, đợi đến khi từ xa xa bắt đầu xuất hiện từng tốp tốp mắt sói màu xanh lục, tất cả mọi người đều rợn cả sống lưng, lá gan nhỏ một chút sớm đã mềm nhũn, lá gan lớn một chút thì đứng trên cầu thang chân run rẩy, vì để bảo đảm mỗi một đầu tường đều có lửa sáng, ngay cả những tì nữ tay chân yếu đuối cũng phải đứng vững ở góc tường.

Từng tốp tiếp từng tốp, vô số sói từ bốn phương tám hướng ào tới, vây quanh viện tử, thỉnh thoảng sẽ hồi đáp với Thập Tam ở bên trong, nhìn sơ qua đại khái cũng có trên trăm con. Củi lửa trong viện đều đã lấy ra chuẩn bị dùng, bị cột thành từng cây đuốc lớn, đặt chỉnh tề hàng hàng.

Thập Tứ bôn ba bốn ngày ba đêm, đã kiệt quệ không chịu nổi, vừa mới nghỉ ngơi một chút cũng không phải được bù vào, lúc này đã có chút không chống đỡ nổi, tinh thần của Thập Tam tuy cũng dần dần suy sụp, nhưng sức mạnh thì không thay đổi, hơn nữa hắn là một con thú giáo hoạt, hắn nhàn tản ngồi ở đó, nhìn Thập Tứ, chỉ cần Thập Tứ có một chút buông lỏng thì hắn sẽ nhân đó tiến công.

Đàn sói bên ngoài vì rất lâu không nghe tiếng hú của Thập Tam mà bắt đầu lo lắng không yên, càng lúc càng nhiều sói đi qua đi lại quan sát muốn đột phá vòng vây, thậm chí có một vài con sói đem những con sói khác làm bàn đạp muốn vượt qua tường viện, những tì nữ lá gan nhỏ đều bị dọa kêu thét.

Đợi chờ rất lâu, Thập Tam thấy Thập Tứ vẫn căng da đầu thì bắt đầu không kiên nhẫn, mấy lần muốn xông tới hoặc lấy dây thừng mài răng. Không biết qua mấy canh giờ, Thập Tứ cảm thấy cánh tay tê liệt như không còn là của mình nữa, Thập Tam nhắm chuẩn một chút thất thần của Thập Tứ, hắn nhanh chóng phi tới cắn lên cổ tay của một người khác, Thập Tứ kinh hãi, trợn mắt trước đó hoàn toàn rối loạn.

Thập Tam ngẩng cổ hú dài, giống như khúc nhạc dạo đầu cho chiến tranh, đàn sói ngoài tường viện nhất tề tổng công kích, từng con từng con bước lên thân thể đồng bạn mà xông tới trước, có mấy con thậm chí đã men được tới bờ tường.

Thập Tứ thấy Thập Tam lại tổn thương người, trong lòng càng gấp, “Không thể tổn thương hắn.” Thập Tam hô lớn một tiếng rồi gia nhập chiến cục. Thập Tam tuy không có thần trí của người, nhưng cũng giáo hoạt dị thường, hắn chạy xuyên giữa mấy người này, giống như có thể nhìn ra đám người này sẽ không tổn hại hắn, lớn gan vừa can vừa trảo, thương tổn không ít người, may mà xung quanh đều là cao thủ, mới giữ vững vẫn vậy được Thập Tam chính giữa.

Khi đám người bị Thập Tam quần cho mệt mỏi bắt kham, Cơ Vô từ trên trời giáng xuống, “Xảy ra chuyện gì, tại sao xung quanh viện đều là sói.”

“Nhanh đến giúp đỡ.” Thập Tứ không còn kịp để tâm cái gì, kéo Cơ Vô vào vòng chiến.

“Thập Tam?” Nhìn Thập Tam đứng bằng tứ chi ở giữa vòng vây, Cơ Vô đại kinh, “Đây là chuyện gì?”

“Xong rồi ta sẽ nói với người, giúp ta đánh hắn ngất đi.”

Thập Tam đã hao hết tâm thần tinh lực để đấu đá với đám người Thập Tứ cũng kiệt quệ không chống đỡ nổi lâu nữa, một chút không cẩn thận liền bị Cơ Vô đánh một cái trúng gáy ngất đi.

Mấy người cầm dây thừng cột Thập Tam lại, sau đó nâng vào trong khách phòng ở viện tử của Yến Lục, Thập Tứ thở nhẹ nhõm một hơi, nhưng hẳn biết vẫn không phải là lúc hoàn toàn thả lỏng, kéo Cơ Vô, “Đi, còn có thứ chưa giải quyết nữa.”

Hai người chỉ huy đám người thủ ở các vách thường giữ lửa, thấy chân trời đã bắt đầu mờ lung tỏa sáng, đàn sói mới dần dần tản đi, Thập Tứ kiệt quệ không mở miệng nói, Cơ Vô thì gấp rút muốn biết chân tướng sự việc, nhưng thấy Thập Tứ bước đi loạng choạng, cũng không biết nên mở miệng ra sao.

“Thập Tứ chủ tử, Lục chủ tử gọi ngài.” Một hạ nhân vội vàng đi tới trước mặt Thập Tứ và Cơ Vô, Thập Tứ cười khổ nhìn Cơ Vô, xem ra vẫn không thể nghỉ ngơi.

Đến đại sảnh khách phòng, Thập Tứ không còn muốn nghỉ gì, ngã đầu vào giường, “Có chuyện gì nói mau, ta cần phải nghỉ ngơi một chút.”

Yến Lục cũng vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt có chút tái, yếu ớt dựa vào lưng ghế, Vũ Yến mệt không động đậy nổi, cũng không cố kỵ tôn ti, ngồi kế bên.

“Thế nào, người đó có tốt hơn không?” Cơ Vô nhìn Yến Lục, nhẹ nhàng hỏi.

Yến Lục gật đầu, mệt không nói ra lời.

“Cơ công tử, Thập Tứ gia không được rồi, nhờ ngài giúp đỡ vậy.” Vũ Yến hữu khí vô lực nói, “Vị công tử đó vẫn cần phải được truyền chân khí để duy trì mạng, vượt qua hôm nay thì tốt rồi, chân khí của gia đã tiêu tận cả, Thập Tứ gia cũng vẻ mặt mệt mỏi, xem ra chỉ có thể tìm ngài giúp đỡ.” Vũ Yến gắng gượng đứng lên, “Sư phụ, đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Yến Lục nhìn Cơ Vô gật đầu, rồi được Vũ Yến dìu đi ra khỏi phòng, hẳn cũng cần một gian phòng để nghỉ ngơi. Yến Thập Tứ thì đã ngủ mất, Cơ Vô nhìn Thập Tứ, bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng, duy trì mạng sống cho bằng hữu của Thập Tam.

Khi Thập Tam tỉnh lại trong đầu có một đoạn ký ức trống rỗng, hẳn không thể nhớ nổi vài chuyện không lâu trước đó, sự tình này đã rất lâu không còn phát sinh nữa, hẳn biết bệnh cũ của mình lại tái phát rồi. Nhìn dây thừng trói chặt cơ thể, Thập Tam dùng lực giãy, dây thừng liền đứt đoạn.

Thập Tam trèo dậy, ra khỏi cửa liền chạy thẳng đến phòng Đại Ngưu, chỉ thấy tay của Cơ Vô dán sát vào lưng Đại Ngưu, Thập Tam lặng lẽ xuất hiện sau lưng Cơ Vô, kéo Cơ Vô ra, tự mình ngồi trước giường Đại Ngưu, liên tục truyền chân khí vào người y.

“Yến Lục có nói qua hôm nay thì không sao nữa rồi.” Cơ Vô nhìn động tác của Thập Tam nhú mày, từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng bị người khác xem nhẹ như vậy. Thập Tam không để tâm, Cơ Vô đối với hắn mà nói chẳng qua là một người sống vô dụng mà thôi, không đáng để hắn tiêu hao quá nhiều tâm tư.

Cơ Vô xiết chặt quyền, bình ổn tâm tình của mình, “Ta đi gọi Yến Lục.”

Khi Yến Lục đi vào thì thấy Thập Tam đỏ mắt nhìn Đại Ngưu, Thập Tam vô pháp tha thứ cho bản thân, nếu như Đại Ngưu xảy ra chuyện gì, bản thân hắn và tất cả người ở đây đều phải bồi táng cùng Đại Ngưu.

“Qua hết hôm nay thì không còn chuyện nữa, người chỉ cần dùng khăn ẩm lau người cho y, xoa bóp cho thông huyết mạch.” Nghỉ ngơi một chút, Yến Lục cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, hẳn thấy Thập Tam tự trách, trong lòng có chút quái dị, Thập Tam trong ký ức của hắn rất ít khi có lúc tỉnh tự hóa như bây giờ. Yến Lục nhìn nam tử sắc mặt vàng vọt trên giường, là người như thế nào có thể khiến cho kẻ vô tâm như Thập Tam động dung, hẳn thật sự cũng rất hiếu kỳ.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Đại Ngưu tỉnh lại nhìn thấy chính là cặp mắt đỏ kè của Thập Tam, y chỉ nhìn một cái, rồi quay đầu đi, nhắm mắt lại. Yến Lục bưng một chén thuốc đi vào, thấy Đại Ngưu như thế, biết tâm người này đã chết rồi, cho dù còn sống cũng chẳng qua là một xác chết biết đi mà thôi.

Yến Lục giao thuốc cho Thập Tam, giống mấy ngày trước đó, Thập Tam uống một ngụm, cúi người chạm vào miệng Đại Ngưu để dút thuốc. Đại Ngưu mới đầu còn giãy dụa một chút, sau đó ngoan ngoãn mở miệng ra, để mặc đầu lưỡi Thập Tam cướp đoạt trong khoang miệng y.

Ánh mặt trời sáng sớm tỏa sáng ấm áp ánh vào căn phòng, một số dư quang ánh lên mặt Đại Ngưu, khiến sắc mặt vốn đang vàng vọt của y được phủ lên một chút hồng nhuận, thân ảnh Thập Tam phủ lên người Đại Ngưu tạo một bóng đen che đi, giống như muốn giấu y vào trong lòng.

Yến Lục ngồi cạnh bên, có chút lúng túng nhìn hai người này, hần nhìn Thập Tam diện vô biểu tình, hần không biết nam nhân kia trên người có mê lực gì mà trói được người vô tình này. Yến Lục ho một tiếng, Thập Tam tránh ra để Yến Lục bắt mạch cho Đại Ngưu.

Người trên giường ốm đến chỉ còn bộ xương, Yến Lục thả cổ tay của Đại Ngưu ra, nâng mí mắt trái của y lên, “Ta không cứu được người một lòng muốn chết.” Yến Lục bình tĩnh quay đầu nói với Thập Tam.

Con người Thập Tam co rút, nhìn đăm đăm Yến Lục rất lâu, mồ hôi lạnh thuận theo trán Yến Lục trượt xuống khoe miệng, “Đi ra.” Nghe lời này của Thập Tam giống như nghe được lệnh đặc xá, Yến Lục mơ mơ hồ hồ đứng ngoài cửa cười giễu vồ vồ lên đầu mình, chậm rãi đi ra khỏi viện.

“Người muốn cái gì.” Thập Tam ngồi cạnh Đại Ngưu, Đại Ngưu như con rối mở to đôi mắt trống rỗng vô hồn, đối với lời của Thập Tam không chút tri giác. Thập Tam không thích Đại Ngưu diện vô biểu tình như vậy, yếu đuối như búp bê, bộ dáng không chút sinh khí khiến hần liên tưởng tới những người đã chết dưới chân hần, ngay cả làn da màu mật hần yêu thích nhất cũng mất đi tính đàn hồi, trắng bệch vô lực.

“Ta không thích người như thế này.” Thập Tam lật chăn ra, lộ ra thân thể gầy còm của Đại Ngưu, và màu trắng bệch mà hần chán ghét. Ngón tay Thập Tam trượt ở trước ngực Đại Ngưu, chảy dài, kéo thẳng xuống nơi trái tim đang đập, Thập Tam rất yêu âm thanh này, mạnh mẽ, sinh mạng tươi mới.

Ngón tay Thập Tam trôi dạt di chuyển trên làn da Đại Ngưu, Đại Ngưu không có bất kỳ phản ứng nào, điều này khiến Thập Tam cảm thấy không vui, hần không muốn hoan ái cùng một con búp bê.

Con người luôn không thể địch lại bản năng, khi bàn tay Thập Tam nắm lấy tiểu vật khả ái của Đại Ngưu, thân thể Đại Ngưu không tự giác run rẩy, làn da trắng bệch phủ lên một tầng hồng nhạt, làn da dần ấm lên khiến Thập Tam vô cùng lưu luyến, hần kim lòng không đành hôn lên đôi môi tái trắng của y, tác động tới lưỡi của Đại Ngưu, mật dịch ngọt ngào khiến Thập Tam quên đi tất cả.

Thập Tam có thể cảm nhận được hỏa diệm đang dâng cao trong nội thể, lật người Đại Ngưu lại, tấm lưng rộng, vòng eo hẹp, và bờ mông nhếch cao mê hoặc ánh mắt Thập Tam, hần mong nhớ tiểu động mê hồn đó, đã như thế nào bao lấy cực đại nóng bỏng của hần, như hút đi linh hồn của hần.

Thập Tam khằng cấn tấm lưng trơn trượt của Đại Ngưu, Đại Ngưu khó chịu hừ hừ, chỉ vì Thập Tam xấu xa ngăn cấm dục vọng đang nhô lên của Đại Ngưu, thân thể trẻ tuổi của Đại Ngưu liền phản bội ý chí của bản thân, y không thể khống chế dục vọng của mình, con người trống rỗng phiếm lên một tầng sương mù, y hận cái bộ dạng này của bản thân, khi di cốt của thê tử còn chưa lạnh y thể nhưng lại uốn éo thân thể trên người của một kẻ khác, y cảm thấy bản thân nên chết cùng với các hương thân thì hơn.

Thập Tam khéo léo tách hai cánh móng dụ người ra, cấp bách muốn vùi vào thân thể Đại Ngưu, nhưng Đại Ngưu lại theo bản năng bài xích hần, khi Thập Tam cố chấp vùi vào, trong không khí liền lan tràn một vị huyết tanh nhàn nhạt, và âm thanh như khi găm vóc bị xé rách, dòng máu nhỏ men theo cự vật của Thập Tam uốn lượn trượt xuống, nhiễm đỏ tấm chăn.

Thập Tam nhú mày, khi hần làm cùng Thanh Thanh thì thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống này, nhưng trước giờ hần chưa từng cảm thấy đau đớn co rút như lần này, Đại Ngưu chịu đựng đau đớn, tựa như tôn giáo cứu chuộc mà tự nguyện chịu đựng, chỉ là sự lay động của da thịt đã nói rõ sự đau đớn của y. Thập Tam muốn rút cự vật của mình ra, nhưng Đại Ngưu lại hung hăng lần qua ngồi lên người Thập Tam.

Theo động tác của Đại Ngưu, huyết khẩu chặt cứng đau đớn của Đại Ngưu hoàn toàn bao chặt lấy cự đại của Thập Tam, giống như hai mảnh ngọc bội nát được ráp lại với nhau, loại cảm giác được vùi sâu vào linh hồn Đại Ngưu khiến Thập Tam cảm nhận được sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, người dưới thân này, là hoàn toàn hoàn toàn thuộc về hắn, loại chiếm hữu từ linh hồn đến nhục thể này thỏa mãn Thập Tam, Thập Tam cảm nhận được linh hồn của mình vừa được ráp hoàn chỉnh vào giờ phút này.

Đau đớn khiến y được giải thoát khỏi khoái cảm, y lãnh đạm nhìn nam nhân cày cấy trong thân thể mình, y không biết người trước mắt này tại sao tại cổ chấp với mình như vậy. Y nhìn Thập Tam, đây là lần đầu tiên y quan sát nam nhân muốn y gần như vậy.

Mái tóc đen dài mượt từ hai bên trán trượt xuống, làn da so với Chiêu Đế còn mịn màng trắng trẻo hơn đang phủ một tầng thủy khí, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lấp lánh, hắc ám nghiêm trọng thiêu đốt ngọn lửa dục vọng, có một thứ gì đó từ trong mục quang của nam nhân xâm nhập vào linh hồn Đại Ngưu, giống như một ***g giam, vậy Đại Ngưu trong đó. Đại Ngưu vô cùng nghi hoặc, đây là nam nhân thể nào, trong hí văn luôn so sánh với Phan An, Đại Ngưu chưa từng gặp qua Phan An, nhưng tướng mạo của nam nhân này xem ra còn xinh đẹp hơn những người hát hí khúc nữa, nếu Phan An tái thế, cũng chưa chắc đã vượt qua được nam nhân này.

Con mắt nghi hoặc của Đại Ngưu dán chặt vào gương mặt Thập Tam, nếu như y có còn chút giá trị gì đó, thì sợ đó chính là dùng thân thể của mình để giao dịch với nam nhân này. Đại Ngưu nhắm mắt lại, trên hỉ phục đồ thẩm của thê tử nhiễm đầy vết máu, những hắc ảnh nhảy ra từ trong ánh lửa.

Thập Tam cảm thấy bản thân như đang bay trên mây, thân thể mất đi mất khống chế, hắn biết thân là một sát thủ, tình trạng này chính là chí mạng, nhưng hắn không thể khống chế bản thân, thân thể Đại Ngưu giống như độc được, khiến hắn muốn ngừng cũng không được.

Mây mưa qua đi, Thập Tam thỏa mãn ôm thân thể nóng ấm bồng bồng của Đại Ngưu, cảm giác ấm áp này lan tràn trong tim hắn, hắn thả lỏng dán sát da thịt với Đại Ngưu, cảm dưới dán lên đỉnh đầu Đại Ngưu, nhẹ nhàng hít thở.

“Làm một vụ mua bán đi.” Thanh âm thâm thì của Đại Ngưu kinh động đến Thập Tam, Thập Tam nhích nhích người, cẩn thận nhìn gương mặt đầy mồ hôi và đỏ bừng của Đại Ngưu.

“Thứ ta có thể cho người chỉ là cơ thể này, mà thứ ta muốn, là báo thù cho Chiêu Đế, Vương gia gia và mấy chục nhân mạng của Vương Gia thôn.” Mục quang Đại Ngưu nhìn xuyên qua Thập Tam ra xa thật xa, đến nơi không biết rõ, y biết sau khi nói ra điều này, nửa đời sau của y đều phải sống dưới thân nam nhân này, nhưng y không cam tâm, rõ ràng y cách hạnh phúc gần như vậy, nhưng lại bị người ta kéo vào địa ngục. Đại Ngưu không phải là người hay ghi hận, nhưng lần này, y tuyệt đối không bỏ qua, tuyệt đối không bỏ qua cho những hung thủ đã sát hại hai người thân yêu nhất của y.

Thập Tam đối với loại giao dịch này không mấy xa lạ, nhưng hắn không thích Đại Ngưu đem thân thể ra làm vật giao dịch, vì đối với Thập Tam mà nói, Đại Ngưu là trách nhiệm của hắn, là tất cả của hắn.

“Ta sẽ cho người tất cả những gì người muốn.” Thập Tam nói bên tai Đại Ngưu, “Ngủ đi.” Thập Tam nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng trơn mịn của Đại Ngưu, trong ký ức, tựa hồ có người cũng an ủi y như vậy. Đại Ngưu không biết giao dịch này sẽ đổi tới cái gì, giây phút này, y không còn chọn lựa nào khác.

Vừa sáng sớm, Yến Lục còn chưa rửa mặt, Thập Tam đã như ma quỷ đứng trước giường hắn, “Trời, người có thể nào giống người bình thường một chút không.” Yến Lục bắt mắt quần chặt chẽ, đứng lên, “Có chuyện gì không thể đợi khi ăn cơm mới nói được sao.”

“Tư liệu.” Thập Tam mặt không biểu tình đứng ở đầu giường Yến Lục, nói như khúc gỗ.

“Cái gì?” Yến Lục vẫn còn chưa mấy tỉnh táo, Thập Tam lại không đầu không đuôi yêu cầu khiến Yến Lục chẳng hiểu gì cả.

“Vương Gia thôn, tư liệu mưu sát.”

Thanh âm âm lạnh của Thập Tam kích thích thần kinh Yến Lục, “Được rồi, cho người cũng được, nhưng tư liệu của tổ chức này, không thể cho không, một vạn lượng, hoàng kim.”

“Được.” Thập Tam nhìn Yến Lục, vô thanh vô tức rời khỏi phòng.

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” Giọng nói hùng hậu của Thập Tứ vang lên trong phòng.

“Đáng chết, các người không biết đi bằng đường cửa chính sao.” Yến Lục bực bội nhìn Yến Thập Tứ đã đứng trong phòng, “Còn nữa, người không có mắt hay sao, mỹ nhân, trời.”

“Dù sao có người bị mê hoặc tới chết kia.” Thập Tứ nhún vai, “Ta là học theo Thập Tam đó.” Nói xong bay ra.

“Nhanh cút ra cho ta.” Yến Lục vội vội vàng vàng mặc xong y phục, “Nhưng mà, bọn họ đích thật bất đồng.” Yến Lục thăm thì khi thất dây lưng đối diện gương.

“Sư phụ, sao ngài dậy sớm như vậy.” Khi Vũ Yến bừng nước rửa mặt vào phòng vừa đúng lúc nhìn thấy Yến Lục đang thất dây lưng, Yến Lục thấy Vũ Yến đột nhiên xông vào có chút lúng túng.

“Những việc này cứ để tì nữ làm, Vũ Yến, người không cần phải làm.”

“Ta nguyện ý mà.” Trên mặt thiếu nữ dâng lên một màu hồng nhàn nhạt, Yến Lục ho mấy tiếng, nhìn Vũ Yến, sau đó chuyển mắt đi, họ không thể, ánh mắt thể nhân không cho phép.

“Đúng rồi, ta vừa nhìn thấy Thập Tứ gia, hẳn nói đi xem náo nhiệt, hôm nay liền đi.”

“Thập Tứ so với người còn nhỏ tuổi hơn, không cần gọi hấn là gia, cứ gọi tên là được.” Yến Lục vỗ vỗ đầu Vũ Yến, “Đặt nước xuống đi, đây là những chuyện mà bọn tì nữ nên làm.”

“Vậy, ta đi xuống xem thử cơm sáng đã chuẩn bị xong chưa.”

“Đi đi, thuận tiện đi xem thử Đại Ngưu.”

“Nga.” Thân ảnh thiếu nữ tiêu thất trong viện, Yến Lục lưu luyến nhìn rất lâu, chán nản than thở, từ giờ khắc hấn quyết định thu nhận nàng làm đồ đệ, thì đã quyết định sẵn kết cục.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào căn phòng nhỏ, phục sức hoa lệ ánh vào mắt Đại Ngưu, cứ như một cảnh mộng. Nam nhân sớm đã rời khỏi, Đại Ngưu nghiêng người tránh khỏi mục quang của thiếu nữ, nếu như nói trước kia tất cả đều không phải là sai lầm của y, thì từ giờ phút y đề xuất giao dịch ngày hôm qua, y biết, tất cả đều là chọn lựa của y, y tự nguyện nằm dưới thân một nam nhân, ngay cả một kỹ nữ cũng không bằng.

Vũ Yến rửa sạch tay bằng nước tì nữ bưng vào, sau đó bảo tiểu tư giúp lật người Đại Ngưu lại, lộ ra sau lưng, nàng lấy ngân châm trong rương thuốc ra, bắt đầu châm cứu cho Đại Ngưu. Ngoại thương của Đại Ngưu đã khỏi gần hết, nhưng thương tổn bên trong cần phải thêm một bước trị liệu nữa.

Vũ Yến cẩn thận châm kim vào huyệt đạo của Đại Ngưu, có mấy huyệt đạo nàng vẫn chưa thể nắm chắc, khi đâm vào vẫn gây ra đau đớn, nhưng người phía dưới này chỉ hơi run, buồn bực hừ một tiếng chứ không động đậy, Vũ Yến vốn là một thiếu nữ nội tâm mềm dịu, nàng không thể chịu nổi khi người khác đau đớn, đặc biệt là người như Đại Ngưu.

Vũ Yến châm kim càng nhẹ hơn, trong lúc châm cứu trong đầu lại nghĩ ra đủ thứ lý kỳ cổ quái, nàng suy đoán rất nhiều khía cạnh, nhưng đều khó thể giải thích được Thập Tam gia lãnh đạm kiêu ngạo, ánh mắt sát thương đó có quan hệ gì với hấn tử trắng kiện này. Có thể là ân nhân cứu mạng, nhưng nhìn bộ dáng điên cuồng đó của Thập Tam gia, chắc so với mối quan hệ này còn thân mật hơn, còn nếu nói là bằng hữu, nàng không nghĩ ra một người là người trong võ lâm, một người là kẻ thôn quê, có thể có liên hệ gì.

Vũ Yến đang nghĩ lung tung, thì có người đi vào, “Tốt hơn một chút chưa? Ăn chút gì đi.” Yến Lục dẫn theo mấy thiếu nữ bưng mâm cơm đi vào.

“Sư phụ, ngài còn chưa ăn sao?” Vũ Yến bỏ châm trong tay xuống, đứng lên nhường vị trí cho Yến Lục.

“Đều đi cả rồi, Cơ Vô có thể là đi cùng Thập Tứ mất rồi. Còn Thập Tam thì không biết đi đâu.” Khi Yến Lục nói câu này thì nhìn chăm chăm Đại Ngưu, “Những nhiệm vụ mà Thập Tam tiếp nhận đều là cử tử nhất sinh, cũng không biết có thể nào gặp hấn lần nữa không.” Đại Ngưu hơi động khi nghe Yến Lục nói vậy, sau đó không còn phản ứng nào khác.

Yến Lục cảm thấy vô vị, cái tổ hợp của Thập Tam và Đại Ngưu này vốn đã rất kỳ quái, hai người không cùng thân phận không cùng bối cảnh, thậm chí không cùng thói quen sinh hoạt, thì làm sao có thể sống chung, nhưng nếu nói là đồ chơi thì cũng không đúng, nhìn thế nào thì Đại Ngưu cũng không phải người thích hợp để bị đem ra là đồ chơi.

Cùng Vũ Yến ăn sáng trong phòng Đại Ngưu, Đại Ngưu giống như sau một đoạn thời gian đã nghĩ thông, để mặc cho Yến Lục và Vũ Yến trên dưới đánh giá y. Đại Ngưu không muốn thiếu nợ Thập Tam, nếu đã làm giao dịch đó, vậy thì hiện tại thân thể của y đã là của Thập Tam, y không thể để sau khi Thập Tam trở về mà y vẫn còn trong bộ dạng bệnh hoạn, đây là điều duy nhất y có thể làm được.

Cho dù sống không bằng chết, cuộc sống của Đại Ngưu cũng tính là an ổn hạnh phúc.

Gió tanh mưa máu trên giang hồ đã động đến triều đình, sau lưng mở giang hồ ân oán này, một âm mưu cực lớn đang ẩn ẩn nổi lên mặt nước, tựa hồ còn có quan hệ với tồn vong của Vương triều, thế là giang hồ vốn đã náo nhiệt càng thêm náo nhiệt, máu tanh lan tràn mỗi một xó xỉnh của quốc gia.

Cơ Vô vốn đi theo Thập Tứ, nhưng trên đường lại bị triệu gọi hồi kinh, Cơ Nguyên mặt lạnh cũng từ từ trở về kinh thành, hần và Dương Nghị phân ra cưới hai con ngựa đi hai bên mã xa, nhìn thì giống như là đang bảo vệ cho mã xa, nhưng trên thực tế, mục quang lạnh lùng của Cơ Nguyên di động giữa Dương Nghị vào mã xa, hung hăng hừ một tiếng.

Điều khiến Cơ Nguyên tức giận chính là tên gốc này gần như đối với Lãnh Thanh Thanh trong mã xa có tâm tư gì đó, hần vốn muốn bức Lãnh Thanh Thanh nói ra tin tức của Yến Thập Tam, không ngờ phụ hoàng lại phái người triệu hần hồi kinh, không cam tâm bỏ qua cho Yến Thập Tam như thế, trong tình huống bất đắc dĩ đành phải mang theo nữ tử thông minh đó, mà Dương Nghị, Cơ Nguyên ngẩng đầu híp mắt nhìn thái dương đỏ rực như lửa, hần cũng không biết, nhất thời tâm huyết dâng trào mang y theo. Nhưng về phương diện lương tâm, Dương Nghị cũng không phải là một kẻ hữu dũng vô mưu, hần tuy không có hứng thú đối với vương vị, nhưng nếu đem Dương Nghị làm thân tín trong quân thì cũng rất tốt, ai cũng nói bạn vua như bạn hổ, vô luận huynh đệ nào ngồi lên vị trí đó, vạn nhất kỳ úy hần, thì hần cũng đã tự lưu một hậu lộ cho mình. Ai biết tên gốc này suốt đường đi đối với nữ tử giáo hoạt kia chiều cổ vô cùng, Cơ Nguyên nhìn họ suốt đường tức giận không nguôi, nhưng lại không thể nổi tính, vì thế càng thêm tức giận.

Trời tiết thay đổi, Trần Tín ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong không khí lan tràn khí tức nguy hiểm, Trầm Minh Vũ thì vẫn bộ mặt đầy mồ hôi và bùn đất, cùng mọi người lội ruộng, nếu không phải có hần đứng đây làm chứng, thì có ai có thể tin người lem luốt bùn đất trong ruộng đó là vị huyện thái gia chứ.

Trần Tín quá hiểu tính cách của Trầm Minh Vũ, hần là thật sự muốn tốt cho bách tính, nhưng tính cách đơn thuần đó căn bản không thích hợp với chốn quan trường, để cho hần có thể oan toàn làm một huyện thái gia, Trần Tín không biết đã phí bao nhiêu tâm tư và thủ đoạn, nhưng tên kia thì hoàn toàn không chịu hiểu cho.

Gần đây hướng gió trong triều thay đổi, có lẽ lại có biến động gì to lớn, một chút không cẩn thận liền bị tru di cử tộc, thân là môn sinh đặc ý của Vương học sĩ, Trầm Minh Vũ chắc chắn không thoát khỏi.

“Người làm gì vậy, nhanh đến giúp đi.” Trầm Minh Vũ muốn lau mồ hôi trên mặt, không ngờ lại biến mặt mình thành con mèo lem, người xung quanh đều buồn cười.

Trần Tín cười cười xuống ruộng, sừng nhutor nhìn vẻ mặt như mèo lem của Trầm Minh Vũ, thật là một kẻ không biết lo âu, xem ra hần thật sự phải làm một chút gì đó, nhất định phải bảo đảm sự an toàn cho người trước mắt.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Sắc đêm âm u, đèn hỏa của Cảnh Dương Cung sáng rực cũng không thể xua tan hết bóng đêm dày đặc, trên chiếc giường lay lắt, hoàng đế Cơ Doanh Đế của Đại Hạ để quốc sắc mặt xanh đen, cặp mắt sắc bén vẫn có thể nhìn ra bá khí của ngày nào.

Đã đến giữa thu, trong phòng sớm đã đốt lò ấm, nhưng lò ấm vẫn không thể làm tan hết hàn ý trong không khí, thị nữ đi tới phủ cho Cơ Doanh Đế một tấm chăn mỏng, Cơ Doanh Đế nhẹ phát tay, một hàng thị tùng cũng dần lui xuống, chỉ lưu lại Yến Lục đang đứng và Cơ Vô ngồi cạnh giường.

Không khí chìm vào trầm mặc rất lâu, Cơ Doanh Đế nhẹ ho vài tiếng, Cơ Vô vội vàng dâng nước lên, ngài phát tay, “Ta còn chưa chết được.” Sau đó dưới sự giúp đỡ của Cơ Vô cố gắng ngồi dậy.

“Các người đã tra ra được dị động của võ lâm có quan hệ với tộc Khiết Đan?” Nhận lò ấm nhỏ Cơ Vô đưa tới, Cơ Doanh Đế chậm rãi thông khí, mục quang đặt trên người Cơ Vô.

“Đúng vậy, cái gọi là bản đồ dẫn đến mưa máu huyết tanh của giang hồ, chúng ta có thể tra được nơi khởi nguồn sớm nhất là ở Thanh Huyện, nơi đó ở biên quan, vì nhiều năm không có chiến sự, thường có thương nhân Khiết Đan hoặc nghệ nhân hay đến qua lại với bách tính, cho nên ta rất hoài nghi chuyện này có liên hệ với người Khiết Đan. Hơn nữa, căn cứ theo tình báo mới nhất, người Khiết Đan ở biên cảnh đã có dị động. Những năm nay bộ tộc A Mộc Nhi Hãn của họ Hoàn Nhan ở Khiết Đan đang dần nuốt chửng những tiểu bộ tộc, hiện đã trở thành bộ tộc lớn nhất Khiết Đan, hơn nữa vì chinh chiến liên tục mấy năm nay, quân đội của họ đích thật hiệu dũng thiện chiến, những năm nay tuy không xảy ra chiến sự với biên quan của chúng ta, nhưng cũng thường xuyên có chút xung đột.”

“Khiết Đan a.....” Cơ Doanh Đế trong nháy mắt thất thần, nhưng rất nhanh hồi phục lại thanh minh, “Trước đây tiên đế đã từng nói, phương bắc có mầm họa lớn, bây giờ cuối cùng cũng ứng nghiệm với lời tiên đế.”

“Bệ hạ, ta lo lắng không chỉ là Khiết Đan ở phương bắc, gần đây Miêu Cương cũng không bình lặng, lúc này, mọi chuyện tiến triển có chút kỳ quái.” Cơ Vô nói rồi đổi lò ấm cho Cơ Doanh Đế.

“Xem ra chuyện này không đơn giản như thế.” Đột nhiên sắc mặt Cơ Doanh Đế đau đớn, ho khan không ngừng, Cơ Vô kinh hoảng, Yến Lục nhảy tới trước giường, ngón tay ấn lên cổ tay Cơ Doanh Đế, nhẹ chau mày.

“Thế nào?” Cơ Vô khẩn trương nhìn Yến Lục.

Khoát khăn tay lau miệng lên tay trái, Cơ Doanh Đế đau đớn thở dốc một trận, chậm rãi nói: “Không có chuyện gì lớn, muốn ta chết, còn chưa có dễ dàng như thế.”

“Bệnh tình đặc thù, hiện tại ta không thể phán đoán.” Yến Lục mặt không biểu tình nói xong lại trở về đứng trong chỗ tối bên cạnh màn trướng.

“Không cần đâu, thân thể của ta ta tự biết.”

“Hoàng thượng, ngài không thể lao lực nữa, long thể quan trọng.” Cơ Vô lo lắng nhìn Cơ Doanh Đế.

“Đúng a, ta nếu chết rồi, giang sơn này liệu có còn mang họ Cơ nữa không?” Gương mặt vốn đang trắng tái vì cơn ho kịch liệt mà đỏ bừng lên, khóe môi tự nhếch lên một nụ cười giễu.

“Hoàng huynh.....” Nhìn ánh mắt tràn đầy lạc lõng của Cơ Doanh Đế, Cơ Vô không kìm được bất giác gọi lên hai chữ đã nhiều năm không còn dùng đến.

Đại Hạ kiến quốc hơn ba trăm năm, trải qua mấy đời đế vương cực kỳ hoang *** vô độ, hai đời đế vương trước cố gắng thống trị cũng miễn cưỡng để lại cho Cơ Doanh Đế một vương triều có thể coi là an ổn, nhưng ngoại thích nhiều loạn, quan viên tham ô hoành hành, liên tục nhiều năm tự nhiên là gây họa và khiến cho man di phương bắc rục rịch muốn động, quốc lực suy thoái đã không thể tránh khỏi, vì tương lai của Đại Hạ, Cơ Doanh Đế vào độ tuổi nhược quán chi niên (thanh niên) đã bắt đầu lập kế hoạch, nhưng tuy nói là lo lắng hết lòng, mỗi một hành động của ngài không có cái nào là không vì sự trường tồn an lạc của Đại Hạ, nhưng rất nhiều vấn đề của Đại Hạ không phải chỉ như thế là có thể an bài thỏa đáng, tuy Cơ Doanh Đế áp dụng rất nhiều đối sách, nhưng vì lực phòng ngừa quá lớn, nên không thấy bao nhiêu hiệu quả. Một mỗi mấy chục năm kéo dài cuối cùng làm suy kiệt thân thể của Cơ Doanh Đế.

“Tìm Nguyên Nhi về đi, cũng nên để nó thử tiếp quản quốc sự rồi, để phòng vạn nhất.”

“Hoàng thượng.....” Cơ Vô nhìn vị hoàng huynh tuổi còn chưa qua tứ tuần đã già cỗi kham khổ, bất giác thấy chua xót.

“Lui xuống đi, còn chuyện của Khiết Đan và Miêu Cương, người của ngươi nên cẩn thận theo dõi, đặc biệt là động hướng binh lực của Khiết Đan. Còn Lưu tri huyện của huyện Vạn Thủy là môn sinh của Nguyên thái phó, tiền cứu trợ của năm tỉnh ở phía nam đều bị người này nuốt mất, chuyện này không đơn giản a, cho người đi tra tung tích của số quan ngân đó. Lui xuống đi, trăm mệt rồi.” Cơ Doanh Đế nói xong nhắm mắt lại, hơi thở cũng nhẹ đi.

“Vân, thần cáo lui.” Nhẹ nhàng đứng lên, Cơ Vô quay người ra khỏi đại điện, khi hắn vừa đi qua khỏi ngưỡng cửa, “Tiểu ngũ, người còn hận đại ca sao?” Rất nhẹ, thanh âm Cơ Doanh Đế từ trong trường truyền ra.

Cơ Vô ngừng bước, ngây ngẩn mất một lúc, mới chậm rãi nói, “Không hận nữa, sớm đã không còn hận nữa.” Nói xong đi thẳng ra khỏi Cảnh Dương cung. Đợi sau khi đèn tắt ngóm, trong trường trở nên hôn ám, Cơ Doanh Đế mới lấy khăn lụa ra, một màu đỏ sậm kéo dài trên chiếc khăn lụa, giống như một bức thủy mặc.

Đi qua Trùng Dương môn, Cơ Vô quay đầu nhìn hoàng cung lấp lánh chút ánh đèn trong bóng đêm nhìn thật nặng nề, sắc đêm nồng đậm phản phát như quả thú đang há to miệng, nghĩ tới điểm này hơi thở của hắn bất giác nặng hơn, thân thể cũng nặng nề rất nhiều.

“Bắt đầu từ ngày mai, do ngươi và Yến Thập Nhất đến bảo hộ hoàng thượng.” Cơ Vô phát tay, Yến Lục biến mất trong màn đêm dày đặc. Quay nhìn hoàng cung sau lưng, ngưng thần rất lâu, Đại Ha, đã đến lúc sinh tử tồn vong rồi.

Sắc trời sớm đã sáng tỏ, hàn ý của ngày thu bị cản ngoài trường, một đôi tay ngọc bạch trượt trên làn da màu mật, thủ cảm trơn láng khiến cho chủ nhân của cánh tay lưu luyến không nỡ rời xa. Mây mưa kiệt lực, thân thể vừa hồi phục không bao lâu của Đại Ngưu không chịu nổi cả đêm hoan ái, sớm đã hôn mê, Thập Tam dịu dàng ôm thân thể mát lạnh của y vào lòng, từ sau khi thụ thương, thể chất của Đại Ngưu vẫn luôn thiên về hàn lạnh, hiện tại y không chịu nổi bất cứ trận bệnh lớn nào nữa, Yến Lục đã nói, có thể nhét lại tính mạng này đã may lắm rồi, về sau chỉ có thể điều dưỡng, nếu để dẫn lên bệnh cũ, chỉ sợ không thể chịu nổi nữa.

Kéo chân lên cao một chút, đắp kín hai người, Đại Ngưu nằm trong chăn co người đối lưng với hắn, vô thanh cự tuyệt Thập Tam. Thập Tam không thích tư thế này của Đại Ngưu, lời Đại Ngưu về lòng, nhét y thật sâu vào trong vòng tay của mình.

Vũ Yến vừa vào cửa viện Yến Thập Tam đã mở mắt ra, chui ra khỏi chăn rồi gói kín Đại Ngưu lại, Vũ Yến đến trước cửa, còn chưa gõ cửa, đã nghe cửa cách một tiếng rồi mở ra, Yến Thập Tam một thân thanh sắc trường bào diện vô biểu tình đứng trước cửa.

“Thập Tam gia, Lục gia có nhiệm vụ, thân thể Vương công tử giao lại cho ta bồi dưỡng.” Biểu tình của Thập Tam tuy vẫn lạnh băng băng, nhưng hàn ý tỏa ra khắp người rõ ràng biểu lộ sự bất mãn của hắn, vì tránh để Thập Tam làm ra chuyện gì quá mức, Vũ Yến vội giải thích trước. Thập Tam tuy bất mãn, nhưng vì thân thể của Đại Ngưu, chỉ đành ngậm thừa nhận Vũ Yến, cho Vũ Yến vào phòng.

Mặt trời sớm đã lên cao ba sào, nhưng trong phòng không mở cửa sổ, vẫn rất hôn ám, mùi xạ hương tỏa ra khắp phòng vẫn không thể che giấu đi sự *** mị tối hôm qua. Vũ Yến không phải là người chưa từng thấy qua chuyện phong nguyệt, nhưng vẫn không thể nào liên hệ Thập Tam gia và hán tử nông gia trên giường này lại với nhau. Nhìn Thập Tam gia cẩn cẩn dục dục, biểu tình như nâng niu trân bảo nhẹ nhàng nâng thân thể Đại Ngưu, dán sát vào để đầu y tựa vào ngực hắn, lật mở chăn, chỉ lộ ra tấm lưng dày rộng cho Vũ Yến chăm cứu.

Làn da màu mật trong chút ánh sáng le lói tỏa ra tia sáng như châu ngọc, những vết đỏ dày đặc từ sau cổ kéo dài thẳng đến dưới thắt lưng, Vũ Yến nhìn thấy đỏ mặt, bất giác ho một tiếng, khiến người trong lòng Thập Tam hơi giãy dụa, Vũ Yến bị Thập Tam trùm đến cổ mồ hôi lạnh, không dám có bất cứ hành động gì khác, bỏ hòm thuốc xuống toàn tâm toàn ý lo chăm cứu.

“Vương đại ca thân thể đã tốt lắm rồi, nhưng hiện tại vẫn còn yếu, không chịu nổi giày vò, nên chú ý bảo dưỡng.” Thu dọn đồ đạc, Vũ Yến nói với Thập Tam, “Nên ăn nhiều thức ăn bổ huyết bổ khí, tình tự cũng không thể quá vui hoặc quá buồn.” Qua bao nhiêu ngày, Vũ Yến ít nhiều cũng nhìn ra được nút thắt trong lòng Đại Ngưu, xem ra không phải là chuyện người tình ta nguyện gì, Thập Tam trước giờ đều rất tùy hứng, nhưng Đại Ngưu không chịu nổi giày vò, nên càng ít nói hơn.

Thập Tam gật đầu, ôm Đại Ngưu càng chặt hơn, nghe tiếng Vũ Yên đóng cửa, mới kéo Đại Ngưu ra. Đại Ngưu nhắm mắt giả ngủ, Thập Tam cũng không vạch trần. Hắn để Đại Ngưu dưới thân mình, mắt không chuyển nhìn chăm chăm y hai canh giờ, sau đó đứng lên, sau khi thay áo thì biến mất khỏi phòng. Lúc này Đại Ngưu mới mở mắt ra, ngây ngây nhìn theo phương hướng Thập Tam biến mất.

Nhấp nhô mấy lần, Thập Tam đến hậu sơn Yên Môn, một con chim ưng đang bay lòng vòng trên không, phát ra từng trận kêu réo, Thập Tam nhắc tay, chim ưng đáp lên vai Thập Tam, lông hai cánh có chút rối loạn, bốn ba đường dài một mỗi khiến nó vùi đầu dưới cánh, cứ như thế đứng trên vai Thập Tam ngủ mất. Thập Tam nhìn con ưng trên vai, biết đường liên lạc với Lãnh Thanh Thanh coi như đứt rồi, Thập Tam nhú mày, vào lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, thật sự rất phiền toái.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Ánh sao lấp ló còn chưa tan đi, mọi vật vẫn còn chìm trong giấc ngủ, một chiếc mã xa phi nước đại, tiếng ngựa hí xé nát không gian yên tĩnh. Binh sĩ vừa đổi ca thủ thành thấy mã xa chạy gấp rút tới cảm thấy rất bất mãn, vừa muốn lớn giọng răn đe, một thứ gì đó đã vỗ lên mặt binh sĩ đó, còn chưa kịp phản nộ, đã bị ba chữ Tam Hoàng Tử mạ vàng trên đó dọa lùi lại. Cơ Nguyên thậm chí còn không đợi kịp cửa thành mở, đã phóng người qua cửa thành, binh sĩ ở đó chỉ nhìn thấy một bóng trắng xẹt qua.

Cơ Nguyên vừa đến đông môn, đã thấy Ngũ Hoàng thúc đợi ở nơi đó, còn chưa kịp nói cái gì đã bị Ngũ Hoàng thúc kéo về hướng Cảnh Dương cung.

“Ngũ Hoàng thúc, tình trạng của phụ hoàng rốt cuộc thế nào rồi?”

Cơ Vô dừng lại, nhìn Cơ Nguyên, “Lần này là phụ hoàng người bí mật triệu kiến người, có chuyện gì, thì hỏi phụ hoàng người đi.”

Cơ Vô đưa Cơ Nguyên đến trước Cảnh Dương cung chứ không tiến vào, Cơ Nguyên cảm thấy kỳ lạ nhìn Cơ Vô, rồi bước vào trong đại điện dưới con mắt ra lệnh của Cơ Vô.

Trời đã sáng tỏ, nhưng cửa sổ Cảnh Dương cung đóng chặt, trong không khí ẩm áp xen vào vị thuốc nồng đậm, trên long sàng trong hàng tầng tầng màn trướng, thấp thoáng có thể thấy được thân ảnh đang nằm trên đó.

Cơ Nguyên cõi lòng thất chặt. Trừ khi phụ hoàng đã?

“Ngũ hoàng tử? Ngài sao lại đứng đây?” Thanh âm nhộn hoắt vang lên sau lưng, Cơ Nguyên quay đầu nhìn, là nội thị của phụ hoàng.

“Phụ hoàng ra sao rồi?” Cơ Nguyên khản trương xoay người, nhẹ giọng hỏi.

Cho dù thanh âm của Cơ Nguyên rất nhẹ, nhưng vẫn lay tỉnh Cơ Doanh Đế khỏi giấc ngủ không sâu.

“Nguyên Nhi trở về rồi?”

“Là ngũ hoàng tử trở lại, hoàng thượng ngài từ từ thôi.” Nội thị vội vàng đi tới, đặt chén dược lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, vén mở màn trướng, lộ ra đôi tay khô gầy của Cơ Doanh Đế.

“Phụ hoàng?” Cơ Nguyên kinh ngạc gần như thất thanh hô lên.

Đợi nội thị khoát áo cho mình xong, Cơ Doanh Đế phất tay, nội thị nhìn ngũ hoàng tử, lại nhìn chén dược trên bàn rồi lui ra. Cơ Nguyên vội vàng đi tới bưng chén dược lên, đột nhiên hắn cảm thấy mùi vị của chén dược này không đúng, hắn nhú mày để lại gần mũi hửi một chút, sau đó ghen hống, đại kinh thất sắc. “Phụ hoàng, dược này?”

Khụ khụ, Cơ Doanh Đế vội vã ho mấy tiếng cắt lời Cơ Nguyên, Cơ Nguyên vội đi rót chén nước cho Cơ Doanh Đế, đỡ Cơ Doanh Đế dựa vào đầu giường.

“Đương nhiên không phải là ca ca không thành thực của người.” Cơ Doanh Đế dùng khăn lau vết nước bên khóe miệng, Cơ Nguyên mắt sắc bén vẫn có thể nhìn thấy được đốm đỏ trên chiếc khăn.

“Phụ hoàng, ngài sao có thể để mặc cho bọn họ hạ độc như vậy?” Cơ Nguyên kích động đến thanh âm cũng thay đổi.

Cơ Doanh Đế mỗi một nhìn Cơ Nguyên, chân mày quen thuộc, là hài tử duy nhất của ngài và nữ nhân mà ngài yêu thương, cũng là con nối dõi duy nhất mà ngài thừa nhận. Ngài than dài một tiếng, trước khi làm một phụ thân, ngài đầu tiên là một vị vương, chỉ cần ngài còn một hơi thở, đây cũng là sự thật vĩnh viễn không thay đổi.

“Những chuyện này không phải thứ mà người nên quan tâm, hiện tại cục thế không phải rất tốt, Khiết Đan bắt đầu rục rịch muốn động, Miêu Cương cũng không an phận, thời khắc chuyển giao quyền lực hoàng triều cũng sắp đến rồi.” Cơ Doanh Đế dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cơ Nguyên, khiến một kẻ nhiều năm bên ba bên ngoài như Cơ Nguyên cũng phải rùng mình, nhẹ giọng nói. “Phụ hoàng.”

“Chiếu thư ta đã lập xong rồi, bắt đầu từ bây giờ, nên thu liễm tâm tính, đi theo Ngũ Hoàng thúc hành sự.”

“Phụ hoàng. Ngài biết ta không nguyện ý mà, ta.....”

“Lui xuống đi.” Cơ Doanh Đế một mắt nhắm mắt lại, “Có gì không hiểu thì hỏi Ngũ Hoàng thúc của người.”

Cơ Nguyên còn muốn nói gì đó, nhưng nội thị từ bên ngoài đi vào lắc đầu, đỡ Cơ Doanh Đế nằm xuống, Cơ Nguyên chỉ đành khom lưng thỉnh an, rồi lui xuống.

Cơ Nguyên đi ra thì thấy Cơ Vô đứng thẳng quay lưng về phía Cảnh Dương cung, “Ngũ Hoàng thúc.”

Cơ Vô nghe gọi, quay đầu nhìn Cơ Nguyên, ngây dại một lát, “Phụ hoàng của người có phải muốn triệu kiến ta không?”

“Không có, phụ hoàng mệt rồi, đã nghỉ ngơi.”

Cơ Nguyên thấy sắc mặt Cơ Vô có chút dị thường, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục như bình thường, “Nghỉ ngơi cũng tốt, bao nhiêu năm nay, ngài cũng đã mệt mỏi rồi.”

“Ngũ Hoàng thúc?” Cơ Nguyên không nghe rõ lời thăm thì của Cơ Vô, bất giác nghi hoặc hỏi, hẳn có một cảm giác không thích hợp.

“Đi theo ta, thứ người phải học và chuẩn bị có rất nhiều.” Cơ Vô nhanh chóng khôi phục bình thường, đi trước dẫn đường cho Cơ Nguyên.

Cơ Nguyên nhìn bóng lưng Cơ Vô, hẳn biết, sợ là sắp phải đổi trời rồi.

Đến canh hai Cơ Nguyên mang thân thể mệt mỏi hồi phủ.

“Chủ tử trở về rồi!” Tiếng kêu của gia đình trước cửa giống như châm ngòi cho cây pháo, màn đêm vốn yên tĩnh bị một chuỗi âm thanh huyền ảo phá vỡ.

“Nhanh, nhanh nấu nước nóng, pha trà. Nhanh, dâng trà.”

“Nhanh nói cho Thanh Thanh cô nương, Vương gia trở về rồi.”

“Trà long tỉnh của chủ tử đâu rồi?”

.....Trong một lúc quả thật náo nhiệt phi thường.

“Được rồi, Vương chủ quân, đều đã trở về rồi, để hạ nhân lui xuống nghỉ ngơi hết đi, chỉ cần lưu lại mấy người canh gác hầu hạ là được.” Cơ Nguyên nhận lấy khăn lau từ tay tì nữ, phân phó quản gia của vương phủ.

“Vâng.” Vị quản gia đó đi ra hô to mấy tiếng, một đám người đều tản đi, chỉ để lại hai nha đầu.

“Chủ tử, mọi thứ chuẩn bị tốt hết rồi, ngài tắm rửa nghỉ ngơi đi, xem còn có gì phân phó không?”

“Mấy người trong mã xa của ta đâu?” Cơ Nguyên ngồi trên ghế hỏi.

“Thị vệ đó tạm thời trụ tại khách phòng, Thanh Thanh cô nương thì an bài ở Mai Lan Cư.”

“Bỏ đi, nữ nhân đó đã ở đó thì cứ cho ở đó vậy, nhưng đó là phạm nhân, quản thật kỹ cho ta, đừng để nàng ta chạy mất, nếu để người chạy mất, bản thân ngươi tự xem mà lo liệu.”

Lời của Cơ Nguyên dọa cho quản gia đổ mồ hôi lạnh, “Vậy chủ tử nghỉ ngơi sớm một chút, ta lập tức đi an bài vài thứ.”

Cơ Nguyên không để ý tới người vội vàng vàng chạy ra cửa nữa, chậm rãi ngồi vào trong thùng nước tắm, vẩy lui mấy nha đầu, mấy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, hẳn muốn được ở một mình an tĩnh.

.

.

Lãnh Thanh Thanh ngủ một mình cũng không chịu an phận, mấy lần muốn chạy trốn, nhưng ám vệ của người đó vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài, nàng hiện tại thân mang trọng thương, nội lực bị khống chế, cũng không còn biện pháp, cũng không dám ngủ quá sâu. Khi nửa đêm về sáng nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, nàng đứng lên nhìn qua khe cửa sổ ra ngoài, viện tử này đã bị bao vây. Lãnh Thanh Thanh chau mày, mang theo một mặt cười khổ, xem ra chỉ có thể đợi gia đến cứu nàng.

.

.

Trong Cảnh Dương cung, màn lưu tô đỏ thắm rũ xuống chạm đất, phát ra âm thanh lạt xạt, nữ nhân vừa đi vào, tóc vàng mắt nâu, ngũ quan khắc sâu, thân hình thon dài, từng bước đi tới gần Cơ Doanh Đế.

“Nghe công công nói thân thể bệ hạ khiếm an, thần thiếp đến đây thăm ngài.” Nữ tử duyên dáng vái một cái, rồi ngồi lên chiếc ghế nhỏ trước giường. Yến Lục đang chăm cứu cho Cơ Doanh Đế, nhìn nữ nhân đang nói một cái, làn da trắng như ngà voi dưới ánh sáng đèn tỏa ra tia sáng ôn nhuận, là một nữ nhân rất đẹp. Nữ nhân thần sắc thản nhiên, tuy nói là đến thăm bệnh, nhưng trừ một câu vừa rồi thì không còn hỏi han gì nữa, Cơ Doanh Đế nắm chặt tay nữ nhân.

“Trẫm hôm nay thân thể không khỏe, đã lâu không đi thăm ái phi, ái phi đừng oán trẫm a.”

“Thân thể hoàng thượng quan trọng, thần thiếp sao dám oán hoàng thượng.”

Hai người đều là khẩu khí thản nhiên, nói một lát, Cơ Doanh Đế nói ngài mệt rồi, nữ tử đứng lên hành lễ cáo lui, Yến Lục rút kim ra, dùng nước ấm lau nơi đã châm.

“Trẫm còn bao nhiêu thời gian nữa?” Cơ Doanh Đế đang hí hóp mắt đột nhiên hỏi Yến Lục.

“Nhiều lắm là nửa năm.”

“Đủ rồi. Các người đều lui xuống đi, trẫm muốn nghỉ ngơi một chút.”

.

.

Khi trời tối Yến Thập Tam ngồi trên đỉnh nhà, Vũ Yến sau khi chăm cứu cho Đại Ngưu đi ra bị Yến Thập Tam đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng dọa sợ, “Thập Tam gia, ngài có chuyện gì?”

“Y thế nào rồi?” Tuy cách một cánh cửa, Yến Thập Tam vẫn quay qua nhìn.

“Thân thể vẫn suy yếu, cần tĩnh dưỡng.” Nói xong Vũ Yến đỏ mặt, “Thập Tam gia, thân thể Vương đại ca vẫn còn suy yếu, ngài có thể nào..... loại chuyện đó làm ít ít, ta sợ.....”

“Ta biết rồi, y phải mất bao lâu nữa mới có thể hoàn toàn khỏe lại?”

“A?” Vũ Yến ngẩng đầu nhìn nam tử băng lạnh trước mặt, “Thân thể Vương đại ca bị tổn thương nặng, muốn hồi phục lại như trước kia là không thể rồi, cần phải được điều dưỡng thích đáng, thường sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, chính là..... chính là.....”

“Chính là cái gì?” Yến Thập Tam có chút không kiên nhẫn.

“..... Mỗi lần nên làm ít thôi..... y suy thận lợi hại.....” Vũ Yến xấu hổ đỏ mặt. Tại sao nàng phải trả lời vấn đề xấu hổ như thế này.

“Ân.” Yến Thập Tam đẩy mở cửa, vượt qua Vũ Yến đi vào, Vũ Yến chỉ cảm thấy mặt đỏ đến có thể chiền trướng rồi.

Đại Ngưu ngủ rất say, Yến Thập Tam ngồi bên cạnh y nhìn rất lâu, người trước mắt này ôm đi rồi, mò mò trước ngực mình, thấy bộ dáng người trước mắt suy yếu, ***g ngực rất đau rất đau, nếu như người này không còn nữa, thứ bên trong ***g ngực có phải sẽ đau đến vỡ nát hay không? Thoát sạch y phục trên người, chui cả thân thể quang lỏa vào trong ổ chăn của Đại Ngưu, thân thể Đại Ngưu rất lạnh, hần vận công kéo Đại Ngưu vào trong lòng, ôm Đại Ngưu trầm trầm ngủ say.

Khi Đại Ngưu tỉnh lại cảm giác được ***g ngực nóng cháy sau lưng, tứ chi có chút cứng vì lạnh trước khi ngủ giờ đã được sưởi ấm mềm đi trong lòng nam nhân. Hơi thở ấm áp phả lên sau gáy, rất nhột, nhột đến mức Đại Ngưu muốn dùng tay gỡ, nhưng còn chưa đợi y kịp đưa tay ra, một thứ gì đó dịu dàng ẩm ướt đã dán sát lên sau cổ y.

“Ngủ tiếp một chút đi, thân thể ngươi không tốt, cần nghỉ ngơi nhiều.” Nam nhân sau lưng nhẹ nhàng nói, Đại Ngưu cảm thấy thân thể càng ấm lên, có lẽ thật sự là mệt mỏi, không bao lâu y lại mông lung ngủ mất.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

“Canh giờ nào rồi?” Cơ Doanh Đế ngủ mê, nhưng ác mộng liên tục quấy nhiễu khiến ngài không ngủ ngon, ngồi dậy hỏi nội thị ngoài trưởng.

“Hoàng thượng, còn nửa canh giờ nữa là tảo triều. Ngài ngủ thêm nửa canh giờ nữa đi.”

“Không cần, giúp ta ngồi dậy.” Sau khi rửa mặt thay long bào đội hoàng quan, Cơ Doanh Đế với thân thể càng lúc càng suy kém ngồi cạnh bàn nghỉ ngơi, “Trời còn chưa sáng sao.”

Nội thị một bên ngước nhìn ta ta nhìn người, trời đã mông lung sáng rồi, đèn trong phòng cũng đã không còn ác được ánh sáng mặt trời nữa, hoàng đế làm sao vậy? Không có người nào dám lên tiếng, Thường công công lặng lẽ nói gì đó với một tiểu công công, tiểu công công cẩn thận lùi lại, sau đó quay người đi ra.

“Canh giờ nào rồi?”

“Còn nửa canh giờ nữa mới lên triều, hoàng thượng ngài nghỉ ngơi một chút đi.” Thật ra Thường công công đứng bên trái Cơ Doanh Đế, nhưng Cơ Doanh Đế không quay đầu sang hướng Thường công công để tìm người.

Một lát sau ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ, Yến Lục cầm theo rương thuốc, nhìn căn phòng đầy cung nữ thái giám, nhú mảy, “Hoàng thượng, tại hạ muốn xem chẩn cho ngài, có phải nên bảo tất cả mọi người lui xuống không?”

“Đều lui xuống đi.” Đám người như thủy triều tản xuống, Yến Lục đến trước mặt hoàng đế. “Quá mức rồi.” Nói xong lấy tay hươ hươ trước mặt Cơ Doanh Đế, “Trẫm có thể nhìn thấy được cái bóng của tay, nhưng không nhìn rõ góc cạnh.”

Yến Lục trầm mặc, “Hoàng thượng, thứ cho tại hạ nói thẳng, tại hạ đã không thể giúp gì nữa rồi.” Lấy chân ra khỏi rương thuốc, “Ta chỉ có thể giúp ngài tạm thời hồi phục thị giác trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng chỉ trong vòng hai tháng, sau đó hoàng thượng ngài có thể không còn nhìn thấy cái gì nữa.”

“Có cách nào khiến ta có thể nhìn thấy trong nửa năm không?”

Yến Lục ngừng động tác trên tay, “Có, nhưng biện pháp hơi cường liệt một chút, cần phải dùng đến cổ trùng. Thân thể hiện nay của ngài, ta sợ.....”

“Nếu như dùng đến nó thì còn lại mấy tháng?”

“Bốn tháng.”

Cơ Doanh Đế ngừng một chút, trầm mặc rất lâu, “Vậy thì dừng đi, chuyện trầm phải làm còn nhiều, không làm xong ta cũng không yên tâm mà đi.”

“Ta cũng cần chuẩn bị một chút, mấy ngày này hoàng thượng cần dưỡng thân thể, biện pháp này rất mạnh, ta sợ ngài chịu không nổi.”

Thời gian tảo triều Cơ Doanh Đế miễn cưỡng chống đỡ bản thân, đại thần ở dưới vẫn một mảng hỗn loạn, tấu chương quan trọng không hỏi, chuyện lập thái tử thì rất náo nhiệt, mấy vị hoàng tử tự tiến cử một lượt, Cơ Doanh Đế nửa mở mắt nhìn đám người cãi qua cãi lại, đợi thời gian đã xấp xỉ, Cơ Doanh Đế mới lên tiếng.

“Trẫm còn chưa chết đâu, chuyện lập thái tử để sau hãy nói. Gần đây thân thể trẫm có chút khiếm an, nên để cho ngũ hoàng tử Cơ Nguyên phò trợ trẫm, Tả tướng cần phải nhắc nhở thêm.” Đại diện một mảng tỉnh mạch, các đại thần cúi đầu, dùng dư quang khóe mắt đánh giá lẫn nhau, “Không sợ bãi triều, trẫm thật sự mệt mỏi.”

Cơ Doanh Đế phát tay bãi triều, chúng thần tả hữu nhìn nhau, rồi quay người ra khỏi đại điện, một lát sau thì tụ lại nhóm năm nhóm ba, vừa đi vừa rù rì, Tả tướng gọi Cơ Nguyên lại.

“Đừng hỏi ta, chuyện này tảo triều hôm nay ta cũng mới biết được, một lát ta sẽ đi gặp phụ hoàng.”

“Vậy thần đợi tin của ngũ hoàng tử.” Tả tướng Lý Tử Viễn đưa mắt tiễn Cơ Nguyên đi, đứng ở nơi đó rất lâu, Uy Vũ đại tướng quân Hà Tiến không biết lúc nào đã đứng sau lưng Lý Tử Viễn.

“Nhị hoàng tử bảo ta giúp hần, người sao lại liên kết với ngũ hoàng tử?”

Lý Tử Viễn khóe môi co giật, quay người đánh vào đầu Hà Tiến, “Người tên ngốc này, không thể nhỏ tiếng một chút sao, sợ người khác không nghe thấy người nói hả.”

Hà Tiến bị đánh kêu ai ai, “Tử Viễn, người nhẹ chút, còn có người kia, còn có người kia.”

“Người còn biết là có người sao.” Lý Tử Viễn nhìn xung quanh, có thể đã quen nhìn thấy Tả tướng và tướng quân thỉnh thoảng lại gây nhau, những kẻ xung quanh nên làm gì thì vẫn lo làm đó, căn bản không ai chú ý bên này. “Người cũng thu liễm một chút đi, nơi này không phải là mẫu đất ba phần trên núi của người, đừng cho người khác thấy được cái thóp để nắm, đến chết cũng không biết tại sao lại chết.”

“Ta cũng không quen, ai bảo người nhất định muốn ta tới. Đau chết ta rồi, người làm gì mà đánh mạnh như vậy.” Hà Tiến lớn đầu như thế, còn làm động tác y chang như một tiểu hài tử.

“Thật sự đánh đau lắm sao? Nói người ngốc, người cũng ngốc thật?” Thấy Hà Tiến đau đến nhăn mày, Lý Tử Viễn còn thật sự cho rằng mình đánh quá nặng tay, vội vàng giúp tên kia xoa xoa.”

Hà Tiến lập tức chộp lấy cánh tay của Lý Tử Viễn, “Hắc hắc, bị ta bắt được rồi nga?” Cung nữ xung quanh nhìn thấy thế thì trộm cười, Uy Vũ đại tướng quân là sơn đại vương mà tướng gia xuất mã đi quy thuận về, quy về triều đình liền dán theo Tả tướng gia, giống y như một hài tử.

Lý Tử Viễn đỏ mặt, “Người bỏ tay ra không?” Híp mắt lại, dọa Hà Tiến nhanh chóng buông tay, hần biết rõ công phu của Lý Tử Viễn, Lý Tử Viễn trong mắt Hà Tiến mà nói là thuộc loại phần trừ ăn lão hổ.

“Nhị hoàng tử nói gì với người?”

“Muốn ta đi đánh trận.”

“Hần muốn bức ta mà, người không có đáp ứng cái gì chứ hả?”

“Không không, ta một chút cũng không thích tiểu tử đó, nói chuyện toàn văn thơ trang nhã, cười khiến ta đau cả răng. Ta nói ta thật sự muốn đi đánh trận, ở trong cung lâu như vậy ta sắp sinh bệnh luôn rồi.”

“Ngu ngốc, thật sự là thứ ngu không tả nổi.” Lý Tử Viễn quay người rời khỏi hoàng cung, sau lưng là Hà Tiến đi theo cứ như lải nhải. Người lão hoàng đế vừa ý nhất là ngũ hoàng tử, nhưng thân phận của ngũ hoàng tử thấp kém, mẫu thân chỉ là một nữ tử ngoại tộc, mà đại hoàng tử có Chấn Thiên tướng quân Lưu Toàn nắm nửa binh phù làm chỗ dựa, Nhị vương gia có tên Hữu tướng cổ hủ thâm căn kia, đội này không dễ chọn, nếu đứng sai bên, nhẹ thì mất chức quan, nặng hơn, thì mất đầu, hần quay lại nhìn tên ngốc nghếch

đang cười ha ha sau lưng, thật không nên kéo tên này về. “Bỏ đi bỏ đi, quân đến thì tướng ngăn, nước đến đắp đê. Người xưa nói loạn thế xuất anh hùng, cũng là cho ta một cơ hội.”

“Người nói cái gì vậy?”

“Nói người ngốc.” Hai người nhao nhao đi xa dần.

Hạ triều xong, Cơ Doanh Đế dưới sự dìu đỡ của Thường công công trở về ngự thư phòng, Cơ Nguyên sớm đã đợi ở đó rất lâu, thấy Cơ Doanh Đế liền cong người quỳ bái.

“Đứng lên đi.” Chỉ vào Thường công công. “Người lui xuống, bảo người ngoài cửa canh chừng cho ta, không có lời nói của ta ai cũng không được phép tiến vào.”

Thường công công lui xuống, Cơ Nguyên rót trà cho Cơ Doanh Đế. “Phụ hoàng, sao lại đột nhiên gọi ta về, còn bảo ta giám quốc? Còn bệnh của ngài nữa, rốt cuộc đây là chuyện gì?”

Cơ Doanh Đế uống hớp trà, đột nhiên cảm thấy không thuận cổ, nghẹn ho ra, Cơ Nguyên vội vàng lại gần, “Phụ hoàng? !” Trên chiếc khăn trắng tinh trên tay Cơ Doanh Đế, có một vết máu thật lớn.

“Đừng gọi, chuyện này không thể để cho người khác biết, qua một lát sẽ tốt thôi.” Chùi sạch vết máu bên khóe miệng, “Đợi một lát là tốt rồi, đừng kinh sợ, về sau làm hoàng đế rồi, phải biết học cách che giấu bản thân.”

“Phụ hoàng, ta.....” Cơ Nguyên tiêu dao đã quen, thật sự không có tâm tư muốn làm hoàng đế.

“Được rồi, được rồi, trầm biết tâm tư của ngươi, từ nhỏ trưởng thành bên cạnh trầm, trầm hiểu rõ ngươi. Ngồi đi, trầm có vài chuyện muốn nói với ngươi, những chuyện mà ngươi nhất định phải biết.”

“Phụ hoàng, ta.....”

“Đừng xen mồm, một lát nghe ta nói, đừng nói gì cả. Đi vào lấy rượu trong ám thất ra cho ta.”

Thuận theo hướng tay Cơ Doanh Đế chỉ, Cơ Nguyên lấy ra một cái rượu màu đen, giao cho Cơ Doanh Đế. Cơ Doanh Đế đặt rượu lên bàn, nhưng không mở ra. “Nguyên Nhi, phụ hoàng biết ngươi không thích bị các quy củ trong cung trói buộc, nhưng trầm không có chọn lựa nào nữa. Đại hoàng huynh của ngươi tính tình đôn hậu, tuy là trưởng tử, nhưng không sinh ra để làm hoàng đế, nhị hoàng tử, tính tình đa nghi, tuy có tài khiến tướng nhưng không thể dung người, trầm không yên tâm giao giang sơn lại cho nó, có nó, các người đều không có chỗ dung thân.”

“Nhưng mà đại hoàng huynh.....”

“Nghe trầm nói xong, hiện tại trong triều nhìn thì bình tĩnh, là vì trầm còn ở đây, mấy năm trước mưa thuận gió hòa, quốc khố còn có dư dả, nhưng mấy năm nay, tai họa liên miên, đại thần trong triều câu kết chiếm hữu của riêng, quốc khố đã không đủ nữa. Nguyên Nhi, trầm nói thật với ngươi, quốc khố, đã không đủ được một vạn lượng bạc ngân.”

“Cái gì?” Cơ Nguyên biết trong triều tham ô hoành hành, nhưng không ngờ lại đến mức độ này.

“La cái gì mà la, ngồi xuống, phải ra dáng một vị quân chủ. Phương bắc lại sắp dậy lên chiến sự, ngày mai thủy lợi Hoàng Hà lại cần tiền, còn có chi tiêu thường ngày trong cung, trầm xin lỗi ngươi, không thể để lại cho ngươi một thái bình thịnh thế.”

“Phụ hoàng.....” Cơ Nguyên bị chấn động, hẳn không biết nguyên lai tình huống đã tồi tệ đến mức độ này.

“Vốn trầm không muốn ngươi làm hoàng đế gì cả, làm hoàng đế có cái gì tốt chứ, người khác đều bảo hoàng đế quyền khuy nhiên thiên hạ, có tể nhân chi phúc, nhưng có ai biết làm hoàng đế, lại không phải chỉ vì một người, mà là hoàng đế của toàn thiên hạ bách tính, đối với người bên cạnh mà nói, vĩnh viễn đều đứng sau bách tính.....”

Cơ Doanh Đế ngáy ngáy nhìn Cơ Nguyên, trong thoáng chốc, giống như lại nhìn thấy nữ tử dám nói dám làm kia, đôi mắt giống y nhau, “Trầm từng đáp ứng mẫu thân của ngươi, sẽ không để ngươi ngồi vào vương vị băng lạnh này, nhưng trầm không còn biện pháp, trầm không thể mở mắt nhìn giang sơn Đại Hạ cứ như

vậy sụp đổ, trăm cuối cùng vẫn ích kỷ như vậy, mẫu thân của ngươi, sợ là đến khi trăm xuống hoàng tuyền cũng sẽ không tha thứ cho trăm.”

“Mẫu phi?” Cơ Nguyên bị lời nói của Cơ Doanh Đế làm cho có chút hồ đồ, trong ký ức của hắn, Cơ Doanh Đế và mẫu phi của hắn vĩnh viễn đều là bộ dáng tương kính như tân, nhưng lúc này, từ trong lời nói của Cơ Doanh Đế, thì hình như ngài có tình cảm rất tốt với mẫu phi.

“Cũng đã đến lúc nên nói với ngươi rồi.” Cơ Doanh Đế mở chiếc rương trên bàn, bên mép rương bị ánh sáng chiếu lên chói lọi, xem ra là thường xuyên được sử dụng. Cơ Doanh Đế chậm rãi lấy một cuộn tranh, để Cơ Nguyên từ từ mở ra. Cơ Nguyên há to miệng, nữ tử trong tranh, có tám phần giống hắn.

“Phụ hoàng, đây là ai?”

Nữ tử trong tranh, một thân quân trang, cầm kiếm đứng thẳng, mày mắt mang ý cười, Cơ Doanh Đế kích động vuốt ve bức tranh. “Nàng luôn hoạt bát tự tin như thế, trời không sợ đất không sợ, xem đi, ta mang nhi tử tới rồi, nó giống y nàng, từ nhỏ đã là đứa quý báu linh, quen sống tự do, cũng không thích bị các quy củ quản chế. Tính cách rất tốt, nếu không phải nàng nghịch ngợm mặc nam trang trà trộn vào quốc tử giám, ta sao có thể gặp được nàng, bao nhiêu năm như vậy rồi.....”

“Phụ hoàng, đây là.....” Lời tình ý Cơ Doanh Đế thầm thì nói với nữ tử trong tranh, Cơ Nguyên nghe thấy rất chấn động.

“Nàng mới là mẫu thân chân chính của ngươi, đáng tiếc, đến khi nàng chết, trăm cũng không thể cho nàng một danh phận, là trăm nợ nàng, trăm, nợ nàng thật sự rất nhiều.”

Cơ Nguyên trừng to mắt nhìn nữ tử trong tranh, “Làm sao có thể, mẫu phi của ta, mẫu phi của ta rõ ràng là.....” Cơ Nguyên nói không ra lời, mẫu phi của hắn Hoàn Nhan Hồng Ngọc là người Khiết Đan, tóc vàng mắt nâu, hắn một chút cũng không kế thừa tướng mạo của mẫu thân, từ nhỏ hắn cũng từng nghi hoặc, cũng từng từng điều tra, nhưng không ngờ chân tướng sự việc lại là thế này, “Trong tranh này, lẽ nào chính là Lưu Yến?”

“Đúng, trăm biết ngươi từng tra qua, xác thực không thể ngờ có thể tra được nhiều như thế, người năm đó nên giết đã giết, lưu đầy đã lưu đầy, gần như không còn ai nhớ rõ nữa.”

“Là mẫu phi nói với ta.”

“Cái gì? Nàng nói cái gì với ngươi?” Cơ Doanh Đế hí mắt lại.

“Mẫu phi từng nói người mà cả đời này phụ hoàng yêu thương chính là Lưu Yến, những người khác đều chỉ là công cụ.” Cơ Nguyên bình tĩnh nói, trải qua sự kích động ban đầu, hắn đã trấn định lại, đều là những chuyện xưa cũ, hắn không nguyện phí lực để bị hay hỉ, nữ nhân trong tranh đã cho hắn sinh mạng này, nhưng mẫu phi mới là người nuôi dưỡng hắn.

Cơ Doanh Đế nhắm mắt lại, “Mẫu thân của ngươi, là tiểu nữ nhi của Chấn Thiên tướng quân, nàng từ nhỏ đã tinh nghịch, khi quốc tử giám chiêu sinh nàng đã tiền trăm hậu tấu đi báo danh, còn khảo thí vào.....”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

“Hoàng thượng, thời gian văn thiện đã tới rồi.” Thường công công thấy sắc trời đã tối, hoàng đế và ngũ hoàng tử trong phòng vẫn đàm chuyện rất sâu, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Nguyên Nhi lưu lại trong cung dùng thiện đi.”

Dùng thiện xong Cơ Nguyên và Cơ Doanh Đế lại nói chuyện một lúc, sắc trời đã tối, Cơ Nguyên vẫn chưa xuất cung, trú lại tại biệt uyển của hoàng tử, Cơ Nguyên làm sao cũng không ngủ được, hắn không ngờ thân sinh mẫu thân của mình lại là một nữ tử cương liệt như thế, thì ra, Chấn Thiên tướng quân hiện tại là cửu cửu của mình. Cơ Doanh Đế sở dĩ nói cho Cơ Nguyên thân thế của hắn, là hy vọng hắn có thể đi tìm Chấn Thiên tướng quân Lưu Toàn giúp hắn đoạt vị. Năm đó ngài bị bức không thể không trừng phạt Lưu lão tướng quân, thời cục lúc đó, chỉ có thể thí con tốt giữ con xe, tuy sau này lật lại án, nhưng nút thắt đó

đã thất bại rồi, nhiều năm nay Cơ Doanh Đế không nguyện xuất binh, đa phần là do không yên tâm đối với Lưu Toàn.

Thực sự không ngủ nổi, Cơ Nguyên ngồi dậy mở cửa sổ, leo lên mái nhà, ngồi đó phát ngốc. Nói ra thì mẫu phi hiện tại của hắn là người gián tiếp hại chết mẫu thân của hắn. Mẫu phi của hắn, không phải Hoàn Nhan Hồng Ngọc thật sự, Hoàn Nhan Hồng Ngọc thật sự đã chết khi gặp phải mai phục trên đường trốn chạy về nước, mẫu phi hiện tại là một nha đầu của Hoàn Nhan Hồng Ngọc lúc đó, năm đó vì che giấu chuyện xấu của tôn hoàng thất, Cơ Doanh Đế không có phát tang, mà để nha đầu của Hoàn Nhan Hồng Ngọc thay Hoàn Nhan Hồng Ngọc ngồi lên vị trí Hiền Phi.

Chuyện năm đó đã hóa thành cát bụi theo thời gian, Cơ Nguyên không muốn truy cứu gì, nghe tự thuật của Cơ Doanh Đế, hắn lại có hứng thú với vị nương dám nói dám làm của mình, hắn không chút hoài nghi mình quả nhiên chính là dạng người như nữ tử đó, một dạng tiêu sái, một dạng cường liệt. Hắn cũng không hận phụ vương của mình, ngồi lên vị trí đó rồi, là đã định phải dùng mạng người để tế lễ, cho nên hắn mới không nguyện ý ngồi lên vị trí đó. Tìm một người sạch sẽ đơn thuần, lại tìm một nơi cách xa trần thế sống cả nửa đời sau cũng không tồi chút nào. Nghĩ tới nghĩ lui, Cơ Nguyên cảm thấy sợi gân nào đó bị lệch, thế nhưng lại nhớ tới tên tiểu tử vừa thẳng vừa xấu Dương Nghị đó. Nói làm là làm, Cơ Nguyên lưu lại thư, sau đó nhấp nhô mấy cái biển mất trên không trung hoàng cung.

Quản gia của phủ ngũ hoàng tử vừa sáng sớm đã bị một tràn âm thanh ầm ầm náo loạn đánh thức, mặc xong y phục, hắn đen mặt đi ra. “Ồ ào cái gì đó, chủ tử không ở nhà thì bắt đầu muốn lật ngôi sao.”

“Vương tổng quản, người mau đi xem đi, chủ tử, chủ tử phong một hoàng phi, lại còn là nam, chính là, chính là cái người mà hôm đó mang về.” Nghe nha đầu nói thế, trước mắt Vương tổng quản đen đi, đây không phải là hồ nháo quá sao.

Cơ Nguyên ăn no uống say về mặt lưỡi biếng, tối qua giày vò đến hơn nửa đêm, tuy là nam nhân, nhưng thân thể đó so với tất cả nữ nhân mà hắn từng ngủ qua thì tiêu hồn hơn hẳn, còn thêm tính cách ngay thẳng đơn giản đó, sau này làm Vương phi cũng rất hợp. Hắn mới không thèm quản tới Đại Hạ vương triều gì đó, tìm một người vợ nam, không cần tôn tử gì, vô luận cuối cùng ai đăng cơ, đều không thể làm khó hắn nữa.”

“Người đây là hồ nháo!” Không đến một ngày, cả hoàng thành đều biết ngũ hoàng tử muốn lấy một nam tử làm phi, ngày thứ ba Cơ Doanh Đế gấp rút triệu Cơ Nguyên tiến cung, “Ta đã phái người đi lấy đầu yêu nhân mê hoặc người rồi.”

“Phụ hoàng, ngài đã phụ mẫu phi, lẽ nào còn bắt hoàng nhi không được hạnh phúc sao?” Cơ Nguyên nhìn Cơ Doanh Đế trước mặt, nam nhân trước mắt này luôn ích kỷ như thế.

“Trẫm là phụ hoàng của người, biết cái gì là tốt cho người, trẫm sẽ tìm cho người một nữ tử tốt thành hôn.” Cơ Doanh Đế mệt mỏi ngồi lên ghế, “Trẫm biết người biết chân tướng rồi sẽ hận trẫm, nhưng người không thể dùng thủ đoạn ấu trĩ này để báo thù trẫm, người nên nghĩ tới mẫu thân đã chết của người, Yến Nhi nàng cũng sẽ không hy vọng người lấy một nam nhân.”

“Phụ hoàng.” Cơ Nguyên cười lạnh, “Mẫu thân tuyệt đối sẽ không phản đối nhi thần lấy người mình yêu.”

“Chỉ cần trẫm còn sống, trẫm không thể nhìn người tự hủy đi chính mình. Người đó, trẫm sẽ tiễn hắn lên đường thật tốt, người trước tiên cứ đợi trong cung một thời gian đi.”

“Phụ hoàng, ngài không thể.” Cơ Nguyên không nghĩ tới phụ hoàng của mình có thể tuyệt tình như thế, nghĩ tới xú tiểu tử cương nghị mới vừa thừa nhận hắn đã chết mất một cách hàm hồ như thế, Cơ Nguyên cõi lòng thất chặt, “Phụ hoàng, xem như nể mặt nhi thần, ngài không thể.....”

Cơ Doanh Đế phát tay, ngài sẽ không bỏ qua cho nam nhân đã dụ dỗ nhi tử mình phạm sai lầm. Cơ Nguyên thấy có vẻ thật sự đã vô pháp vãn hồi, hắn không dự định tiếp nhận kết cục thế này, không bằng vị trí hoàng tử này hắn cũng không làm nữa, mang theo tên gốc gác kia lang bạt thiên nhai. Nghĩ tới điểm này, Cơ Nguyên đứng lên, phi thân ra ngoài, không ngờ một bóng người bóp một tiếng đá hắn trở về, vừa đáp xuống đã có người bắt hắn ấn xuống đất, Cơ Nguyên làm sao cũng không giẫy thoát.

“Đưa hoàng tử về phòng nghỉ ngơi.” Cơ Doanh Đế quay người, “Nguyên Nhi, trẫm đều là vì tốt cho người, người nghĩ cho thỏa đáng đi.”

“Phụ hoàng, y nếu như chết rồi, nhi thần sẽ cùng bồi táng với y, hơn nữa, nhi thần cả đời này cũng không tha thứ cho ngài.” Diện vô biểu tình nói xong, Cơ Nguyên không thèm quay đầu đi theo đám người đó ra ngoài. Cơ Doanh Đế ho một tiếng, máu từ trong miệng phun ra, nhuộm đỏ mặt thảm phía trước.

Yến Lục từ trên nóc nhà nhảy xuống, bắt mạch cho hoàng đế, “Hoàng thượng, ngài tốt nhất gần đây đừng động khí, không thì cổ trùng đó sẽ bị kích thích nhanh chóng trưởng thành.”

“Trẫm mệt rồi, các người đều lui xuống đi, gọi Thường công công vào đây.” Yến Lục lui ra, một lát Thường công công cẩn thận đi vào.

“Bí mật tuyên Lưu tướng quân nhập cung gấp trẫm. Tìm một người lanh lợi, kín miệng hầu hạ trẫm thanh y.”

“Hoàng thượng, vẫn là để lão nô làm đi.”

“Người đi làm công chuyện, trẫm mới yên tâm.”

Thường công công khấn trương đi ra, ngồi kiệu xuất cung.

Khi Lưu Toàn tiến cung gặp Cơ Doanh Đế thì Cơ Doanh Đế đã đỡ hơn nhiều, trừ một chút mỗi mặt, sắc mặt đã không còn trắng bệch như vừa nãy.

“Tham kiến bệ hạ. Không biết bệ hạ trong đêm triệu thần tiến cung có chuyện gì?” Lưu Toàn cung kính đứng đó, cúi đầu.

Cơ Doanh Đế chờ các cung nhân đều đi ra, mới mở miệng, “Trẫm biết người hận trẫm.”

Bàn tay giấu trong áo của Lưu Toàn siết chặt thành quyền, một chữ hận làm sao có thể nói hết nỗi khổ trong lòng hắn, phụ thân bị trẫm, mẫu thân không lâu thì đi, còn thêm muối muối thất tung, mà những chuyện này đều là vì Cơ Doanh Đế, nếu không phải vì phò trợ cho ngài, có lẽ cũng sẽ không phải rơi vào kết quả này.

“Là sai lầm của trẫm, nhưng hôm nay trẫm không phải nói với người những chuyện này. Trẫm muốn nói với người, Yến Nhi, Yến Nhi còn có một hài tử đang sống trên đời này.”

Lưu Toàn ngẩng đầu, chấn kinh nhìn Cơ Doanh Đế, “Làm sao có thể? Ta đã mười mấy năm không tìm được muội ấy rồi? Làm sao, làm sao lại có một hài tử?”

“Trẫm sẽ không lừa người.”

“Là ai? Còn Yến Nhi ở đâu?” Lưu Toàn vừa nghĩ đến có tin tức về muội muội của mình, gần như quên luôn cả quân thần chi lễ, kích động hô lớn hô nhỏ.

“Chính là ngũ hoàng tử, Cơ Nguyên.”

“Cái gì?” Giống như bị dội một gáo nước lạnh, Lưu Toàn hoàn toàn mê mụ, “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

“Người cũng cảm thấy Nguyên Nhi và Yến Nhi rất giống mà, nếu không lúc Nguyên Nhi còn nhỏ, người sao cứ luôn mang mấy món đồ chơi nhỏ đến thăm Nguyên Nhi.”

Khi Cơ Nguyên còn nhỏ, đáng vẻ rất thanh tú, rất giống Lưu Yến khi phần nam trang, cho nên Lưu Toàn mới thân cận.

“Không có khả năng, Yến Nhi đâu, ta không tin lời của người, ta muốn gặp Yến Nhi.” Lưu Toàn vẫn không thể tin ngũ hoàng tử năm đó, chính là chất nhi của mình, hài tử của muội muội mình. “Yến Nhi làm sao lại có hài tử, muội ấy trước giờ chưa từng nói qua với ta, ta phải đích thân nghe muội ấy giải thích, vậy muội ấy đâu rồi?”

Cơ Doanh Đế nhìn Lưu Toàn nói năng không biết tôn ti, “Yến Nhi, đã đi hai mươi năm rồi.”

“Hoàng thượng, không cần dùng lời giả dối lừa thần nữa, hai mươi năm trước bào muội của thần để lại thư bảo đi lang bạt giang hồ, hoàng thượng làm sao biết được tin tức của bào muội?”

“Đây là thứ Yến Nhi để lại cho ngươi, ngươi có thể nhìn một chút liền biết, năm đó nàng để lại thư cũng là bất đắc dĩ, vì lúc đó nàng đã mang cốt nhục của trẫm.”

Lưu Toàn đón lấy chiếc khăn tay từ tay thánh thượng, những văn tự thon thả, “Ngô nhi (con của ta) họ Lưu tên Nguyên, muội muội châu thai ám kết (mang thai), thật sự không còn mặt mũi gặp ca ca, chỉ hy vọng ca ca chăm lo cho ngô nhi đến khi trưởng thành, xem như là hài tử của chính mình. Muội muội Lưu Yến kính thượng.”

“Làm sao có thể?” Lưu Toàn trong đầu trống rỗng, “Đây nhất định là giả,” Tự như muội muội tinh nghịch đó vẫn còn đang ở một góc ngách nào đó trên giang hồ ngắm mặt trời lặn, thoải mái tiêu dao, làm sao có thể ở dưới hoàng thổ cô độc uống rượu cửu tuyền, “Ta chỉ có một muội muội này, làm sao có thể, làm sao có thể.....”

“Là trẫm có lỗi với Lưu gia các ngươi.” Thấy bộ dáng thất thần của Lưu Toàn, Cơ Doanh Đế hồ thẹn càng sâu.

“Lưu gia của chúng ta, kiếp trước đã mắc nợ bao nhiêu, mà phải trả nhiều như vậy a. Muội muội của ta, khi đi, vẫn chưa quá mười bảy, ngươi sao có thể nhẫn tâm, sao có thể nhẫn tâm, ta.....” Trước mặt là quân vương của mình, người chết đi là muội muội của mình, người muội muội mà mình biết bao yêu thương, thế nhưng lại lặng lẽ chết đi vào lúc mà mình không biết gì cả, ngay cả một lần gặp mặt cuối cùng cũng không có, còn mẫu thân trước khi lâm chung đã dặn dò nhớ chiếu cố muội muội, hắn còn mặt mũi nào mà đối diện với phụ mẫu đã qua đời. Một đại nam nhân, nước mắt lại như sợi châu đứt dây, từng hạt rơi xuống. “Ta làm sao đối mặt với muội ấy, làm sao đối mặt với mẫu thân đại nhân dưới cửu tuyền, ta đánh mất muội muội rồi, mất muội muội rồi.....”

Nam nhân giống như dã thú bị thương, khiến người nghe chua xót. Cơ Doanh Đế hồ thẹn nhìn Chấn Thiên tướng quân đang rơi nước mắt, rất nhiều chuyện đều đã được sắp đặt, ngài chọn lựa hoàng vị này, chính là chọn lựa phải hy sinh. “Hoàng thượng, tại sao sau bao nhiêu năm mới nói chân tướng cho thần, gia muội lúc đó muốn thần dưỡng dục ngũ hoàng tử.” Cảm thấy bản thân đã mất khống chế, Lưu Toàn ngăn chặn tiếng khóc, diện vô biểu tình hỏi.

“Trẫm có quá nhiều hồ thẹn với Yến Nhi, chỉ muốn cho Nguyên Nhi những gì tốt nhất. Hơn nữa năm đó Lưu gia không có yên ổn, trẫm cũng không yên tâm đưa Nguyên Nhi về đó.”

“Vậy tại sao lúc này lại nói chân tướng cho thần? Gia muội muốn hoàng thượng đem Nguyên Nhi cho thần dưỡng dục là không muốn nó ngồi lên hoàng vị này. Lưu gia chúng ta, không thể trở thành vật hy sinh cho hoàng vị.” Lưu Toàn cảm thấy chán nản thối chí, không còn cố kỵ gì nữa, Cơ Doanh Đế hại Lưu gia của hắn mấy phen chìm nổi, hắn đã không có chút lưu luyến nào nữa. “Hoàng thượng, thần mệt rồi, thần muốn cáo lão hồi hương.”

“Trẫm, đã định chiếu thư rồi, ngày mai sắp lập Nguyên Nhi làm thái tử.”

“Hoàng thượng?” Lưu Toàn chấn kinh nhìn Cơ Doanh Đế, “Nó là hài tử của Yến Nhi, lẽ nào ngài nhẫn tâm.....”

“Trẫm sẽ giúp nó san bằng đường đi phía trước, hài tử chân chính của trẫm và Yến Nhi.”

Lưu Toàn không dám tin nhìn Cơ Doanh Đế, “Hài tử đó đã có người mà bản thân yêu thương, hoàng gia sao có thể lập một vị nam hoàng hậu?”

“Trẫm sẽ thay nó giải quyết.” Sự quyết liệt trong ánh mắt nghiêm túc của Cơ Doanh Đế Lưu Toàn rất quen thuộc, bất giác thấy cõi lòng phát lạnh, “Hoàng thượng, Nguyên Nhi nếu là hài tử của Yến Nhi, vậy thì sẽ có tính cách thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành, ngài.....”

“Trẫm đã có tính toán, trẫm chỉ cần sự ủng hộ của ngươi, trẫm muốn hài tử của trẫm và Yến Nhi quân lâm thiên hạ.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Thân thể Đại Ngưu vẫn không tốt, thời tiết không lạnh, nhưng thân thể y lúc nào cũng băng băng, buổi tối không có Yến Thập Tam sưởi ấm thì y không ngủ được.

Khi Vũ Yến đến xem bệnh cho Đại Ngưu thì thấy Đại Ngưu đang một mình phát ngốc, nàng cho rằng Đại Ngưu là đang nhớ tới Yến Thập Tam, liền đùa, “Thập Tam gia mới đi có hai ngày, người sao lại mong nhớ đến vậy?”

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Yến, lập tức đỏ mặt, trong ký ức của y, rất ít khi có nữ hài tử đến gần y như thế, đối với y mà nói, Vũ Yến vì chăm cứu cho y mà chạm vào thân thể y đã có thể coi là thân cận da thịt rồi. “Không, ta đang nhìn sắc trời, đã đến lúc nên trồng lúa rồi.”

Đại Ngưu luôn mang bộ dáng hàm hậu, lúc này lại lấp bắp giải thích, còn đỏ mặt, chọc Vũ Yến bật cười, “Trên người mà thôi, người làm gì cứ phải chống đối với Thập Tam gia vậy? Ta nhận thức Thập Tam gia đã lâu, còn chưa từng thấy Thập Tam gia để ý tới ai nhiều như vậy, nhưng đối với người, Thập Tam gia có thể bỏ cả mạng, lúc người bị thương, vì cứu mạng của người, Thập Tam gia hao tổn nội lực nghiêm trọng, phải tiến vào trạng thái ngủ đông, chính là giả chết, dọa chết người khác đó.”

Những ngày này, Vũ Yến có thể nhìn ra Yến Thập Tam rất thích Đại Ngưu, có thể nói là sủng ái, Đại Ngưu thích cái gì liền cho y cái đó, trừ chuyện vào buổi tối kia thôi, nhưng từ sau khi nàng cảnh cáo xong, tính sự của họ cũng không nhiều nữa, chỉ là Vương đại ca này vẫn cứ không chịu nghĩ thông, luôn mang bộ dáng muốn chết không muốn sống. Vũ Yến ngưỡng mộ Vương Đại Ngưu, người thích y dám phá bỏ tất cả thế tục, trong mắt chỉ có người mình yêu thương, đối với một người được yêu thương, đó là phúc phận biết bao a.

Đại Ngưu mặt đỏ một chặp, trắng một chặp, trước mắt vẫn là một cô nương đó, thân thể của mình có bao nhiêu dơ bẩn, mọi người đều biết rồi. Đại Ngưu không muốn nói chuyện, quay đầu đi. Vũ Yến than dài, chuyện của hai người này, nàng vốn không muốn nói cái gì, nhưng thân thể của Đại Ngưu, cứ như vậy thì không thể kéo dài thọ mạng, chỉ cần hơi chút không như ý liền đi đàm chuyện với Diêm Vương, mà Yến Thập Tam lại là một người ta muốn ta làm, nàng vốn muốn khuyên Đại Ngưu, nhưng Đại Ngưu nhìn thì rất dễ chung sống, nhưng trên thực tế lại là con lừa, chỉ cúi đầu đi không lối ra, xem ra nên tìm Yến Thập Tam nói chuyện thôi.

Yến Thập Tam ra ngoài nhận nhiệm vụ trở về, nhìn thấy Vũ Yến đang đợi trong sân, thả chậm bước đến trước mặt nàng, “Thân thể của y làm sao hả?”

“Trên người người có một cổ vị huyết tanh, cứ như vậy đi gặp Đại Ngưu sao?”

Yến Thập Tam không hiểu Vũ Yến tại sao lại nói như vậy, hẳn trước giờ luôn như vậy mà.

“Đại Ngưu sợ người, người lại vẫn luôn mang một thân đầy máu tanh để gặp y, y càng thêm sợ người thôi.” Yến Thập Tam gật đầu, “Còn có, người cần nên thường xuyên nói chuyện cùng y, hiện tại thân thể y không tốt, không thể xuống giường, người nên ở bên y nhiều hơn, ta thấy y ngày ngày đều phát ngốc một mình, ở đây lại không nhận thức ai, cứ phiền muộn như vậy cũng sẽ sinh bệnh. Đại Ngưu có tâm kết, nếu không giải khai tâm kết này, sớm muộn cũng sẽ phát bệnh, thân thể của y, cũng không chịu nổi nữa.” Yến Thập Tam vẫn gật đầu, Vũ Yến cũng không mong Yến Thập Tam nói gì, điều cần nói nàng đã nói rồi, giờ chỉ chờ xem hai người này làm sao thôi.

Yến Thập Tam quay đầu đi vào hiên nhà, dùng nước tẩy sạch người mới vào phòng Đại Ngưu. Yến Thập Tam trở về trẻ hơn bình thường, Đại Ngưu luôn cảm thấy lạnh, nằm lâu vẫn không ngủ được, y nghe thấy tiếng động sau lưng, nhưng không muốn đối diện, nhắm mắt nghe tiếng Yến Thập Tam thoát y phục lên giường. “Ngày mai ta ở nhà với người.” Yến Thập Tam nhẹ giọng nói bên tai Đại Ngưu, “Ngủ đi, người cần nghỉ ngơi nhiều.” Yến Thập Tam ôm chặt Đại Ngưu vào lòng, một lát sau Đại Ngưu liền cảm thấy thân thể ấm hẳn lên, mơ mơ hồ hồ rồi ngủ. Yến Thập Tam nhìn sắc mặt dần hồng nhuận lên của Đại Ngưu, cũng thả lỏng mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đại Ngưu vẫn chưa tỉnh, Yến Thập Tam đã sớm rời giường, người ở trù phòng thấy Yến Thập Tam mặt lạnh đều bị dọa nhảy dựng. Chỉ thấy Yến Thập Tam hỏi trù tử cách nấu cháo, rồi tự mình nhóm lửa nấu cháo, còn làm vài đĩa thức ăn dưới sự giúp đỡ của trù tử. Đại Ngưu vẫn như thường ngày, khi tỉnh lại luôn không thấy Yến Thập Tam, nghĩ tới lời nói tùy hứng tối qua của Yến Thập Tam, trong lòng

có chút không vui, đem gối đầu của Yến Thập Tam vứt qua một bên, nghĩ một lát lại cảm thấy bản thân y hình như đem chuyện nhỏ hóa ra to, lại không phải là nữ nhân gì, mà cần phải có người bên cạnh, bản thân chẳng qua là một món đồ chơi mà thôi.

Yến Thập Tam đẩy cửa vào thì thấy Đại Ngưu đang phát ngốc trên giường, hắn đem đồ đặt lên bàn, đi tới trước cửa sổ mặc y phục cho Đại Ngưu, Đại Ngưu thấy Yến Thập Tam đột nhiên xuất hiện càng thêm kinh ngạc, lại thêm động tác của Yến Thập Tam, Đại Ngưu xấu hổ tránh qua tránh lại, “Đừng, đừng, ta tự mình có thể mặc.” Yến Thập Tam từ trên nhìn xuống thấy lỗ tai Đại Ngưu đỏ bừng, bất giác cũng lộ ra nụ cười.

Đợi Đại Ngưu mặc xong y phục, Yến Thập Tam lại cho y rửa mặt, Đại Ngưu tránh tới tránh lui lau mặt, ngồi trước gương nhìn Yến Thập Tam chải đầu cho mình. Biểu tình của Thập Tam rất chăm chú, động tác cũng rất nhẹ nhàng, chính là lúng túng chải chải như vậy, nhìn không đẹp để gì. Đại Ngưu len lén nhìn trộm Yến Thập Tam qua gương, một người dễ nhìn như vậy, làm bộ dáng chải đầu cho y, giống như trạng phụ chải tóc cho thê tử của mình. Nghĩ tới cái này xong, Đại Ngưu lại bị dọa vì chính suy nghĩ của mình, thật sự là mất mặt. Y nhỏ giọng mắng chính mình. Yến Thập Tam thì kỳ dị nhìn Đại Ngưu, hắn đương nhiên nghe thấy, nhưng lại không biết Đại Ngưu đang mắng ai, và tại sao muốn mắng.

“Sao rồi? Không vui?” Yến Thập Tam chải tóc cho Đại Ngưu xong, từ chính diện nhìn thẳng vào mắt Đại Ngưu, Đại Ngưu lúng túng cúi đầu. “Không, không có gì.” Thấy bộ dạng Đại Ngưu đỏ mặt, Yến Thập Tam cũng không nghiên cứu thêm gì, “Ăn cơm đi, lúc sáng ta nấu cháo, ngươi cần phải bồi dưỡng, ăn nhiều một chút.”

Đại Ngưu kinh dị ngẩng đầu nhìn Yến Thập Tam, bị Yến Thập Tam mang đến trước bàn rồi mới hồi thần, trên bàn đặt một chén cháo, một đĩa rau xanh và vài món lặt, y không dám tin đây là do Yến Thập Tam đích thân làm. “Ăn đi.” Múc đầy cháo cho mình và Đại Ngưu, Yến Thập Tam gấp chút rau bỏ vào chén Đại Ngưu, “Sao còn chưa ăn, để lát nữa sẽ nguội.”

Đại Ngưu mở miệng kinh ngạc mất một lúc, cái bụng kêu ọc ọc lên, mới chịu cầm muỗng ăn cháo, cũng được, không có gì kỳ quái.

Ăn cơm xong, hạ nhân thu dọn đồ xuống, Đại Ngưu lại giống như bình thường muốn lên giường ngồi phát ngốc, và mới lên ngồi, Yến Thập Tam đã cầm một chiếc áo khoát lông dày khoát lên cho y, “Hôm nay chúng ta ra ngoài dạo.” Đại Ngưu ngốc ngốc để mặc Yến Thập Tam mặc áo cho mình, ôm lên ngồi trên lưng ngựa, rồi lập tức ra khỏi trạch viện.

Suốt đường hai người đều không nói chuyện gì, Yến Thập Tam cũng không biết phải đi đâu, để mặc cho con ngựa từ từ mà đi. Không có sự bó buộc của chủ nhân, con ngựa vừa đi vừa ăn, không lâu đã đi vào một ruộng lúa. “Ai, đừng để ngựa ăn lúa.”

Đại Ngưu thấy con ngựa muốn cắn cây lúa, đau lòng thốt lên, Thập Tam kéo cương, con ngựa liền lắc lắc cổ, đi đến cạnh ruộng lúa mạch rồi dừng lại. Đại Ngưu nhìn ruộng lúa kéo dài đến tận chân trời, tâm tình liền tốt lên, “Ta muốn xuống đó.” Yến Thập Tam xuống ngựa, đỡ Đại Ngưu xuống.

Thân thể Đại Ngưu không còn giống như lúc trước, chỉ là ngồi trên lưng ngựa, có thể dựa vào Yến Thập Tam mà còn cảm thấy mệt. Yến Thập Tam nhìn sắc mặt Đại Ngưu càng lúc càng trắng, liền kéo Đại Ngưu lại gần, cho y dựa lên người mình. Đại Ngưu cũng thật sự đứng không nổi nữa, nên không nói gì, ngoan ngoãn dựa vào người Yến Thập Tam.

“Trước đây vào lúc này, ta luôn luôn đang xuống ruộng làm việc. Nhà Hữu Tiền đất nhiều, ta làm xong chuyện của mình thì sẽ đến giúp hắn, có lúc ta bận không thể qua, hắn cũng giúp ta. Còn có thời tiết này, buổi sáng rất nóng, buổi tối thì lại mát lạnh, có lúc Vương gia sẽ chờ lại một chút đậu phụ nạt chưa bán hết, thêm chút xì dầu và hành lá, dùng nước nấu lên, rất thơm.....”

Buổi chiều hôm đó, Yến Thập Tam đưa Đại Ngưu đi nhìn cả ruộng lúa, nghe y nói chuyện cả buổi chiều, đến khi gần tối, Đại Ngưu được ôm trở về, cứ nói liên tục rồi ngủ lúc nào không hay. Đến tối khi Đại Ngưu tỉnh lại thì phòng đã lên đèn, Yến Thập Tam đỡ y ngồi dậy, Vũ Yến cũng ở đó, bắt mạch cho y, “Thân thể y còn yếu, không thể mệt mỗi quá lâu, sau này đừng đột nhiên dẫn y ra ngoài, không có chuyện gì thì cứ ở trong viện dạo là được, đợi khi khỏe hơn mới có thể ra ngoài chơi.”

“Không phải lỗi của hần, là ta, là ta muốn ra ngoài.” Đại Ngưu sợ Vũ Yến trách móc Yến Thập Tam, vội vàng nói đỡ. Yến Thập Tam ngẩng đầu nhìn Đại Ngưu, trong lòng rất dễ chịu, Vũ Yến nhìn một chút, rồi cười phớt lên, “Được rồi, ta không phải nói ngươi không thể đi, mà là hiện tại không được, hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất mà ngươi phải làm là bồi dưỡng thân thể, được rồi, chúng ta ăn cơm trước, đợi khi sắp đến lúc ngủ ta sẽ châm cứu cho ngươi, đến lúc đó Thập Tam gia cũng giúp đỡ, bây giờ ta đi trước.” Vũ Yến nói xong quay người đi, Đại Ngưu cũng không biết nên nói cái gì.

“Ăn cơm trước đi.” Yến Thập Tam bới cơm cho Đại Ngưu, Đại Ngưu nhìn một chén lớn trên bàn, trên mặt đậu phụ trắng nõn là một chút xì dầu, rồi hành lá xanh, còn có vị đạo thơm thơm đang phản phát, lỗ mũi liền chua xót, Đại Ngưu đỏ mắt. Múc một muỗng lớn, thật sự rất thơm, đưa lưng về phía Yến Thập Tam, nước mắt của Đại Ngưu không tự giác chảy xuống. Yến Thập Tam luống cuống lấy ống tay áo lau nước mắt cho y. “Cảm tạ.” Đại Ngưu cảm thấy, giờ khắc này y sẽ không để ý cái gì nữa, vì nam nhân trước mắt này, là thật sự thật sự quan tâm y, giống như người thân vô cùng để ý đến y.

Buổi tối sau khi Vũ Yến châm cứu xong, Đại Ngưu mệt nên đã sớm ngủ, con mắt vẫn còn đỏ đỏ, Yến Thập Tam cảm thấy cõi lòng rất ấm áp, rất dễ chịu, chỉ cần nam nhân bên cạnh mình vui vẻ, thì hần cũng vui vẻ. Đợi nam nhân thật sự ngủ rồi, hần mới đứng lên mặc y phục, hần còn có chuyện phải làm.

Khi trời vẫn tối, Yến Thập Tam trở về, vận công để thân thể ấm lên, mới thoát y phục chui vào ổ chăn, Đại Ngưu giống như cảm nhận được, liền lật người, mặt hướng vào ***g ngực của Yến Thập Tam, Yến Thập Tam cười ra tiếng, bộ dáng Đại Ngưu khi ngủ mơ mơ hồ hồ nhìn rất khả ái. Vòng tay ôm quay đầu Đại Ngưu, để y càng dựa lại gần mình hơn, cảm dưới đặt lên đỉnh đầu y, Yến Thập Tam dùng tư thế đó để ngủ, bận rộn cả buổi tối, hần cũng rất mệt rồi.

Ngày hôm sau khi Đại Ngưu tỉnh lại phát hiện mình đang mặt đối mặt bị ôm trong lòng Yến Thập Tam, trong mắt toàn là màu da thịt trắng nõn, nhìn đến mức mặt y đỏ muốn rỉ nước, người này, người này sao lại gần đến vậy. Yến Thập Tam sớm đã tỉnh lại, hần cảm nhận được Đại Ngưu cũng đã tỉnh, khi cúi đầu lại nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của y, “Còn ngủ sao?”

“Tỉnh rồi.” Đại Ngưu nhỏ giọng nói, Yến Thập Tam rời giường, giúp Đại Ngưu mặc y phục, cơm sáng sớm đã được đưa lên vẫn còn nóng, ăn xong hần lại cùng Đại Ngưu ngồi trên giường ngáy ngẩn. Đại Ngưu có chút không quen, luôn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng cháy đuổi theo mình, y từng chút từng chút dịch lại gần cửa sổ, Yến Thập Tam liền kéo Đại Ngưu về lại lòng mình. “Cửa sổ lạnh.” Bên ngoài cửa sổ còn có tiểu nha đầu đang làm việc, Đại Ngưu cảm thấy mặt mình có thể đem đi chiên trứng được luôn rồi.

“Chúng ta, chúng ta đi ra ngoài dạo đi.” Đại Ngưu thở thê, y không quen ở gần Yến Thập Tam lâu như vậy, không biết phải đặt tay ở đâu luôn. Yến Thập Tam khoát áo ngoài cho Đại Ngưu, đưa Đại Ngưu ra vườn tản bộ. Những kì hoa dị thảo đó, Đại Ngưu xem không hiểu, Yến Thập Tam cần không hiểu, hai người cứ giống như đang diễn một bộ phim câm, đi vòng vòng trong vườn, mãi đến lúc chân Đại Ngưu mềm nhũn, Thập Tam mới ôm Đại Ngưu phi đến giữa hồ ngồi trong đình nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau đó Yến Thập Tam đều ban ngày ở bên Đại Ngưu, buổi tối đi tra thăm án diệt môn của Vương Gia thôn, cho dù là người bằng sắt cũng không chịu nổi, Đại Ngưu cảm giác được tinh thần của Yến Thập Tam càng lúc càng không tốt, có nhiều lúc rõ ràng là đang ở bên y, nhưng lại có thể ngủ mất. Hôm nay Đại Ngưu thấy Yến Thập Tam lơ đãng muốn ngủ, liền tha hần về phòng, Yến Thập Tam vừa đụng vào giường liền ngủ mất.

Vũ Yến bị Đại Ngưu kêu réo, nên đến bắt mạch cho Thập Tam, “Không có gì, chỉ là mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi một chút là khỏe.” Đại Ngưu kỳ quái nhìn nàng, “Hần ban ngày ở bên ngươi, buổi tối lại phải ra ngoài làm nhiệm vụ, là ai cũng không thể chịu nổi, ngươi cứ nghỉ ngơi cùng hần đi, thân thể ngươi kém, nghỉ ngơi nhiều cũng tốt, ta đi làm được thiện, cho các ngươi bồi bổ.”

Vũ Yến đi rồi, Đại Ngưu nhìn Yến Thập Tam đã ngủ rất say trên giường, suy nghĩ rất lâu, y giúp Yến Thập Tam cởi y phục, tự mình cũng chui vào trong chăn, đem cánh tay Yến Thập Tam vòng lên người mình, cảm thấy rất an tâm, rồi cũng ngủ mất.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Hạ triều xong, Cơ Doanh Đế mệt mỏi dựa vào cửa sổ, gọi Thường công công đến, “Đi mời Hiền Phi tới đây, trăm mấy ngày nay không nói chuyện với ái phi rồi.”

Khi Hiền Phi tới thì thấy Cơ Doanh Đế đang xem sách, Cơ Doanh Đế phát tay cho tất cả cung nữ lui xuống, Hiền Phi Hoàn Nhan Hồng Ngọc hơi cúi chào, rồi ngồi cạnh giường của Cơ Doanh Đế. “Hoàng thượng, gần đây thân thể có khỏe không, thần thiếp đặc biệt có làm chén canh cho hoàng thượng, hoàng thượng nếm một chút đi.” Cơ Doanh Đế gật đầu, nhìn Hoàn Nhan Hồng Ngọc mở hộp ra, múc một chén canh đầy. “Trăm tự uống được.” Hoàn Nhan Hồng Ngọc nhìn hoàng đế uống canh, đứng lên muốn múc tiếp. “Đủ rồi, phân lượng hôm nay đủ rồi đi.” Cơ Doanh Đế cầm khăn lau miệng, Hoàn Nhan Hồng Ngọc chần kinh nhìn ngài.

“Hoàn Nhan Phi Phi, người vẫn không thể bỏ tâm thù hận xuống sao?”

“Bỏ, nực cười, làm có có thể bỏ được.” Hoàn Nhan Phi Phi đứng lên, thần sắc dữ tợn, “Cho dù người biết thì lại thế nào, người đã uống mười năm rồi, dù có thần tiên cũng không cứu được.”

“Trẫm chỉ thiếu nợ một mình Hoàn Nhan Hồng Ngọc, có trả thì cũng chỉ trả nợ cho Hoàn Nhan Hồng Ngọc, còn về người, Hoàn Nhan Phi Phi, đừng được một tác lần một thước.” Cơ Doanh Đế vứt quyển sách trong tay đi, Thường công công ở bên ngoài nghe thấy lên tiếng, “Vạn tuế gia?”

“Không có lời của ta, đừng tiến vào.” Đợi bước chân đi xa, Cơ Doanh Đế đứng lên nhặt lại sách, “Báo thù, đừng nói dễ nghe như vậy, chính xác ra là vì Khiết Đan của các người đi, ẩn mình trong hoàng cung mười năm, cũng làm khó người rồi.”

“Người biết được từ lúc nào?” Hoàn Nhan Phi Phi kinh ngạc.

“Không phải trăm, là ngũ đệ của trăm.” Cơ Doanh Đế than dài, yêu một người, trong mắt chỉ có người đó, nụ cười của nàng, tiếng khóc của nàng, những động tác nhỏ khi nàng chau mày, tức giận, khấn nguyện, mọi thứ đều tụ về chỗ người đó, làm sao lại không nhìn ra cho được.

“Ngũ vương gia.....” Hoàn Nhan Phi Phi giống như tất cả sức lực trong người đều đã dùng hết, ngồi trên chiếc ghế, “Tại sao, hần trước giờ chưa từng nói qua, trước giờ....” Một người dịu dàng như thế, còn xem nàng như tỷ tỷ của nàng mà bảo hộ, trong hoàng cung rộng lớn này, nếu chỉ có sự sủng ái của hoàng đế thì không đủ, sự sủng ái của hoàng đế tối cao thậm chí sẽ trở thành thức mệnh phù của nàng, không có thể lực nương gia mạnh mẽ, cảnh ngộ của một phi tử ngoại tộc biết bao gian nan, là nam nhân đó, chống đỡ lời đồn bậy bạ, giúp nàng đứng vững.

“Yêu ai yêu cả đường đi, hần yêu tỷ tỷ của người, thì không thể phát tay bằng quan với người.”

Hoàn Nhan Phi Phi trong lòng khó chịu cực điểm, giống như một lời nói dối, đột nhiên lại bị người ta vạch trần, cảm giác hạnh phúc giả tạo của nàng, là thứ được xây dựng trên cơ sở tỷ tỷ Hoàn Nhan Hồng Ngọc.

Cơ Doanh Đế nhẹ than, thứ cảm tình này, vĩnh viễn là một mớ hồ đồ không thể làm rõ, “Hôm nay trăm gọi người tới, là muốn nói cho người một chuyện, hài tử của tỷ tỷ người còn sống.”

“Cái gì?” Hoàn Nhan Phi Phi ngẩng đầu, “Không thể nào, năm đó ta đích thân tìm đến tận đáy vực, di cốt đầy đất, hài tử nhỏ như thế, làm sao có thể sống nổi.”

“Nó không chỉ còn sống, mà còn học được một thân võ công, đến hiện tại, cũng là một hảo nam nhi oai dũng thiện chiến.”

“Ta không tin, người đừng lừa ta.” Hoàn Nhan Phi Phi ngẩng đầu, nhìn Cơ Doanh Đế.

“Trẫm không tất phải lừa người.” Cơ Doanh Đế ngồi đối diện Hoàn Nhan Phi Phi, nhìn Hoàn Nhan Phi Phi, Hoàn Nhan Phi Phi bị khí thế của Cơ Doanh Đế đè ép đến không thở nổi, “Ta ngã bài với người, trong tay ta vẫn còn nắm thóp của người, đừng kỳ cò với ta, người còn không đủ tư cách đâu.”

“Người.....” Rõ ràng đã nắm vững trong lòng bàn tay, nhưng cảm giác mà Cơ Doanh Đế gây cho Hoàn Nhan Phi Phi lại giống như các nàng mới là con trùng nằm tê liệt dưới chân ma tước.

“Trẫm cần dùng hài tử đó, đổi lấy hòa bình mười năm cho Đại Hạ.”

“Tại sao?” Hoàn Nhan Phi Phi cố gắng khiến thanh âm của mình nghe không khản trương.

“Nhi tử của Hoàn Nhan gia, đã chết hết năm người, còn một người là chiếc áo sắt thuốc, các người rất cần một nhi tử huyết mạch thuần chính, có thể lãnh đạo Hoàn Nhan gia hoàn thành đại nghiệp phục hưng đi.”

“Khiết Đan của chúng ta có rất nhiều anh hùng hảo hán.”

“Ta nói với người, không phải chỉ là chuyện của một người, ta sẽ giúp các người đoạt được đại quyền, giết chết phái Tư Đồ chủ chiến, kết quả ta muốn chính là hòa bình mười năm ở biên cảnh.”

“Chuyện này ta không thể làm chủ, cần phải thương lượng với Đại hãn.” Hoàn Nhan Phi Phi nắm chặt quyền, dùng tất cả sức lực mới không để thanh âm của mình run rẩy. “Ta muốn gặp hài tử đó.”

“Có thể, qua mấy ngày nữa, ta sẽ cho người gặp nó. Lui xuống đi, trẫm mệt rồi.” Đại Hoàn Nhan Phi Phi đi rồi, Cơ Doanh Đế nói với Yến Thập Nhất đang ẩn mình chỗ tối, “Bảo Yến Thập Tam lập tức đến kinh thành.”

Yến Thập Tam ban ngày ở cùng Đại Ngưu, buổi tối ra ngoài làm nhiệm vụ, buổi tối mỗi ngày Đại Ngưu và Yến Thập Tam đều lỏa thân mà ngủ, Đại Ngưu có thể cảm nhận được từng vết sẹo trên cơ thể sau lưng. Lần này khi đến tối, Đại Ngưu chậm trễ không đi ngủ, Yến Thập Tam cũng liền chậm trễ không chịu đi. Đại Ngưu vốn đang nằm xoay lưng với Yến Thập Tam, ở trong ổ chăn xoay tới xoay lui một hồi, vừa khéo đối diện Yến Thập Tam. Yến Thập Tam không phát ra tiếng, chỉ là đem chăn phủ kín thêm một chút, sợ Đại Ngưu buổi tối bị lạnh. Bàn tay Đại Ngưu cẩn thận thuận theo cổ Yến Thập Tam mò xuống, ánh mắt Yến Thập Tam dần dần chuyển đen, thân thể căng cứng, Đại Ngưu vẫn không phát giác ra, y thử tìm kiếm những vết sẹo mới có trên người Yến Thập Tam, hôm qua khi Yến Thập Tam tắm rửa y có nhìn thấy.

Quả nhiên mò được. Vẫn còn chưa kết sẹo, “Đau không?” “Không đau.” Yến Thập Tam bắt lấy cánh tay của Đại Ngưu, nếu như để mặc cho Đại Ngưu tiếp tục mò xuống như vậy, hãn không thể đảm bảo bản thân sẽ không muốn thân thể Đại Ngưu, mà tiểu đồ đệ đó của Yến Lục đã nói thân thể hiện tại của Đại Ngưu không thể hoan ái, sẽ chịu không nổi.

Trong lòng Đại Ngưu ngũ vị tạp trần, tất cả người thân có liên quan với y đều đã đi rồi, trời đất mệnh mông, trừ Yến Thập Tam ra, đã không còn người nào liên quan tới y nữa, nhưng người này, lại là người đã xâm phạm mình. Nếu như họ có thể xưng huynh gọi đệ thì tốt biết mấy, Yến Thập Tam tuy không nói nhiều, nhưng rất biết chăm sóc người khác, giống y như một ca ca. “Người sau này nên cẩn thận một chút, vạn lần đừng chết đó.” Nói ra lời trong lòng, mặt Đại Ngưu liền đỏ như mông khỉ, may mà trời đang tối, ai cũng không thể nhìn rõ, y vội quay người, xoay lưng về phái Yến Thập Tam.

Tâm tình Yến Thập Tam rất tốt, kéo Đại Ngưu vào ôm một chút, để tấm lưng của Đại Ngưu dán sát vào mình, lại đưa tay kéo chăn kín lại. “Người không cần để ý lời của người khác, ta thích người, mới muốn thân thể của người.” Đại Ngưu nghe lời nói đó đã không biết tay của mình nên đặt ở đâu, vẫn là Yến Thập Tam đem tay của Đại Ngưu nắm trong tay mình, vạn khí sưởi ấm cho y.

Nhận được tin tức phải nhập kinh là hai ngày sau, Yến Thập Tam vừa định thả con bò câu trong tay, thấy Đại Ngưu đứng cạnh bên dùng ánh mắt kỳ quái mà nhìn, liền tiện tay đưa con bò câu cho y, Đại Ngưu nhận lấy như nhận bảo bối, ôm lấy đi về bàn, cầm một chút điểm tâm dứt cho bò câu, con bò câu đó cũng không sợ lạ, sau đó Đại Ngưu đặt nó lên bàn thì nó cũng không đi, tự mình ăn bánh trong đĩa.

“Ngày mai ta khởi hành, cần phải đi kinh thành một chuyến.” Yến Thập Tam nhìn hết vào mắt, ghi nhớ hết vào lòng, nghĩ đến lúc nào đó sẽ bắt một con tiểu sủng vật gì đó cho Đại Ngưu, phải là loại ôn thuận một chút, không thể tổn thương người, còn phải thông minh một chút nữa.

“A?” Đại Ngưu ngẩng đầu, y luôn không theo kịp tâm tư của Yến Thập Tam.

Vũ Yến vốn không tán thành Đại Ngưu mới lành bệnh đã đi kinh thành, nhưng Đại Ngưu nghe thấy hai chữ kinh thành thì mặt liền lấp la lấp lánh, cho nên Yến Thập Tam quyết định phải mang Đại Ngưu theo, không yên tâm nên hãn mang theo Vũ Yến luôn. Trên đường đi gặp ghềnh xóc nảy, Đại Ngưu mới đầu còn rất vui vẻ, sau đó càng lúc càng nhụt chí, thân thể mới bệnh khỏi, chịu không nổi dằn vò như thế, bọn họ đi nửa tháng hơn mới đến.

Tại hoàng thành, không khí bắt đầu trở nên kỳ dị, đối với chiếu thư lập thái tử của hoàng đế, các phương đều bất mãn, nhưng ngoài mặt vẫn hòa khí. Thân thể Cơ Doanh Đế càng lúc càng yếu, mọi người cũng đều thấy rõ, trong triều phong vân ám dấu. Cơ Doanh Đế bắt đầu gấp rút làm hết an bài của mình, thời gian càng lúc càng gần, ngài không thể đợi quá lâu, hiện tại vấn đề khiến ngài đau đầu nhất là Cơ Nguyên bắt đầu tuyệt thực.

Cơ Nguyên gầy đi, hẳn đã hai mươi mấy ngày không gặp Dương Nghị, tên ngốc kia, nếu như thật sự cứ như thế mà đi, hẳn cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho bản thân. Từ nhỏ hẳn đã là hài tử được nuông chiều thành hư, chỉ cần là thứ mình muốn, cho dù chỉ có một chút muốn thì cũng liền có người cho hẳn, những thứ đến quá dễ dàng, hẳn trước giờ chưa từng trân trọng, nhưng tên ngốc nghếch Dương Nghị đó, trong hai mươi mấy ngày hẳn bị nhốt này, là người mà hẳn nhớ nhung nhất. Nam nhân này tướng mạo không xinh đẹp, còn đặc biệt không biết nói chuyện, tính khí bướng bỉnh gần chết, cái gì mà tận trung báo quốc chứ, so với mấy tên phụ tử còn cổ hủ hơn, Cơ Doanh Đế muốn giết tên ngốc đó rất đơn giản, chỉ cần nói y phá hoại danh dự của hoàng thất, tên ngốc đó sẽ vì đại nghĩa mà tự mình nhảy xuống sông luôn. “Phụ hoàng, đừng để nhi thần hận ngài.” Cực độ suy yếu, Cơ Nguyên cảm thấy bản thân thật sự không chống đỡ nổi qua ải này, chết cũng tốt thôi, chết rồi thì có thể nhìn thấy cái tên xuẩn ngốc kia.

Cơ Doanh Đế nhìn Cơ Nguyên suy yếu nằm trên giường trong phòng, Lưu Toàn đứng sau lưng nói, “Ngài còn không biết tính cách của muội muội sao, ngũ hoàng tử và muội muội giống nhau.”

“Vậy thì để nó lấy một nam nhân sao, hoang đường.”

“Trong hoàng cung này, chuyện hoang đường còn ít sao? Bản thân Nguyên Nhi không muốn làm hoàng đế, ngài lại bức nó như thế. Nó tại sao phải lấy một nam nhân, ngài hiểu rõ hơn bất cứ ai.” Lưu Toàn lạnh lùng nói, “Yến Nhi không hy vọng hài tử của muội ấy làm hoàng đế, ta sẽ không để ngài đã hủy diệt Yến Nhi, lại hủy diệt thêm hài tử của muội ấy.”

“Hoàng vị này, nhất định phải để Nguyên Nhi làm.”

“Ngài không thể sinh ra được nhi tử biết tranh đấu, liền lấy hài tử của Yến Nhi ra gánh trách nhiệm.....”

“Cần rõ, Lưu Toàn, trầm không chỉ là phụ thân của Nguyên Nhi, trầm còn là hoàng đế của Đại Hạ, người không sợ trầm trị tội người sao.” Cơ Doanh Đế tức giận nhìn Lưu Toàn.

“Hoàng thượng ngài quên rồi sao, thần đã đệ sớ từ quan.” Nói rồi, Lưu Toàn đi tới, dùng tay bẻ gãy khóa cửa, Thường công công đứng không xa họ thấy thế vội chạy lại, “Người đâu, đại tướng quân trái nghịch hoàng tượng, mau bắt lấy hắn.” Quét mắt nhìn một vòng thị vệ chạy đến thật đông, Cơ Doanh Đế phát tay, mắt thấy Lưu Toàn ôm Cơ Nguyên đi ra, vô luận nói thế nào, ngài cũng là một phụ thân, không thể mở mắt trân trân mà nhìn nhi tử của mình cứ như vậy đối chết.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

“Ngũ vương gia, ngũ vương gia, hoàng thượng có chuyện cần nói với đại tướng quân, ngài không thể xông vào, ngũ vương gia.....” Tiểu công công thể yếu căn bản không thể cản được Cơ Võ đã luyện võ từ nhỏ, Cơ Võ đi sượt qua Lưu Toàn đang ôm Cơ Nguyên, Cơ Võ không có tâm tư gì để chuyển chú ý lên người Cơ Nguyên, thấy Cơ Doanh Đế vẫn đứng ở nơi đó liền tiến lại hỏi, “Hoàng huynh, ngài sao lại có thể lợi dụng Trạch nhi?”

“Cần rõ, ai ai cũng đều không có quy cũ như vậy hay sao?” Đám đông thị vệ vây Cơ Võ vào chính giữa, Cơ Doanh Đế sắc bén nhìn hoàng đệ của mình, “Trong mắt các ngươi có còn xem trầm là hoàng đế không?”

“Hoàng thượng, thần đệ.....”

“Được rồi, các ngươi đều lui xuống đi, thủ ở một bên, đừng cho bất cứ ai tiến vào.” Đợi người đã đi sạch, “Đi theo ta, ngồi xuống rồi nói.” Dẫn Cơ Võ vào căn phòng vừa rồi đã nhốt Cơ Nguyên.

“Hoàng thượng, ngài rõ ràng biết Trạch nhi là hài tử của Hồng Ngọc, ngài còn dùng nó để làm giao dịch, như vậy quá mức khiến ta lạnh tâm rồi, ta phụ Hồng Ngọc, không thể lại để cho hài tử của chúng ta.....”

“Người còn dám nói!” Bóp một tiếng, Cơ Doanh Đế vỗ lên mặt bàn, “Tiếng xấu như vậy, trẫm có thể tha cho nó một mạng đã là ân điển rồi, còn dám đòi chuyện khác sao.”

“Hoàng huynh, lúc đó, là ta và Hồng Ngọc tương ái trước, nếu không phải năm đó Đại hãn Khiết Đan hiểu sai, thì sao lại đem Hồng Ngọc hòa thân cho người. Nếu không phải người bức quá gấp, Hồng Ngọc sao lại bị hãm ở Lưu Gia, người làm sao có thể cùng Lưu Yến.....”

“Câm miệng!” Cơ Doanh Đế đại nộ, phát tay quơ hết đồ đạc trên bàn xuống đất, kinh động đến Thường công công ở bên ngoài, “Không được tiến vào, thủ bên ngoài đi.”

Cơ Võ ngẩng đầu, không chịu thể hiện yếu thế, “Đều đã là chuyện lâu như vậy rồi, còn nhắc tới làm gì.” Thân thể Cơ Doanh Đế đã như cung đứt dây, không thể động khí, vừa rồi tình tự kịch liệt một chút trước mắt đã phát đen, ngai ngồi lên ghế thở dốc rất lâu mới bình phục.

“Nó vốn chính là ngoại tôn của Đại hãn Khiết Đan Hoàn Nhan, trở về đối với nó cũng là chuyện tốt, Hoàn Nhan hiện tại không có năng lực có tôn tử, bị gia tộc Tư Đồ khống chế, nếu để Trạch nhi trở về, trẫm sẽ lấy thân phận người thân giúp đỡ, giúp Trạch nhi nắm quyền, Đại Hạ của ta lại có thể hưởng một đời thái bình.”

“Đại Hạ, Đại Hạ, vì mảnh giang sơn này, bao gồm cả ngài, đều có thể hy sinh sao?” Cơ Võ lớn tiếng chấp vấn, “Ngài đã phụ nữ nhân yêu ngài, hiện tại lại còn tính toán lên hài tử của ngài, ngay cả hài tử của ta cũng không bỏ qua, Cơ Doanh, ngài rốt cuộc còn có tâm hay không a, ngài rốt cuộc có phải làm từ xương thịt mà ra không!”

Cơ Doanh Đế ngẩng đầu, nhìn đỉnh trần, “Vì Đại Hạ, ta cái gì cũng có thể làm.”

“Được, ta tuyệt đối sẽ không để ngài tổn hại Trạch nhi, tuyệt đối!” Cơ Võ cũng không để tâm đến quân thần chi lễ nữa, đứng lên đi ra, ở ngoài viện, hắn thấy Hoàn Nhan Phi Phi đang vội vàng vàng chạy tới, “Ngũ vương gia.....”

“Xin lỗi, hôm nay ta còn có việc, đợi khi rảnh sẽ lại đến thăm nương nương.” Nói xong chỉ để lại cho Hoàn Nhan Phi Phi một bóng lưng. Trong phòng, Cơ Doanh Đế ngồi một mình, “Đại hãn đã đáp ứng yêu cầu của người, nhưng ta phải gấp được hài tử trước.” Cơ Doanh Đế thất thần, qua một lúc mới phản ứng, “Đã đến rồi, tối nay sẽ an bài cho các người gặp mặt.”

Yến Thập Tam là lần đầu tiên bị mời tiến hoàng cung, đi qua đại môn châu hồng, đi vào nơi được người trong khắp thiên hạ nhắc tới. Hắn biết Yến Thập Nhất vẫn luôn đi theo hắn, nhưng cũng không nói cái gì. Đường rất dài, Yến Thập Tam không có chuyện gì liên ngầy ngấn, hắn đang nhớ Đại Ngưu, không biết y đang làm gì, hôm qua khi vừa nhập thành Đại Ngưu thấy cái gì cũng hưng phấn, hắn mua cho Đại Ngưu một đồng đồ chơi nhỏ, Đại Ngưu trên miệng thì nói mắc quá, nhưng lại thích vô cùng, cứ như con thỏ ngọc đối với thứ mới lạ vui vẻ nửa ngày, mặt đỏ hồng, mắt cười cong cong, chỉ là quá gầy, hai gò má không còn đầy đặn như lúc mới gặp nữa, không biết từ lúc nào, trong mắt của Yến Thập Tam, chỉ tràn đầy cái người tên gọi Vương Đại Ngưu đó.

Yến Thập Tam còn chưa vào cửa, thanh âm bén nhọn của tiểu công công đã truyền vào, đi vào cửa, thì thấy hoàng đế một thân mình hoàng ngai thẳng ở chính giữa, bên trái là Cơ Võ mà hắn nhận thức, bên phải là một nữ tử ngoại tộc, nghĩ tới chắc là phi tử gì đó, Yến Thập Tam không nguyện quỳ bái, đứng đó hành lễ như người giang hồ, rồi đứng yên.

“Chuyện gì đây, thấy hoàng đế phải hành đại lễ.” Thường công công thấy vậy trong lòng bất mãn, vừa lên tiếng hoàng đế đã phát tay, “Nơi này không có chuyện gì cần các người, đều lui xuống đi.” Cung nhân đi ra sạch sẽ, Yến Thập Tam nhìn phi tử bên cạnh hoàng đế kia đang mang vẻ mặt kích động chạy về chỗ hắn, Yến Thập Tam âm thầm phòng bị, nữ nhân này xem ra công phu không tồi.

“Đây chính là hài tử của tỷ tỷ?” Hoàn Nhan Phi Phi không thể khống chế tình cảm của mình, nam tử trước mắt này thật sự rất giống tỷ tỷ, đôi mắt như nhau, cái mũi như nhau, chính là góc cạnh của gương mặt cứng rắn hơn, giống phụ thân của hắn, khiến hắn tuy ngũ quan tú lệ nhưng nhìn không yêu đuối. Lúc cánh tay nàng chạm vào Yến Thập Tam, Yến Thập Tam liền tỏa ra sát khí, hắn là một sát thủ, không cho phép một kẻ xa lạ nào lại gần như vậy.

“Trạch nhi, dừng tay, nàng là cô cô của người.” Cơ Vô nhanh chóng cắt đứt công kích của Yến Thập Tam, Yến Thập Tam không vui nhìn Cơ Vô, người này đối với hắn mà nói có chút ân tái tạo, nhưng mấy năm nay hắn vẫn luôn ra sức bù đắp, báo ân thì cũng chẳng qua như thế thôi. Thấy mục quang lạnh lùng của Yến Thập Tam, Cơ Vô rất khó chịu, hài tử này, đã không có tình cảm của nhân loại rồi sao?

Yến Thập Tam là do Cơ Vô tìm được trong đàn sói, lúc đó nó đã tám tuổi rồi, nếu không phải nhờ vào chiếc vòng bạc ở mắt cá chân, hẳn làm sao cũng không thể ngờ hài tử của mình lại được đàn sói nuôi dưỡng. Hài tử nhỏ bé, chỉ có thể cắn xé săn mồi, ai lại gần nó đều phòng bị, không chú ý liền bị nó hung hăng cắn một phát, bao nhiêu năm rồi, cho dù bên ngoài không còn nhìn ra vết tích của năm đó nữa, nhưng trong xương cốt, nó vẫn là một con sói, độc lai độc vãng, tàn nhẫn cảnh giác, không chịu cho người khác tiếp cận một phân.

“Thập Tam, ta nên gọi người là Cơ Trạch, đó là tên mẫu thân người chọn. Năm đó mẫu thân người còn chuẩn bị một cái tên cho nữ hài, Cơ Ngu, đáng tiếc không dùng được. Trước mặt người bây giờ là muội muội của mẫu thân người.” Cơ Vô đứng bên trái Yến Thập Tam, “Ta biết người không tin, người có một vòng bạc, là mẫu thân Hoàn Nhan Hồng Ngọc của người chuẩn bị cho người. Nhiều năm như thế, ta vẫn luôn giấu người, là không muốn người bị cuốn vào vũng lầy hoàng gia.”

Yến Thập Tam đối với việc nhận thân này không cảm thấy hứng thú, vòng bạc đó sớm đã đeo lên cổ chân của Vương Đại Ngưu rồi. “Ta đến, là muốn biết ai đã tàn sát Vương Gia thôn.”

“Trạch nhi, người có thể theo cô cô về Khiết Đan, nhiều năm như thế, cô cô vẫn luôn không biết đến sự tồn tại của người, cô cô nhất định sẽ thay tỷ tỷ bồi thường cho người, người sẽ là Đại hãn kế tiếp của Khiết Đan.”

Yến Thập Tam đối với cảnh tượng này thập phần không kiên nhẫn, nữ nhân trước mặt khóc lóc thổ thổ, còn vọng tưởng lại gần hắn, hắn nhìn Cơ Vô một cái, thật sự không còn kiên nhẫn, quay người phi lên nóc nhà rồi biến mất trong màn đêm.

“Trạch nhi.....” Hoàn Nhan Phi Phi cũng không cố kỵ lễ nghi gì nữa, cũng vội phi thân lên nóc nhà, đuổi theo.

Khi Yến Thập Tam trở về Đại Ngưu đang nằm trên giường, tinh thần rất hưng phấn, nhưng thân thể đã mệt mỏi, đang đánh một giấc ngắn, vì đã quen có hơi ấm bên cạnh, giờ không có y ngủ không ngon. Yến Thập Tam nhảy vào phòng nhìn thấy Đại Ngưu đang dựa vào đầu giường, trong lòng liền mềm đi, đây chính là bạn đời mà hắn nhận định, bạn đời suốt kiếp.

Tài nguyên dược liệu trong cung không ngừng được đưa tới nơi ở của Yến Thập Tam, vì thân thể Đại Ngưu cần điều chỉnh, Yến Thập Tam cũng không cự tuyệt người tới, vị trong cung kia đã cáo thị thiên hạ, ngũ vương gia còn có một nhi tử Cơ Trạch vừa tìm được, là đại hỉ, nên đại xá thiên hạ. Mưa gió bên ngoài và cuộc sống của Đại Ngưu hoàn toàn không liên quan. Dưới con mắt của người bên ngoài thì Yến Thập Tam là một người lãnh mạc tàn nhẫn, nhưng dưới cái nhìn của Đại Ngưu, Yến Thập Tam là một người đem lời tình cảm làm nước mà tự nhiên uống, không phân trường hợp cứ thích là nói với y.

Ở lâu trong kinh thành cũng không có ý nghĩa gì, Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn thời tiết, lúc này đồng lúa quê hương chắc đã mọc cao rồi, hạt cũng đã chín rồi, trái cây trong núi khẳng định cũng chín hết, từng chùm đỏ đỏ, cắn một miếng, nhất định rất ngọt.

Thân ảnh của các hương thân, Hữu Tiên, Chiêu Đệ, khi xuất hiện trong đầu đều không mấy rõ ràng, Đại Ngưu đột nhiên muốn trở về thăm, y đã rất lâu không bái tế mộ phần cho họ, cỏ chắc đã mọc cao lắm rồi.

“Ta muốn về nhà.” Đại Ngưu nói với Thập Tam.

“Ân.” Ngày đó họ liền thu xếp hành lý, hôm sau khi xuất thành Cơ Vô từ xa đuổi theo, nhìn thấy nam nhân ngồi trên ngựa được Yến Thập Tam bảo hộ trong lòng.

“Đây là cho người.” Trong tay Cơ Vô là một vòng chuỗi ngọc, “Đây là khi hoàng tổ mẫu của người còn sống đã đưa cho ta, là để lại cho con dâu của Cơ gia.”

Yến Thập Tam nhìn nam nhân, nhận lấy thứ trong tay đó, Đại Ngưu xấu hổ đỏ mặt không nguyện ý gặp người, Yến Thập Tam rất tự nhiên đem nó đeo lên cổ Đại Ngưu, Cơ Vô nhìn Yến Thập Tam và Đại Ngưu,

tuy con dâu là một nam nhân, nhưng nhìn thần sắc của Yến Thập Tam, là sự dịu dàng trước giờ chưa từng có, như vậy là đủ rồi, chỉ cần Thập Tam được bình an, thì hẳn còn yêu cầu gì nữa đâu?

Khi Cơ Vô quay người đi. “Cha.” Yến Thập Tam ném cho hắn một chiếc bình nhỏ. “Bảo mệnh đan của Yến Lục, về sau không biết có còn ngày gặp lại không.”

Một mặt hắc y, đi xa dần trong bụi mù, giống như hồng y nữ tử liêu lĩnh đó, cũng cứ như vậy biến mất trong tầm nhìn của hắn.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Thân thể của Cơ Doanh Đế càng lúc càng tệ, sau khi Yến Lục châm cứu, Cơ Doanh Đế gần như không thể nói nổi. “Trẫm còn bao lâu?”

“Cũng sắp đến lúc rồi.”

“Ai, rất nhanh thôi trẫm không còn phải lo lắng cái gì nữa, một lát gọi Cơ Vô đến đây cho ta.”

Khi Cơ Vô nhìn thấy Cơ Doanh Đế thì đã không thể nhận ra được vị đế vương trước mắt này, trên gương mặt thảm bại lộ ra một cổ tử khí, “Hoàng thượng, thần đệ phải đi rồi, ngài phải保重.”

“Ngũ nhi, đừng trách ca ca, ta thật sự không thể nhìn Đại Hạ cứ thế tiếp tục thảm bại, đợi khi người có hài tử rồi, có thể trở về, xem bộ dạng Nguyên Nhi, là khó có thể có con cháu rồi, cho nên.....”

“Hoàng huynh, người không mệt sao, cả một đời tận tâm khổ lụy, chỉ vì một mảnh giang sơn này, người nỗ lực bỏ nhiều thứ như thế, đáng sao?”

Cơ Doanh Đế ngạc nhiên một lát, “Có gì mà đáng hay không đáng, vừa bắt đầu đã cảm hận, hận sự rẻ rúng của phụ hoàng, sau đó bản thân thật sự ngồi được lên vị trí này rồi mới biết, người là hoàng đế của thiên hạ này, làm sao có thể nghĩ đến chuyện riêng của một người chứ?” Cơ Doanh Đế chẳng qua chỉ hơn bốn mươi tuổi, lúc này lại giống như một lão già khắt khổ đã lâu, “Người nam nhân mà Cơ Nguyên thích đang ở trong phủ của người đi, ta muốn gặp một chút.”

“Nguyên Nhi hiện tại đeo lấy người đó không buông, chỉ sợ thần đệ cũng không có cơ hội lôi người ra.”

“Người sợ cái gì? Đều đã như vậy rồi, trẫm cũng sẽ không đem người giết nữa, chỉ là tán gẫu một lát, tính cách của Nguyên Nhi, giống như nường nó, đều quá cương liệt, ta sợ hài tử đó chịu không nổi.”

“Được rồi.

Không lâu sau, Hiền Phi bệnh nặng không trị, phong quang hạ táng, Đại Hạ Vương Triều Ngũ Vương Gia hòa thân đến Khiết Đan, lưỡng quốc kết tình giao hảo trăm năm.

Cơ Nguyên thỏa hiệp, quả nhiên cái tên ngốc tử tràn đầy trung nghĩa đó bị hoàng đế tẩy não, liền kiên quyết không đổi phải phụ trợ cho tân hoàng hắn, nhưng chết cũng không chịu làm Hoàng Hậu của hắn, chuyện này hẳn không gấp, sau này hẳn có thời gian để lôi kéo.

.

.

Quay về Vương Gia Thôn, cỏ dại đã mọc thật cao, những nơi bị cháy đen ban đầu giờ đã gần như tan nát cả, một số động vật nhỏ đang ở trong đám cỏ dại kiếm ăn, Đại Ngưu và Yến Thập Tam đến đã dọa chúng chạy tan tác. Đi qua một con sông dài, Đại Ngưu nhìn thấy phần mộ hợp táng của toàn thôn mấy chục người. Yến Thập Tam sau lưng lấy ra tiền giấy, hoa quả và rượu đã chuẩn bị sẵn rồi đi khỏi.

Đại Ngưu cảm kích tâm tư của Yến Thập Tam, y cần một mình an tĩnh một chút, cùng chuyện gẫu với toàn thôn, Đại Ngưu lấy ra mấy tờ giấy, trên mặt là tổ trạng viết rất rõ ràng, bọn họ bị chết oan uổng, phải được thác sinh vào một gia đình thật tốt.

“Vương gia gia, Chiêu Đệ, Hữu Tiền, ta, ta rất tốt. Người đó, rất biết cách chăm sóc kẻ khác, giống như đại ca, mấy ngày trước thân thể ta không khỏe, bị phong hàn, hần liền gấp như thế. Chiêu Đệ, ta biết Đại Ngưu ta xin lỗi người, người di cốt còn chưa lạnh ta đã ở bên hần, Đại Ngưu ta nợ người thì kiếp sau dù có làm trâu làm ngựa cũng sẽ trả lại, kiếp này, ta chính là một người như thế của hần rồi, ta, ta muốn cùng hần sống cả đời.”

Yến Thập Tam ngồi ở phiến đá khá xa, thanh âm của Đại Ngưu truyền tới, trong lòng hần nghe liền thấy ấm áp.

Qua rất lâu, Yến Thập Tam nhìn bầu trời, sắp tối rồi, bèn đi qua ôm Đại Ngưu dậy, “Ta tự mình có thể đi, đừng có trước mặt Chiêu đệ lại....” Yến Thập Tam ngừng lại, cảm thấy không thoải mái, hung hăng cắn một cái lên cổ của Đại Ngưu, làm cho Đại Ngưu ai ai kêu liên tục. Vận dụng khinh công, đi đến trần gần nhất, thuê một gian thượng phòng, rất nhiều người nhìn thấy một người mặt lạnh đi vào khách *** tốt nhất trong trấn, nhờ vậy mà một tiểu trấn đơn điệu vô vị liền tìm được chuyện bát quái để tán dóc.

“Đói chưa?” Yến Thập Tam nhẹ nhàng đặt Đại Ngưu lên giường, hần nhớ Yến Lục có từng nói qua, thân thể của Đại Ngưu về sau đều khó thể hồi phục được trình độ như trước kia, phải tinh dưỡng thật tốt giống như người bình thường, nhưng là không thể khát, không thể đói, không thể lạnh, không thể tức, chuyện gì cũng đều phải thuận theo tâm trạng của y, cũng chẳng qua chỉ có thể sống hai mươi mấy năm, Yến Thập Tam như không để ý, vô luận Đại Ngưu đi đâu, hần cũng đều theo, chỉ cần quan tâm chuyện trước mắt là tốt rồi.

“Ân.” Nghĩ thông rồi, Đại Ngưu vẫn là cảm thấy xấu hổ, trong quan hệ với Yến Thập Tam, y luôn ở vào vị trí của thê tử, nhưng trừ chuyện trên giường, những cái khác đều là Thập Tam đang chiều cố y, rất hiền lành, nghĩ đến đây Đại Ngưu liền phốc một cái cười ra tiếng.

“Sao vậy?” Yến Thập Tam đang chuẩn bị đi xuống gọi đồ ăn, thì nhìn thấy Đại Ngưu đang tự vui một mình.

“Không, không có gì.” Đại Ngưu quyết định về sau nhất định phải đối với Thập Tam thật tốt.

Ăn cơm xong, Thập Tam gọi người mang thùng nước lên cho Đại Ngưu tắm rửa, Đại Ngưu tắm xong mới tự tắm cho mình. Đại Ngưu nằm trên giường, nhìn Thập Tam từng chút từng chút thoát đi y phục, làn da trắng hồng mang theo độ sáng trắng kiêu, mấy vết sẹo rạch ngang lưng, thậm chí đến tận thắt lưng, nhìn vậy Đại Ngưu lại bắt đầu nghĩ xa đi, lung tung nghĩ rồi sợ hãi, nếu như, nếu như người này cứ vậy không còn nữa, bản thân phải làm sao đây?

Yến Thập Tam dựa vào cạnh thùng nước, cảm thấy có người lại gần, nghe tiếng bước chân hần biết là Đại Ngưu, cũng không mở mắt ra, qua một lúc, cánh tay hơi mát chạm lên làn da của hần, Yến Thập Tam mở mắt, Đại Ngưu lấy khăn giúp hần tẩy thân thể.

Đôi mắt của Yến Thập Tam dần dần chuyển đen, hần chăm chăm nhìn Đại Ngưu, Đại Ngưu xắn tay áo lên, nhẹ nhàng chà sát thân thể của hần, cổ, ngực, bụng, sau đó, đến thứ đang đứng thẳng trong nước, ách một tiếng, Đại Ngưu quay lưng đi, “Ta đi lấy quả bồ kết, để gội đầu cho người.”

Yến Thập Tam buồn cười, nhìn thứ kia của mình, vận công để bình ổn lại dục vọng đột nhiên đến, một lát Đại Ngưu trở lại, cầm theo khá nhiều bồ kết, cẩn thận nhìn vào trong nước, nhìn không rõ, nhưng cũng không dám quang minh chính đại mà ngó. Bọt nước sóng sánh trên mái tóc ôn nhuận của Thập Tam, “Tóc người thật đẹp, rất mượt mà.” Cầm bồ kết lên, tách ra dịch nước, từng chút từng chút bôi lên trên mái tóc của Thập Tam, Đại Ngưu rửa rất chăm chút, Thập Tam nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được thần tình nghiêm túc của nam nhân này.

Rất nhẹ nhàng, dùng ngón tay xoa nắn tóc của Yến Thập Tam, Đại Ngưu có nói qua bản thân sẽ đối tốt với Thập Tam, y không có tiền bạc gì để có thể mua những thứ tốt cho Thập Tam, nên chỉ có thể làm thế này, từng li từng tí đối tốt với hần trong những chuyện nhỏ nhặt của cuộc sống. Thập Tam nhìn thì thấy là lạnh băng băng, nhưng rất thích ăn đồ cay, không thích ăn đồ ngọt, đối với cảm giác đau một chút cũng không nhạy bén, có vết thương chỉ cần không lợi hại đến mức phát sốt, thì hần cũng không biết, còn có làm chuyện gì cũng đều rất dứt khoát, nghĩ tới cái gì liền làm cái nấy, Thập Tam nghĩ không được, y sẽ nghĩ, y là một nam nhân, không thể thật sự làm một nữ nhân để người ta nuôi, y cũng rất biết nâng niu người.

Dùng nước sạch xối lên xong, lấy chiếc khăn sạch sẽ từng chút lau khô, “Xong rồi”.

Yến Thập Tam từ trong thùng nước đứng lên, “Chân còn chưa rửa này.”

Đại Ngưu nhìn thân thể quang lỏa của Thập Tam, mặt liền đỏ lên, “Người sao cứ như vậy a, tự mình rửa đi.” Yến Thập Tam làm như không nghe thấy, bắt đắc dĩ Đại Ngưu phải lấy khăn thấm nước, chậm rãi lau, da thịt bị chạm vào có chút căng cứng, Đại Ngưu không dám nhìn thẳng, vội vội vàng vàng lau khô người cho Yến Thập Tam, “Ta đi tìm người khiêng thùng nước ra, người, người nhanh mặt y phục đi.”

Trong đêm, Yến Thập Tam ôm Đại Ngưu, tâm tình đã lâu không thể bình phục, người trong lòng này là người muốn cùng y sống hết đời. Đại Ngưu lật người lại, đối diện với Thập Tam, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, tay thuận theo ***g ngực của Yến Thập Tam mà từng chút chút ma sát, “Ngoan, thân thể người không tốt.” Yến Thập Tam không để gì mới bình phục được thứ vừa trào dâng lên, người trước mắt này, cho dù là một cử chỉ một nụ cười cũng có thể khuấy động tâm tình của hắn.

“Không sao, khi sắp đi, Lục gia đã cho ta cái này, nói là, nói là một lần thì không sao, chính là đừng thường xuyên.....” Nói xong Đại Ngưu liền vùi đầu vào ***g ngực của Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam chặt chẽ ôm lấy Đại Ngưu, lòng như nở hoa. Cẩn thận vô cùng trên ghẹo thân thể của Đại Ngưu, nụ hôn vỡ vụn từ trên đỉnh đầu Đại Ngưu hôn xuống, trán của Đại Ngưu, lông mày của Đại Ngưu, môi của Đại Ngưu, Đại Ngưu thì xấu hổ, không muốn mở miệng, Yến Thập Tam không gấp, hắn từng chút từng chút liếm lộng môi của Đại Ngưu, nghĩ lại thì cả hai hôn nhau cũng không nhiều, lòng rất thương cảm, đây chính là yêu một người a, cho dù người chỉ quên mất đưa cho y thứ mà y không mấy quan tâm, người cũng đều cảm thấy có lỗi.

Đại Ngưu khi Yến Thập Tam tiếp xúc cũng nâng môi lên, y chỉ cảm thấy thời gian lần này như kéo thật dài, cùng Yến Thập Tam trao đổi khá lâu, đột nhiên khổ gian mát lạnh, sau đó có chút đau đớn, nhưng là y không sợ hãi, người này, đây tâm đây mắt đều là y, giao bản thân cho người như vậy thì có gì phải sợ?

Phản ứng của Đại Ngưu rất thanh thuần, Yến Thập Tam thương yêu đến muốn rơi lệ, Đại Ngưu vì đau đớn mà có chút bất an, Yến Thập Tam hung hăng hôn rồi hôn, sau đó rời đi, thấy trong mắt Đại Ngưu mờ lung một tầng sương mù, “Không thì người tới đi?” Đại Ngưu ngạc nhiên, không biết Yến Thập Tam đang nói cái gì.

“Ta nói, không thì người ở mặt trên, tiến vào ta.” Yến Thập Tam đạt được toàn bộ những điều mỹ hảo nhất thế giới từ trong nơi đó của Đại Ngưu, hắn cũng muốn để Đại Ngưu thể hội được ái tình mỹ hảo nhất thế giới này.

“Không cần đâu, người đến, người đến, ta sẽ không.” Đại Ngưu xấu hổ đỏ mặt nhìn Yến Thập Tam, thật ra đây không phải là một gương mặt xinh đẹp gì lắm, nhưng trong mắt của Yến Thập Tam, chỉ có thể chứa đựng gương mặt này.

Thân thể của Đại Ngưu nóng đỏ lên, vật nhỏ giữa hai chân cũng đã đứng thẳng, khi Yến Thập Tam tiến vào thật sự rất đau, đau khiến Đại Ngưu kêu a một tiếng, vật nhỏ cũng cúi đầu. Yến Thập Tam thả lỏng nhịp độ, một bên cắn hút gân cổ của Đại Ngưu, một bên dùng tay trên chọc vật nhỏ kia.

“Thập Tam..... Thập Tam.....” Đại Ngưu phát ra thanh âm như khóc lại như cười.

“Sắp rồi, sắp rồi, chúng ta cùng nhau.” Hai người cùng nhau đạt đến đỉnh, Yến Thập Tam rất lâu cũng không hồi thần được, ngay khắc đó trong não của hắn một mảng trắng xóa, đây chính là tử huyết của hắn. Đợi khi hắn hồi thần, Đại Ngưu ở dưới thân đã ngủ mất rồi. Yến Thập Tam đứng lên, lẳng lặng đi vào nhà bếp nấu chút nước, lau rửa sạch sẽ cho Đại Ngưu rồi mới ôm y đi ngủ.

Ngày hôm sau, Đại Ngưu vừa tỉnh giấc đã nói với Yến Thập Tam, “Thập Tam, chúng ta không giết người nữa, chúng ta đi làm nông đi.” Yến Thập Tam gật đầu, thế là hai người họ mua một mảnh đất không xa thôn cũ mấy, rồi dựng nhà, sau đó còn thấy vị huyện thái gia trước đây, một bộ dáng thất hồn lạc phách, Đại Ngưu đa sự hỏi vị thiếu gia Trần gia trước đây luôn đi theo hắn đâu, “Đừng nhắc nữa, danh đề kim bằng rồi (tức là đồ trạng nguyên), gia hỏa thấy sắc quên bạn, nói không chừng còn lấy vị công chúa nào đó rồi, Trần Thế Mỹ, hừ.” Bọn họ lại nhận thức rất nhiều vị hương thân, nhận thức rất nhiều người.

Ngày đó Đại Ngưu ra ruộng, Yến Thập Tam làm sao có thể để y đi làm, không nói hai lời liền vác lấy nông cụ chui vào trong ruộng cùng với Đại Ngưu, Đại Ngưu xắn quần lên cho Thập Tam, rồi đội mũ vào cho hắn,

hai người nói nói cười cười.

“Chúng ta đi thôi.”

“Cô nương, không đến chào hỏi gia sao?”

“Không cần nữa.”

Yến Thập Tam ngẩng đầu, mặt lam sắc tiêu thất bên bờ ruộng.

“Nhìn cái gì vậy, trên mặt của ngươi sao lại đầy bùn thế?” Yến Thập Tam thu hồi tầm mắt, để Đại Ngưu lau mặt cho hắn, “Buổi tối ăn cá đi.”

“A? Được a, ngươi đi câu, ta sẽ nấu.”

“Được.”

Làm việc mệt rồi, họ ngồi dưới tán cây, “Đợi lúa chín rồi, ta sẽ làm cơm cho ngươi ăn, rất thơm a, đến lúc chúng ta có nhiều lương thực rồi, chúng ta có thể ủ rượu, rượu ta ủ đều uống rất ngon đó.”

“Vậy về sau chúng ta mỗi năm đều ủ rượu.”

“Àn, mỗi năm.”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 Phiên ngoại: Thời niên thiếu thơ dại.

Năm đó họ đều còn rất nhỏ, còn chưa biết cái gì gọi là cảnh còn người mất.

Vũ Đế năm thứ mười sáu, quốc tử giám khảo thí, vì đề mục rất khó, nên rất ít đệ tử trúng bằng, đại nhi tử của Lưu gia Lưu Toàn lại nghiêm nhiên nằm trong danh sách, vốn đây là chuyện tốt, nhưng Lưu gia lại đóng cửa không tiếp khách.

“Nữ nhi bất hiếu a, đó là tội khi quân, là tội chu di cửu tộc a, ta đã tạo ra nghiệp gì, lại sinh ra một đứa khuê nữ như vậy.” Lưu tướng quân ho liên tục, tiểu nữ nhi ở dưới lại không chút hối cải.

“Lão gia, ngươi nhỏ giọng thôi, chuyện gì đã như vậy rồi, không bằng để Yến Nhi đi trước, chờ đến lúc lại tìm lý do cho nó trở về là được, hiện tại không thể nào vạch trần được, chuyện này cũng chỉ có mấy người chúng ta biết, cũng may Toàn nhi hiện tại đang học nghệ ở Võ Đang, chuyện này có thể giấu thì cứ giấu đi.”

“Cha, dựa vào cái gì nam hài tử có thể đi, ta lại không thể đi?” Lưu Yến ở dưới một thân nam trang, nhìn có hơi đơn bạc thanh tú một chút, nói chuyện thì hoàn toàn như một nam hài.

“Ngươi còn không im miệng?” Lưu phu nhân nháy mắt với nữ nhi, đã đến lúc này rồi, còn mở miệng nói xằng thì được gì đâu.

“Lão gia, người giận đi, lại không phải là đại sự gì, đến quốc tử giám học hỏi chút gì đó, cũng không chờ mong gì nó làm quan, đợi đến lúc cứ nói là chúng ta nhớ hài tử, trước lúc ca Yến Nhi trở về, cứ cho nó giả mạo ở đó, tướng mạo của Yến Nhi và ca nó giống nhau như thế, cũng không có ai nhận ra chúng ta thâm long hoá phụng đâu.”

“Hừ, đó là tội dối gạt quân trên, Lưu Trạch ta cả đời chưa từng lừa gạt hoàng thượng.” Lão tướng quân tức giận đến râu cũng dựng đứng lên, “Đây làm sao mà được, Lưu gia chúng ta được tiên hoàng ban cho hai chữ trung nghĩa, nói thế nào cũng không thể vì một tiểu nhi làm bậy mà phá hoại danh dự của gia tộc.”

Lưu phu nhân biết lão Lưu này là một khúc gỗ, tính khí bướng bỉnh, “Sao lại vậy chứ, ta chỉ có một nữ nhi thôi, nếu nó có gì bất trắc, ta cũng không sống nổi nữa, ta, hiện tại ta không sống nữa.....” Lưu phu nhân vừa khóc vừa xoay người, “Ta, ta đừng chết cho rồi.....”

Lưu tướng quân vừa thấy phu nhân khóc, lập tức luống cuống tay chân, “Đừng, đừng khóc nữa, ta cũng không nói đem nữ nhi ra làm cái gì, ta.....”

Lưu Yến cũng rất lạnh lẽo, ôm chân Lưu tướng quân cũng khóc lớn, “Nương, nương, cha không cần ta nữa, nương....”

Một khóc hai nháo ba thất cổ, hai vị nữ tử trong phủ tướng quân đều dùng một lượt, Lưu tướng quân không thể nào nhẫn tâm, “Được rồi, được rồi, cứ để Yến Nhi đi.”

“Cha, thật sao?” Lưu Yến lập tức ngừng khóc, Lưu phu nhân đương nhiên biết đạo lý diễn kịch phải diễn cho xong, hung hăng đá nữ nhi một cái, nước mắt của Lưu Yến lập tức lại ào ào chảy, lần này không phải là giả, mà thật sự bị đá đau quá. “Cha.....” Thấy nữ nhi nước mắt lưng tròng nhìn mình, Lưu tướng quân phiền muộn dữ dội, một người ông đã không chịu nổi rồi, huống hồ là hai người, đành không vui gật đầu. “Các người tùy ý đi, ta không quản nữa.” Lưu phu nhân và Lưu Yến lập tức cười thẳng lợi, Lưu Yến đi đến quốc tử giám, ngày đầu tiên liền gặp được hoàng tử Cơ Doanh.

Mẫu phi của Cơ Doanh chỉ là một tiểu cung nữ, ngẫu nhiên được lâm hạnh mà có hấn, ở trong cung luôn bị xem thường, thế là từ nhỏ hấn đã dưỡng thành một tính cách âm trầm, không để ý tới ai. Ngày đó hấn một mình đơn điệu đến quốc tử giám, một tiểu tử tinh nghịch cùng hấn ngồi ở hàng cuối cùng, hấn vẫn giống như bình thường không quan tâm ai, trên đài phụ tử giảng bài, hấn ở dưới vẽ tranh tiểu nhân. Lưu Yến giả danh ca ca dùng tên Lưu Toàn, nhìn hoàng tử băng lạnh bên cạnh thật sự cảm thấy không chút ý nghĩa, nhưng càng không để ý tới nàng thì nàng càng muốn trêu chọc Cơ Doanh, Cơ Doanh bị bức tức giận đến lật bàn, làm cho hai người đều dính đầy mực, bị phụ tử phạt đứng.

“Hắc, người sao lại xấu như vậy, cha ta nói ta là con của lừa, ta thấy người mới đúng là vậy đi?”

Cơ Doanh bình thường đều bị người khác ức hiếp đến quen rồi, nhưng tiểu tử mới tới này dựa vào cái gì mà nói hấn như thế, nói sao thì hấn cũng là một hoàng tử. Lưu Yến bị nhân thân âm hàn của Cơ Doanh trường đến nhảy dựng, hài tử mới bi lớn, sao lại giống y như Tam vương gia. Không đợi Lưu Yến nói cái gì, Cơ Doanh đã xông tới tông vào Lưu Yến, ngay cả một hài tử niên kỷ không lớn bao nhiêu đó đánh nhau cũng thật dữ, còn nói ai xung động là ma quỷ, cuối cùng hai người bị phạt nhốt lại, còn không cho ăn cơm trưa và cơm tối.

“Người tông vào ta làm cái gì, ta gọi người hay là chọc tới người, đánh gì mà hung hăng dữ vậy?” Lưu Yến trề môi, may mà nàng có từng theo phụ thân luyện võ, nếu không thì thân hình nàng nhỏ như vậy, chắc bị đập chết quá. “Ta nói người làm sao đắc tội nhiều người như vậy chứ hả?”

Khi họ đánh nhau Lưu Yến đã phát hiện, rất nhiều người tuy nói là đi lên khuyên giải, nhưng thật ra quyền đều đánh vào người Cơ Doanh, cho nên một trận đánh đó, Cơ Doanh xem ra còn thảm hơn nàng nhiều. Cơ Doanh dùng con mắt lục u u cứ thế phiêu lên người Lưu Yến, Lưu Yến cảm thấy bản thân giống như con mồi bị rắn ngấm trúng, cũng không dám nói gì với Cơ Doanh nữa.

Lưu Yến vừa đau vừa đói, “Tiểu Lý Tử sao lại ngốc như thế, còn chưa đến đây, đói chết ta rồi.” Đi theo nàng vào quốc tử giám còn có một tiểu nha đầu nữ phần nam trang Lý Văn Văn, gan nhỏ hơn nàng rất nhiều, Lưu Yến thật sự sợ tiểu hài tử này không dám tới, để nàng bị bỏ đói một đêm. Đợi một lát, bên ngoài cửa sổ truyền tới tiếng lạt xạt, Lưu Yến bị dọa toàn thân lông tơ dựng đứng, nữ hài tử mà, dù có lợi hại thế nào cũng đều sợ chuột gián này nọ, Lưu Yến sợ hãi, liền lặng lẽ nhích nhích lại gần Cơ Doanh, so với chuột gián gì đó, vẫn là tiểu hoàng tử băng lạnh này dễ thương hơn, Cơ Doanh nhìn tiểu tử đang dựa lại gần, không lên tiếng, Lưu Yến lúng túng cười, động tác thì không chậm chút nào.

“Thập hoàng tử? Thập hoàng tử?” Cửa sổ bị mở ra một khe hở nhỏ, một cái đầu nho nhỏ xuất hiện, Lưu Yến bị dọa đến tim cũng nhảy lên cổ họng, nhìn thế nào cũng giống như nửa đêm quỷ gọi hồn, liền nắm chặt cổ tay áo của Cơ Doanh, Cơ Doanh bức bối không biết tiểu tử này phát điên cái gì, nghe thanh âm thì chính là tiểu công công trong điện của hấn đưa cơm tới, tiểu tử này nắm lấy hấn làm cái gì, khi hai người giằng co, liền nghe rẹt một tiếng, Lưu Yến ngốc ra, sắc mặt Cơ Doanh thì càng đen đi, y phục ít ỏi còn có thể mặc ra ngoài của hấn đã bị hủy rồi.

“Xin lỗi, ta, ta sẽ đền cho người cái mới.”

Cơ Doanh không muốn lý đến Lưu Yến đang áy náy, đi tới trước cửa sổ, “Đến rồi sao?”

“Công công ở trừu phòng nói ngài bị nhốt lại, nên không cho cơm ăn, ta là bớt lại một phần cơm của ta, cho ngài.” Hài tử bên ngoài đẩy vào một bao bánh, “Trở về đi, đừng để người khác nhìn thấy.” Hài tử bên ngoài

cẩn thận đi khỏi, Lưu Yến nhìn Cơ Nguyên mở bao ra, chỉ là mấy cái màn thầu, ngay cả một chút cải mặn cũng không có. Lưu Yến cũng biết bên trong hoàng cung hoàng tử không có thể lực thì sống không tốt đẹp gì, nhưng không ngờ lại còn không bằng cả hạ nhân ở bên ngoài.

“Thiếu gia? Thiếu gia? Ngài còn ở đó không?” Một lát sau bên ngoài truyền tới giọng nói của Văn Văn.

“Nhỏ giọng chút, người sao bây giờ mới tới a? Đói chết ta rồi.” Lưu Yến đi tới trước cửa sổ trách móc.

“Ta không tìm được mà, ngài lấy chút này đi.” Lưu Yến cầm một hộp cơm bụi, Lưu Yến không nói nên lời, nàng là bị phạt nhốt, không phải đi ra ngoài dùng cơm dã ngoại.

“Được rồi được rồi, đợi ta lấy đồ ra, người lại đem cái hộp này về đi, người đồ ngọc tử, lần sau gói một bao tới là được rồi, đừng có đem theo cái thứ phiền phức này, cũng không biết học hỏi người ta.” Nói rồi nhìn đồ của Cơ Nguyên một cái.

“Nhưng mà tiểu..... tiểu thiếu gia, dùng bao không thể gói nhiều thứ như thế được a.”

Lưu Yến mở hộp cơm ra, hương thơm liền ập tới, nàng nhìn không rời mắt, bánh tròn tứ hỉ, rồi còn gà nướng, “Văn Văn, người lấy từ đâu ra? Ta yêu chết người mất.”

“Ta biết thiếu gia thích ăn thịt, đặc biệt đi mua đó, để an ủi an ủi ngài nha.”

“Biết rồi, đừng khoe khoang nữa, trở về gia sẽ thưởng cho người. Nhanh đi đi, coi chừng người khác phát hiện đó.” Bảo Văn Văn đi, quay đầu nhìn trên đất có bốn món ăn một món canh, vẫn còn hơi ẩm. Nàng vui sướng ngồi kế đó, cầm đũa định ăn, lại nhìn thấy Cơ Nguyên lặng lẽ ngồi một bên cắn màn thầu, cảm thấy không có tư vị gì, chuyện hôm nay dù sao cũng do nàng gây ra.

“Này, người ăn màn thầu không ngán hay sao.” Thấy Cơ Nguyên không để ý tới nàng, Lưu Yến cầm chân gà cố ý đưa đưa tới trước mặt Cơ Nguyên, “Gà nướng này, ăn ngon lắm nga, da giòn thịt thơm.” Mặc kệ nàng đảo qua đảo lại, Cơ Doanh cũng không chút động dung, nhắm mắt cắn màn thầu. Lưu Yến không biết mình làm sao rồi, trong lòng rất khó chịu, “Xin lỗi, đều là ta không tốt, đều là sai lầm của ta.” Nước mắt liền lộp độp rơi xuống. Cơ Doanh kinh ngạc, mở to mắt, tiểu tử trước mặt khóc thảm thương, gương mặt tú khí nhìn đến thật có vị đạo làm động lòng người.

“Xin lỗi, ta không phải muốn để người bị đánh, chính là người cứ luôn không để ý tới ta, ta mới động tới người thôi, ta thật sự không phải cố ý mà.....” Nói thế nào thì Lưu Yến cũng là một nữ hài tử, vừa rồi cùng ở trong phòng lâu như vậy, biết được thân thể thảm thương của Cơ Nguyên, chắc là thường xuyên bị ngược đãi, chắc còn nhịn đói không chỉ một lần, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình đáng ghét, “Người ăn đi, cho người hết đó, ăn đi....”

Ai cũng nói nước mắt nam nhi không được dễ dàng rơi, Cơ Nguyên bị tiểu tử khóc lóc thảm thương này làm cho kinh ngạc, nghe mấy lời ngắt quãng đó, có chút dễ khóc dễ cười, đây căn bản vẫn là một hài tử, vẫn còn bộ mặt thiện lương nhất đơn thuần nhất của một hài tử. Loại thiện lương này trong chốn cung đình dơ bẩn tuyệt đối không thể sống sót, cũng may tên này chỉ là hài tử của ngoại thần. Cơ Doanh lần đầu tiên biết nam hài tử cũng có thể khóc như thế, ngồi nhìn gương mặt nhỏ đang thấm đẫm nước mắt vẫn còn đang thút thít kia. Cơ Doanh không đỡ nổi hài tử này, liền đi ra ngồi xuống bên cạnh, cắn một miếng thịt gà, hẳn thật sự đã rất lâu rồi chưa từng ăn thịt gà mới nấu như vậy, thật sự rất ngon. Thấy Cơ Nguyên chịu ăn, Lưu Yến liền chùi mặt mỉm cười, nàng muốn bảo hộ tiểu hoàng tử này, đương nhiên là trước khi nàng xuất cung.

.

.

Thời gian nếu có thể dừng lại thì tốt rồi, bọn họ đều trưởng thành, rồi họ tương ái, họ hưởng thụ thứ mỹ hảo nhất của nhân gian, Lưu Yến mang thai rồi, nàng được Cơ Nguyên an bài trong một biệt viện, có thể cùng người mình yêu thương có hài tử, đó là điều biết bao hạnh phúc, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi.

“Người còn muốn giấu ta bao lâu?” Bụng của Lưu Yến đã rất lớn rồi, hài tử cũng đã được bảy tháng.

“Yến Nhi, ta.....” Cơ Doanh không biết nên giải thích với Lưu Yến thế nào, công chúa Khiết Đan được hòa thân tới thế nhưng lại yêu thích hoàng đế của hắn, hơn nữa hai người đó đã có hài tử, hài tử đó không thể lưu lại, hắn đã quá xem thường sức mạnh làm mẫu thân của Hoàn Nhan Hồng Ngọc rồi. Hoàn Nhan Hồng Ngọc vu hại Lưu tướng quân phản quốc, hơn nữa nhân lúc loạn chạy trốn, rồi cùng nhi tử của ngũ hoàng đế hắn táng thân ở đáy vực. Người chết, là chết không đối chứng, hiện tại hắn vẫn là một hoàng tử, lại là lúc quan trọng nhất của việc tranh đoạt vương vị.

“Người không cần nói nữa, chiếu theo suy nghĩ của ngươi mà làm đi, ngươi là một nam nhân, luôn có lý do khiến thân bất do kỷ, ta không giúp gì được, chỉ hy vọng ngươi đừng làm chuyện để sau này phải hối hận.” Lưu Yến lãnh tĩnh nói.

Sau đó trước khi hài tử lâm bồn họ vẫn thường xuyên gặp mặt, sự dịu dàng lưu luyến của Lưu Yến khiến Cơ Doanh cảm kích.

Khi tám tháng, Lưu Yến sinh, để lại một hài tử, ngày thứ tám sau khi sinh hạ hài tử, Lưu Yến qua đời, nàng chỉ để lại một chuyện phò thác cho Cơ Doanh, nàng muốn hài tử của nàng, rời xa hoàng cung.

Tháng ba năm sau, Cơ Doanh đăng cơ, tiểu oa nhi ngủ mơ mơ hồ hồ trong lòng, rất là khả ái, đây là tưởng niệm cuối cùng của nữ nhân mà hắn yêu để lại cho hắn, hắn hy vọng có thể cho nó mọi thứ tốt nhất, mà thân làm hoàng đế, hắn cũng có thể cho nó thứ tốt nhất trên thiên hạ.

“Đây là ngũ hoàng tử, ban danh Cơ Nguyên.” Năm đó hoàng đế vì chúc mừng, đại xá thiên hạ.

[Hoàn]

7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-loan-loan>